SKULL - CITY

---

de Lucius Shepard

Pe vremea aceea eram un artist al jafurilor, aveam nouăsprezece ani şi se părea că nu voi apuca să împlinesc douăzeci şi unu. Cea mai mare parte a timpului mi-o petreceam în Alphabet City dar, din când în când, paşii mă purtau şi prin West Village, deşi în acea parte a Broadway-ului nu mă prea simţeam în largul meu. Îmi amintesc că m-am ţinut după o ticăloasă de grăsană cred că mai bine de cincisprezece intersecţii, cu ochii lipiţi de geanta ei, dar n-am avut curajul să i-o şutesc. Şi mă simţeam ca dracu', moşule, asta îţi pot spune sigur, eram tot numai o durere. Aveam nevoie de cinci doze pe zi, şi asta numai ca să n-o iau razna, iar acest lucru nu era deloc simplu, pentru că până şi în vremurile bune, când „afacerile" mergeau, puteai da peste vreun nenorocit care să încerce să te prindă. Asta nu era viaţă, moşule, era degradare. Bănuiesc că eram destul de bun în branşa mea, dar nu există nimic la care să fii bun multă vreme.

Pe Strada Şapte e un magazin mare, porno, unde toţi tinerii bine din oraş vin să-şi cumpere jucăriile sexuale şi, într-o noapte de februarie, m-am ţinut după o tipă drăguţă -din magazin pună în porţiunea neluminată de lângă Charlton Place, unde i-am înşfăcat geanta şi am trântit-o la pământ, lăsând-o să ţipe după ajutor.

— Asta-i New Yorkul, târfo! am urlat la ea. Afurisitul de New York! N-o să-ţi sară nimeni în ajutor!

În timp ce mă îndepărtam grăbit, am început să golesc geanta. Printre hârtii şi dosare se găseau trei vibratoare noi, strălucitoare, iar chestia asta m-a făcut să râd, pentru că fetiţa purta verighetă — aproape că i-o smulsesem în scurta noastră încăierare — şi, luând în considerare investiţia pe care o făcuse în obiectele acţionate de baterii tip AA, te puteai întreba cum îi merge căsnicia. M-am ascuns într-o alee, am aruncat vibratoarele şi diplomatul şi i-am deschis portofelul. Nu erau multe bancnote şi-am crezut mai-întâi că făcusem o alegere proastă, apoi am văzut că patru hârtii erau de-o sută. Aşa rău cum îmi era şi tot am simţit cum se aprinde ceva în mine. Ţineam în mână 460 de dolari. Cât pentru trei zile cu doza obişnuită sau două zile de distracţie mare.

Am spart o sută la o farmacie din Sheridan Square şi am

cumpărat un bandaj Ace. Am pus nouăzeci în buzunarul hainei şi am ascuns restul sub bandajul pe care mi l-am înfăşurat în jurul genunchiului - prin locurile unde operam eu era mai înţelept să-ţi ţii banii în mai multe locuri.

Apoi am luat un taxi spre centru, spre Bulevardul Opt şi Strada Treizeci şi Şapte, Banda Minnesota, şiruri de magazine, cinematografe cu filme X, dughene cu pizza, prostituate minore şi târfe, totul luminat de tuburi cu neon şi toată lumea luând aminte la ce se întâmplă în spatele său. Apucând-o pe sub o arcadă şi urcând câteva trepte, dădeai într-un magazin condus de un fals Rastaman, cu numele de Pepper... ştii, tipul avea codiţe de-alea nasoale, pălărie colorată în roşu, verde şi negru, accent, toate zorzoanele, dar, de fapt, era din Bed-Stuy. Ceea ce făceai la Pepper's era să aştepţi într-o cameră maronie şi murdară, cu câteva scaune schiloade, cu crăpături în pereţi, cu o carpetă uzată mirosind a urină, în vreme ce el se ducea să-ţi aducă marfa. Şi pe urmă, tot timpul ăsta pierdut. E un adevărat mister ce se întâmplă în camerele din spate ale unor asemenea prăvălii. Vreau să spun, oare ce pot face ei acolo în vreme ce tu eşti terminat şi tremuri de mama focului? Învaţă să numere? Comentează evenimentele sportive? Sau e doar obişnuita pălăvrăgeală fără sens a drogaţilor? Certuri lipsite de orice logică, pornite din nimic, şi asta în vreme ce undeva, în cameră, imaginea televizorului se dă peste cap, fără ca nimeni să aibă energia necesară pentru a o fixa ca lumea.

În acea noapte, doar alte două persoane mai aşteptau la Pepper's - era încă devreme. O negresă adolescentă, într-o geacă de camuflaj şi un tip de vreo patruzeci de ani, cu obraji supţi, şi mâncaţi de vărsat şi cu părul în şuviţe cenuşii, care tremura în vreme ce-şi privea fix vârful pantofilor. Mi-am amintit că-l mai văzusem pe Bulevardul Greenwich - faţa de craniu, cu dinţii mari şi galbeni şi expresia aia dispreţuitoare duseseră vorba că era un fel de geniu în privinţa muzicii, a rock and roll-ului. Treaba e că unui drogat i se poate părea că şi o conservă de tomate este un geniu, mai ales când tipul e dus rău de tot. Ştii cum e, ei vorbesc limba lor, folosindu-şi până şi degetele, încercând să te facă să crezi că se comportă şi că au manierele unor persoane exotice şi minunate, că stilul lor de viaţă este urmarea unei alegeri elevate. Asta nu diferă prea mult de felul în care orăşenii spun mereu că iubesc New York-ul. Ce

absurditate! Cei mai mulţi pe care-i cunosc nici măcar nu locuiesc, fir-ar să fie, în New York; ei se ascund acolo, plătind două sau trei sutare pc lună pentru o clădire cu sistem de securitate şi cu portar, nu se înjosesc niciodată să coboare sub nivelul treisprezece, mâncând sfârcuri de păuni glacé a la Lutéce şi mergând peste tot numai cu taxiul. Se amăgesc singuri, spunându-şi că locuiesc la intersecţia Haznalei cu a Marii Arte, scufundaţi în acea confluenţă strălucitoare, şi că este nevoie de o rasă specială - din care ei fac parte - pentru a rezista stresurilor teribile şi, totuşi, oh, atât de stimulante, deci adevărul este că “Iubesc New York-ul” reprezintă doar o mantra pe care au învăţat s-o repete pentru a motiva teama vieţilor lor... Dar, oricum, aşa cum tocmai voiam să spun, luând în considerare sursa, nu am avut niciodată mare încredere în zvonurile privitoare la geniul lui Cooge şi, cu toate acestea, nici n-am putut să le ignor cu desăvârşire, pentru că, după câte se spunea, tipul îşi întreţinea viciul fără ca să fi fost nevoit vreodată să facă ceva ilegal, iar în ceea ce mă privea, chiar treaba asta reprezenta o formă de geniu. Aşa încât l-am examinat cu atenţie, stând în odaia aia cu pânze de păianjen zdrenţuite, rahaţi de şobolani şi duhori vechi de-o sută de ani, căutând să găsesc semne de anormalitate şi întrebându-mă care putea fi secretul său. Tocmai mă pregăteam să intru în vorbă cu el, considerând că n-ar strica să mă pun bine cu tipul, când uşa de la intrare se deschise, izbindu-se de perete şi intră un puşti Rican, care arăta mai rău decât noi trei laolaltă, transpirat şi palid şi tremurând atât de puternic, încât de-abia putea ţine micul pistol automat argintiu pe care-l aţintise asupra noastră.

— ’Aide, spuse împungând aerul cu ţeava. ‘Aide, scoateţi-i, rahaţilor!

Nu e bine să te iei la harţă cu cineva care transpiră aşa rău în miezul iernii, aşa că eu şi Cooge i-am aruncat banii pe care-i aveam, dar negresa, înspăimântată, o ţinea una şi bună că ea n-are bani, că avea de gând să plătească în natură, şi Ricanul începuse să-şi piardă pedalele uitându-se la cei nouăzeci de parai ai mei şi la sulul lui Cooge şi zicea:

— Asta-i tot ce-aveaţi? Rahat, nenică! V-am zis, fir-ar al dracului, să-i scoateţi, aşa că ‘aide, nenică!

— Fir-ar să fie! i-am spus negresei. Nu te mai codi! Dă-i

ceva!

Bărbia îi tremura, ochii îi erau rotunzi ca ai unei bufniţe, dar refuza să facă vreo mişcare care să indice că ar avea de gând să-i dea banii, şi mă îndoiesc că am fi ieşit vii de acolo dacă, în momentul acela, unul dintre ajutoarele lui Pepper, tipul ăla cu pielea albă şi plină de coşuri, îmbrăcat într-un tricou cu Giants, n-ar fi intrat pe uşa din spate. Ricanul a tras, glonţul trecând la un fir de păr de acesta, după care s-a năpustii pe scări în jos. Tipul cu coşurile îşi scoase de sub tricou propria piesă din dotare şi se luă după puşti, dar probabil că Ricanul ajunsese în stradă şi se făcuse nevăzut, pentru că nu s-au mai auzit alte focuri. După un moment, tipul cu coşurile se întoarse, încercând să se poarte ca şi cum împuşcătura n-ar fi însemnat nimic, însă vocea îi era tremurată, iar coşurile erau atât de vizibile pe pielea lui palidă, încât păreau un joc “Uniţi punctele”. Îşi băgă pocnitoarea la centură şi se interesă de comenzile noastre cerându-ne şi lovelele. Negresa îmi aruncă o privire dispreţuitoare şi etală câteva hârtii împăturite pe care le avusese ascunse în chiloţi.

— Ascultă..., i se adresă Cooge tipului plin de coşuri. Se ridicase în picioare; îşi scărpina încheietura unei mâini îndeajuns de tare cât să înceapă să-şi jupoaie pielea, iar nasul îi curgea. Ce-ai zice să-mi dai vro’ două doze până mâine? Tipul m-a lăsat fără nici un sfanţ.

Avea o voce slabă şi ascuţită care, am aflat cu timpul, în orice situaţie părea o cerere plângăreaţă, făcând-o să se audă ca o încrucişare între cea a unui bătrân bolnav şi a unui băieţel plângăcios.

— Haide, ştii doar care-i regula, spuse tipul cu coşuri; faptul că avea pe cine să se descarce îl făcuse să-şi revină cu nervii. Banii vorbesc şi rahaţii se roiesc.

— Jur că plătesc, meştere.

— De ce nu-ţi foloseşti cartea de credit, să mai scoţi nişte bani de la bancă?

— N-am nici o afurisită de carte de credit, spuse Cooge. Ce-ar mai trebui să fac? Să prind şi hoţu’ ăla? ‘Aide, Pepper m-a mai păsuit şi altă dată. Întreabă-l doar.

— Pepper nu-i aici. Mâine dimineaţă faci rost de bani şi pe urmă vii din nou.

— Pân’ atunci o să mă simt al dracu’ de nasol, mai rău ca

un rahat, ticălosule! Dacă paza voastră n-ar fi de doi bani, n-aş fi...

Tipul cu coşuri îl îmbrânci către uşă şi îl urmă îndeaproape.

— Cum mi-ai zis, iubitule? M-ai făcut ticălos?

Atitudinea lui Cooge trecu de la sfidător la patetic.

— Cristoase, ‘aide, meştere! Uite, o să-ţi plătesc dublu pentru două doze, ie-n regulă? O să-ţi plătesc dublu mâine.

— Trezeşte-te dracu’ la realitate!

Tipul cu coşuri îl răsuci spre uşă.

Cooge se smuci din mâna lui. Pe fruntea transpirată, părul i se lipise în şuviţe, pielea îi bătea spre cenuşiu, iar ochii îi erau strălucitori şi negri.

— Vreau să-l văd pe Pepper!

— Ţi-am zis că nu-i p-aci, ie-n regulă? Acu’ şterge-o d-aici!

— Îţi împrumut eu nişte mălai, i-am spus lui Cooge.

Îmi aruncă o privire rapidă, în care paranoia şi uşurarea se luptau pentru a avea întâietate.

— Mă ţii minte, am spus. Sunt un amic de-al lui Skates, te-am întâlnit de vro două ori pe Bulevardul Greenwich.

— Ah, mdaa, zise, încă bănuitor. Mdaa. Larson. Asta-i numele tău, nu-i aşa... Larson?

— Ascultă, moşule. Să nu înţelegi altceva. Nu mi-s Maica Tereza. Am nevoie doar de-un hoceag pentru la noapte. Vreau să zic că aş putea aranja la un hotel, dar văzându-te pe tine, un amic de-al lui Skates, mi-am zis te ajut, mă ajuţi, okay? Ştiu că plăteşti.

Ceea ce spusesem era mai mult sau mai puţin adevărat, dar începusem şi eu să cred, să simt în adâncul meu, că ajutându-l s-ar putea să-mi fac şi mie ceva bine.

— Mdaa, ie-n regulă, excelent, spuse el, plăcându-i din ce în ce mai mult ideea. Am o sofa pe care o poţi folosi.

— N-o să fiu o problemă. Am nevoie doar de-un loc unde să-mi priască doza şi să rămân cu ochii lipiţi de un tapet.

I-am oferit cel mai bun zâmbet şi, după un moment, îmi zâmbi şi el. Tipul nu prea avea de ales în această privinţă.

Nu pot explica cum de ştiam că eu şi Cooge vom avea un viitor comun. Poate un fel de ESP* de drogat. Antenele care ţi se ridică atunci când simţi că, mulţumită unei conjuncturi a

timpului şi stelelor, cineva e tocmai bun pentru a fi folosit. Oricum, am stat în casa lui Cooge — din piatră maronie, pe Strada Charles - în acea noapte, în următoarea şi alte câteva nopţi după aceea, făcând comisioane, ocupându-mă de masă şi de curăţenie, având grijă de notele lui de plată şi alte chestii de genul ăsta. Nu era în stare să se descurce cu mărunţişurile vieţii cotidiene şi devenea vizibil că ne transformam într-o unitate, un cuplu de drogaţi. Mi se mai întâmplase şi în alte rânduri să ajung în acest fel de relaţie simbiotică, dar niciodată cu cineva cu care aş fi vrut să petrec mai mult de o săptămână sau cam pe-acolo; totuşi, de vreme ce Cooge era un tip cu dare de mână şi, deci, capabil să mă ţină criţă, m-am holărît să mă fac indispensabil, am preluat eu munca grea din casă şi l-am lăsat pe el să meşterească în atelierul lui.

La o săptămână după noaptea aia de la Pepper’s am făcut afacerea în mod oficial. Era într-o după amiază ploioasă de vineri şi, pe linoleul ce imita gresia din bucătărie se reflectau ferestrele stropite de ploaie, iar eu mă găseam la masă, scufundat în contemplarea extaziată a incredibilelor profunzimi albe ale chiuvetei de porţelan, revenindu-mi de pe urma unei doze care mă dusese până la limită, la un fir de păr de prea mult, şi eram încă cuprins de acea lentă şi minunată panică, când Cooge intră târşindu-şi picioarele, cu obrajii scofâlciţi, ochii goi şi dinţii galbeni, totul încununat de coama lui de şuviţe moarte, un savant nebun şi zombi îmbrăcat în tricou şi jeans, cu o placă de microcipuri atârnându-i de degetele osoase. Se lăsă să cadă pe scaunul din faţa mea şi mormăi ceva ce n-am înţeles.

— Ce zici, moşule? l-am întrebat, cuvintele curgând ca-un lichid vâscos.

Eram atât de adâncit în neantul dulce al drogului că de-abia puteam ţine ochii deschişi. Afară, ploaia pornise mai tare, apa începuse să curgă şuvoi continuu de pe streşini, iar dinspre strada Hudson zgomotul de claxoane anunţa o blocare de circulaţie.

— Vreau ssă şştiu şe ssse întâmplă.

Judecând după vorbirea greoaie şi el era la fel de criţă ca şi mine.

— Ce se întâmplă, ai?

Mă amuza cât de cuprinzătoare era întrebarea.

— Vrei să zici, acum?

— Vreau să zic toate astea de aici.

Făcu o mişcare molatică, ce includea şi teancul de farfurii pe care tocmai le spălasem.

— Ce vrei tu de la mine?

Am recunoscut simptomele lui Cooge. Îi uşurasem viaţa şi paranoia lui de drogat îi cerea să bănuiască în spatele acestui lucru vreun motiv ascuns. Am încercat să folosesc oarece tactică, ceva logică.

— Nu vreau nimica, i-am zis. Eu te ajut pe tine, tu mă ajuţi pe mine.

— N-am nevoie de afurisitul tău de ajutor!

— Moşule, când am venit aici, locul ăsta puţea ca o hazna, am găsit rahat crescând în chiuvetă, de ziceai că te afli într-un film science-fiction de groază. Gândacii benchetuiau peste tot, aşa de afurisit de fericiţi că ar fi putut deschide aici un loc de randevu. Era cât pe-aci să ţi se taie curentul şi telefonul. Ai de plătit restanţe aproape pentru fiecare afurisit de lucru pe care-l ai. Când ai o întâlnire oficială, nu te duci, iar contabilul tău te imploră să-ţi pui la punct rahatul ăla de impozit pe venituri!

Am scos un zgomot plin de dezgust.

— La dracu', nu, n-ai nevoie de nici un ajutor!

Începu să spună ceva, dar am continuat să vorbesc, fără să mă opresc să-l ascult.

— Ştiu că nu-s altceva decât un rahat. Acum am nişte motive teribile pentru a fi un rahat. Taică-miu o bătea pe soră-mea şi mă cotonogea şi pe mine. Vreau să zic că n-am avut de ales şi a trebuit s-o şterg de acasă.

Cooge îşi ridică ochii spre tavan şi am ştiut că totul suna tare neconvingător.

— Dar oricare ar fi cauzele, am continuat, în vreme ce simţeam cum încet-încet mă cuprindea disperarea, nu voi nega faptul că reprezint un risc potenţial. Acu' un an, dacă treceai pe aleea mea, hop… te tăiam pentru o afurisită de monedă de cinci cenţi, moşule. N-o să încerc să te conving că m-am schimbat. Dar acum am mai multă minte decât înainte şi, când văd un lucru bun, ştiu că este un lucru bun. Moşule, am văzut că locul ăsta se nasoleşte şi mi-am zis, al dracu' Cooge, are nevoie de cineva care să vadă de rahatu' ăsta, astfel încât el să se ocupe de ceea ce face cu adevărat. Ştii, mi-am închipuit că dacă pot fi

cu acel cineva, asta m-ar strânge de pe străzi. Aşa încât să nu mai trebuiască niciodată să mai dau la cap cuiva. Mă pot descurca şi singur. Poate că aş putea să mă gândesc să mă las de droguri.

Am făcut o pauză ca să-mi trag răsuflarea.

— Ştii al dracu' de bine ce s-a întâmplat aici, ştii bine că dacă era să te prăduiesc, până acum nu mai eram aici. Aşa că ce te roade, moşule? Nu te mulţumeşte treaba pe care o fac?

Cooge rămase cu ochii la mine, studiindu-mă.

— Omule, la tine până şi sinceritatea e o şmecherie. Dacă tu crezi că poţi să mă duci pe mine, eşti nebun.

A rostit asta fără să ridice vocea, ca şi cum era ceva ce-şi reamintea, şi nu puteam nega nimic din cele spuse de el. Eram tare slab pe vremea aia. Extrem de slab. Doar o poveste tristă, câteva şmechcrii de vagabond şi nevoia aceea imensă.

— Hei!

Mi-am depărtat braţele, ca şi cum aş fi vrut să arăt că nu am arme.

— Am zis eu că sunt o persoană de calitate? Moşule, ai nevoie de un om care să te ajute. Cineva care să cureţe mizeria pe care-o laşi în urmă şi care să râdă la glumele făcute de tine. Pe cine aştepţi să se prezinte pentru postul ăsta... pe Papa sau altcineva de genul ăsta?

Chicoti slab şi se păru că se gândeşte puţin la situaţie. În cele din urmă spuse:

— Cred că putem vedea cum merge. Ca să fiu cinstit, mi-ar fi de folos cineva pe-aici.

— Aiurea!

— Nu la ceea ce te gândeşti tu. Dacă vreau o femeie de serviciu, fac rost de ea de la afurisita aia de agenţie de plasare. Ceea ce îmi trebuie mie cu adevărat e un asistent.

L-am întrebat cu ce se mănâncă “asistent” şi mi-a spus:

— Îţi place muzica, Larson? Jazz, rock and roll... chestii de-astea?

— Mdaa, sigur.

— Atunci eşti exact persoana potrivită, fiin'că tot ce vreau să faci e să asculţi nişte muzică.

Capul său ca de mort era lipsit de orice expresie, dar părea să fi căpătat un aspect şi mai sinistru decât de obicei şi m-a străbătut un fior de nelinişte. Am simţit dintr-o dată

apăsarea acelei case bizare, ca şi cum zidurile s-ar fi apropiat.

— Ce fel de muzică, m-am interesat.

— De-a mea. Rânji. O să-ţi placă.

Tăcerea ce a urmat după această ultimă afirmaţie a fost de un tip special - profundă şi apăsătoare, cam aşa cum e când te strecori pe furiş noaptea prin Central Park, singurul zgomot fiind cel al paşilor tăi, şi dintr-o dată te opreşti şi ciuleşti urechea, pentru că poţi să juri că ai simţit ceva rău urmărindu-te. Am auzit ticăitul unui ceas în camera alăturată, scârţâituri şi oftaturi ce păreau să vină din toată casa.

— Încerci să te joci cu mintea mea? i-am zis.

Cooge îşi strânse părul lung într-o coadă, se împinse în scaun şi mă privi cu dispreţ.

— Ia-o uşurel, întotdeauna cineva se joacă cu mintea ta. Nu-mi spune că nu te-ai obişnuit cu treaba asta.

— Ştii, speram doar să sărim peste şmecherii de-astea de rahat.

Râse neîncrezător şi fără tragere de inimă, cu un amestec de venin şi condescenţă, ca şi cum ar fi vorbit cu un copil retardat mintal şi cu probleme deosebite.

— Promite-mi un lucru, Larson, amice. Rămâi aşa dulce cum eşti, okay?

În acea clipă am avut o străfulgerare de înţelegere morbidă, simţind că ne găseam pe un drum tare cotit, care nu duce către ceva bun, dar mă aflam într-o stare de prea mare relaxare pentru ca acest fapt să mă deranjeze prea mult timp.

Am spus despre casă că era bizară, dar ea nu reprezenta decât o palidă imitaţie a firii lui Cooge, pentru că adevărata curiozitate a locului nu o constituia nici una dintre posesiunile sale, ci era chiar propria lui persoană. Pe vremea aceea n-aş fi putut exprima în cuvinte ceea ce simţeam în legălură cu el, de ce mă frapa ca fiind mai pervers decât restul perverşilor care alcătuiau lumea mea, dar acum privind retrospectiv, îmi dau scama că în jurul lui exista o aură de potenţă; se simţea imediat că el este cel care controlează jocul, ori asta nu se potrivea deloc cu imaginea obişnuită a comportamentului unui drogat. Mi-a venit atunci ideea că dependenţa lui de droguri era numai de faţadă, el considerând-o doar o pată de culoare interesantă, demnă de a fi aşezată pe

paleta vastă a personalităţii sale, şi începeam, din ce în ce mai mult, să suspectez care erau motivele care-l făcuseră să-mi ofere adăpost. După felul în care se purta cu mine, părea să se desfete cu ceva, ca şi cum mi-ar fi ştiut punctul slab şi se pregătea să se folosească de el. Într-o anumită măsură, am considerat acest lucru în conformitate cu caracterul relaţiei noastre -el avea toţi banii şi, dată fiind natura înclinată spre răutate a mediului în care trăiam, era natural să-şi afirme superioritatea. Mi-am închipuit că în curând va acţiona din ce în cc mai mult pe faţă şi va încerca să mă plaseze pe locul unui slujitor, în vreme ce eu aspiram la poziţia de companion credincios. Cu toate acestea, nu puteam scăpa de senzaţia că între noi exista ceva mai mult decât ceea ce se putea vedea.

Ca urmare a discuţiei noastre din bucătărie, am mai întrebat şi eu, pe ici pe colo şi am aflat că Cooge fusese producător de discuri.

Unul barosan. Lucrase cu Guns' n' Roses, Slayer, o mulţime de trupe metal, ca şi cu mulţi dintre cei vechi, cum ar fi Roberta Flack şi George Harrison. Se părea că undeva, de-a lungul acestui drum, se implicase puternic în satanism; bineînţeles că acest lucru se potrivea la fix cu tonul etic din lumea muzicală, aşa că nimeni nu fusese deranjat. Părăsise industria spectacolelor pentru a face cercetări pentru un proiect independent, dar nimeni nu ştia despre ce era vorba. N-am putut afla nimic care să mă convingă că Cooge n-ar fi corect, cel puţin în ceea ce mă priveşte. Tipul era serios într-o dungă, mersese vorba, dar nu înşela pe nimeni. De obicei plătea în avans. Nu se ştia să fi înşelat pe careva vreodată. Asta era. Dar cu toate că informatorii mei se arătau comunicativi, am observat că erau, oarecum, cuprinşi de nelinişte în tovărăşia mea şi deloc interesaţi să-şi piardă timpul, ca şi cum asocierea mea cu Cooge m-ar fi contaminat într-un fel oarecare... şi-asta se întâmpla chiar şi în cazul amicilor vechi.

Instinctele îmi spuneau s-o tai; această continuă evitare a mea de către cei de-o seamă cu mine putea semnala o altă manifestare a telepatiei drogaţilor. S-ar putea, mi-am zis, să simtă un dezastru iminent şi să încerce să se salveze. Totuşi, nu puteam renunţa la distracţia gratuită. Mi-am zis că dacă treburile încep s-o ia razna, am să las totul şi o şterg, şi am urmărit cu atenţie toate mişcările lui Cooge, i-am verificat

corespondenţa primită (în majoritate note de plată şi cecuri) şi i-am notat pe toţi cei care veneau şi plecau din casă. Cei mai frecvenţi vizitatori erau cinci tipi slăbănogi şi cu părul lung, dintr-o trupă pe care o înregistra Cooge: Skull City. Câteodată îi auzeam cum fac repetiţii în atelier. Muzica lor era o treabă tare plictisitoare, fără prea multă energie adevărată - o contopire de metal şi ceva fusion. Din când în când mai cântau şi o bucată curată de rock and roll. Nu vorbeau niciodată cu mine şi se purtau ca şi cum aş fi fost un fel de excrescenţă, dar mie mi se rupea de chestia asta. Tâmpiţi cu fălci lăsate şi cu pielea ca la curcanii de la super-market. După cât mergeau de ţanţoşi, îţi puteai da seama că se credeau buricul pământului; dar judecând după atitudinea lui Cooge, mi-am închipuit că el, pur şi simplu, îi folosea pentru a încerca oarece echipament sau pentru a evidenţia o altă faţetă a planului cu care îşi cheltuia timpul.

Îmi petreceam zilele uitându-mă la înregistrări video, plutind pe deasupra orelor cu o adevărată avere circulându-mi prin vene şi mai pierdeam o bună parte din timp umblând de colo-colo prin casă. Fiecare cameră era decorată conform câte unei fantezii imaginate de Cooge. Una dintre ele reprezenta concepţia lui asupra iadului pe Pământ; era mobilată cu scaune făcute din saci de fasole care semănau cu nişte bolovani roşcaţi, pe perete se afla o frescă prezentând ruinele Manhattanului, ale cărui contururi ieşeau în evidenţă pe fundalul unui cer cuprins de flăcări pe care zburătoare oribile se distrau, ţinând în cioc nişte omuleţi minusculi - pe unul din pereţi, în colţul de jos din stânga, era scris cu litere gotice cuvântul Dys. Exista şi un pod, sub luminatorul căruia înfloreau ghivece cu ferigi, orhidee şi alte plante întâlnite în junglă, printre ele zărindu-se statui groteşti de animale şi oameni primitivi; apoi o pivniţă lipsită de ferestre, cu pereţii căptuşiţi cu piele neagră, şi scaune din oase albe cu încheieturi carnale, aşezate în faţa unui aranjament de amplificatoare şi sintetizatoare fixate în suporturi din fier forjat, părând mai degrabă instrumente de tortură decât scule muzicale. Singurul lucru comun pentru toate odăile era muzica. Toate erau dotate cu difuzoare, presărate cu chitare, flauturi şi alte chestii, un amalgam ce se revărsa prin toată casa pornind de la sursa centrală — atelierul lui Cooge, alcătuit din trei camere situate la etajul doi, ai căror pereţi despărţitori fuseseră

dărâmaţi. Prima mea impresie legată de acel loc a fost că un nebun dăduse buzna acolo şi distrusese o mulţime de aparatură valoroasă. Pe pereţi fuseseră desenate cranii, pentagoane şi alte mizerii care arătau tare ciudat, iar pe lângă sistemul de înregistrare cu douăzeci şi patru de piste, existau grămezi de fire şi cabluri, microcipuri şi tot felul de mărunţişuri electronice împrăştiate pe nişte lungi mese de lemn şi pe jos, împreună cu panouri, claviaturi, un aparat de copiat, un computer IBM, fel de fel de scule şi un safe mic în care Cooge ţinea un teanc de caiete cu spirale în care tot mâzgălea câte ceva. Aruncate printre aceste lucruri se găseau şi câteva cărţi legate în piele, ferfeniţite, câteva în latină, vreo două în arabă; când l-am întrebat pe Cooge la ce folosesc, a râs scurt şi-a zis „INSPIRAŢIE”.

La o oră târzie a unei după-amieze tocmai ieşeam să fac nişte cumpărături de la băcănie, când Cooge mă prinse la uşa de la intrare şi-mi întinse un CD portabil, împreună cu nişte căşti.

— Ia verifică-l pe băieţelul ăsta rău, îmi spuse.

Am aruncat o privire rapidă aparaturii.

— Ce-i asta?

— Un produs, îmi răspunse, cu ceea ce părea o veselie neobişnuită la el. Ultimul şi cel mai bun al meu.

Am mai aruncat o privire playerului; o prismă aluneca de-a lungul suprafeţei argintii a discului.

— Acum încep să devin asistent, nu?

Cooge îmi zâmbi şi ridică din umeri.

— Mda.

Vioiciunea lui suna fals; mi se păru că am detectat în spatele ei o privire nesănătoasă.

— Care-i mişcarea? l-am întrebat.

— Doar pune-ţi căştile, omule, spuse Cooge, începând să-şi piardă răbdarea. Ascultă-l în timp ce te duci la magazin.

— O să-l ascult când o să mă-ntorc.

— Nu-i decât un afurisit de CD, omule! Nu-i o blestemată de bombă. Acum o să-l asculţi sau ce faci? în mod clar, ai de ales!

Am ezitat.

— Şi după asta ce fac?

Se arătă scârbit.

— Îmi spui dacă-ţi place, okay? Isuse!

Se întoarse şi intră în casă.

Am mers până la veranda din faţă şi am inspectat căştile. Îmi imaginam că din ele ar putea ţâşni nişte ace care să-mi pătrundă adânc în creier şi alte cretinităţi de genul ăsta. Dar n-am putut descoperi asemenea şmecherii. Atunci mi-am zis că paranoia lui Cooge a început să devină contagioasă. Numai Dumnezeu ştia de ce vroia să ascult discul în timp ce mă duceam la cumpărături, dar era absurd să-l bănuiesc de vreo intenţie rea. Tipul era un ţăcănit afurisit. Poate că vroia să-l ascult singur, fără ca el să se uite la mine, aşa încât să mă pot concentra. Sau poate credea că muzica va merge mai bine ascultată într-un spaţiu mai vast. Sau poate era un simplu capriciu. Oricare ar fi fost cauza, nu aveam de gând să las ca o fărâmă de paranoia să-mi distrugă fericirea. În vreme ce alergam pe scări în jos şi apoi intram în fugă pe Strada Charles, mi-am potrivit căştile la urechi şi, după ce am cotit la stânga, spre Hudson, îndreptându-mă spre centru, am dat drumul la muzică.

Era o zi de martie răcoroasă, cu vânt şi rafale de ploaie amestecată cu lapoviţă. Nori negri se adunaseră deasupra Brooklynului ori peste Jersey sau pe undeva pe-acolo, iar soarele - o strălucire argintie având oarecum forma unei cruci - părea să le lipească marginile, transformând partea de cer dinspre asfinţit într-o splendoare întunecată şi misterioasă. Majoritatea trecătorilor treceau grăbiţi cu gulerele ridicate, feţele ascunse de fulare, alunecând pe porţiuni de gheaţă murdară şi izbindu-se de zăpada înnegrită şi întărită ca o crustă ce ornamenta colţurile; dar eu, o dată muzica pornită, am pornit să merg agale, ca un plimbăreţ pe Champs Elysée primăvara. Mă simţeam încălzit şi-mi era bine, mă mişcam în ritm, întocmai pe aceaşi lungime de undă a rythm & bluesurilor. O melodie de-a dreptul banală; nimic din eforturile de imaginaţie ale celor de la Skull City. Era vorba despre un nemaipomenit club de noapte, de boogie mistic, undeva în sud - Martinica -unde aveau toate şansele să se petreacă fel de fel de minunate miracole hippiote. Oricum, mi-a plăcut Cooge trebuia să fi găsit un mod, mi-am zis, să încorporeze semnale subliminale în procesul de înregistrare, ceva straniu, care te făcea să te identifici emoţional cu orice gunoi ar fi cântat trupa, pentru că ştiam că dacă aş fi auzit

cântecul ăsta la radio, aş fi schimbat imediat postul şi, după cum se prezenta situaţia, eram aşa de prins de muzică, încât îmi venea să caut un bar şi să iau câteva pastile, în speranţa ca măcar o parte din lucrurile fundamentale pe care le cântau cei din trupă mi s-ar putea întâmpla şi mie. Acesta era exact lucrul pe care mă pregăteam să-l fac.

Cel mai apropiat loc pe care l-am ales era Blitz Café, o oază de pe strada Hudson, dedată Eurogunoiului, unde se servea o nesemnificativă nouvelle cuisine. Barul era decorat într-un stil post-modern insipid. Pe pereţi, sculpturi din neon roz, partea din faţă a barului căptuşită cu piele neagră, videoclipuri muzicale pe mari ecrane TV, un foto-tapet abstract şi câţiva palmieri în ghivece bine plasate. Totul curat şi strălucitor. Genul de loc care lasă să se înţeleagă cum că viaţa ar fi un cabaret fără germeni, şi că întreaga cultură americană poate fi redusă la o referire indirectă la un tineret modern, calm şi sigur pe el. Cu toate acestea, când am intrat, în locul minimei agitaţii androgine, specifice aici, la Blitz, am fost întâmpinat de atmosfera explozivă, funky, din Martinica. Scaune din trestie împodobite; mese luminate de lumânări şi separate de ringul de dans prin perdele de mărgele rubinii; colaci de fum de havane şerpuind în aerul violet. Pe o mică scenă din spate, prins sub lumina fierbinte a unui proiector, un negru gras şi transpirat, îmbrăcat într-un costum albastru de mătase, brodat cu modele de păuni, sufla într-un saxofon, aplecat atât de mult pe spate, încât capul îi atingea aproape podeaua, ca şi cum ar fi băut dintr-un corn auriu; trupa de acompaniament era un amestec de petice de lumină şi umbre, care pregăteau o fiertură luminoasă de blues, peste care solo-ul său plutea asemeni unei dâre de sânge (şi muzică, ar trebui să adaug, care era în genul Skull City). În dreapta mea se găsea un bar din lemn de mahon, cu dimensiunile şi rotunjimile carenei unui iaht; aşezate la el, în mijlocul unei adunături de peşti oacheşi şi cu dinţi de aur, de bărbaţi astenici şi palizi, îmbrăcaţi în haine de seară, se găseau şase tinere, purtând rochii verzi precum penele unui papagal şi muindu-şi, din când în când, buzele în ceea ce păreau să fie pahare de gin neon, şi asta în vreme ce tot priveau cu nerăbdare prin sală. Figuri neclare, învăluite în parfum de mosc, au trecut pe lângă mine şi au dispărut în obscuritate. Am simţii mirosuri puternice de mirodenii şi ozon. Pe ringul de dans am

văzut fese îmbrăcate în satin şi mâini asemenea unor palide stele de mare care le ţineau strâns, am văzut ură într-un pahar cu bere, am văzut că nu poate exista frumuseţe fără amărăciune, am văzut viitorul pe un sân tatuat. Am zărit mult prea multă stranietate pentru a crede câtuşi de puţin în ea şi, cu toate că mi-am dat seama că nimic din ceea ce vedeam şi simţeam nu era chiar la locul său, eram aşa de prins de melodia care îmi umbla prin cap, încât, în acelaşi timp, am simţit că prezenţa mea aici era perfect normală, că totul din acest club era real. Am observat totuşi ceva ce m-a neliniştit. În vreme ce umblau de colo-colo, amestecându-se unii cu alţii, clienţii păreau să fie urmaţi pas cu pas de imagini remanente strălucitoare - ca nişte desene schiţate doar - care nu coincideau cu conformaţia corpurilor lor, ca şi cum fiecare ar fi fost, în acelaşi timp, două persoane diferite, una ideală, in carne, frumoasă şi exotică, iar cealaltă un spirit sau o fantomă imperfectă. Mi-am dat seama că şi eu trebuie să am o astfel de imagine remanentă, cu toate că nu eram în stare s-o zăresc. M-am schimbat într-un anume mod... Ştiam asta în adâncul sufletului. Nu mai eram zăpăcit şi cu mintea neclară din cauza drogurilor; mă simţeam cu capul limpede, ştiind în amănunt ce trebuie să fac, în continuare un neliniştit, dar acum motivat mai degrabă de dorinţă şi încredere, decât - cum fusese cazul - de teamă şi nevoie.

M-am îndreptat agale către bar şi m-am aşezat lângă una din femeile în verde, un specimen de clasă cu o piele ca laptele, păr negru cârlionţat şi nişte sâni drăguţi, de mărimea unor avocado, împinşi în sus de carapacele lor de satin şi arătând ca nişte prăjituri franţuzeşti. Gura roşie era o invitaţie pentru idei păcătoase, iar irisurile verzi erau presărate cu aur, făcându-mă să mă gândesc la soarele junglei şi umbra bambusului. Mirosea a violete şi a nebunie. În colţul buzelor era aşezată o aluniţă, asemenea unei picături de obsidian şi, în serenitatea chipului său de medalion exista ceva primejdios. Când spun “primejdios”, nu mă gândesc la imoralitate şi dezordine, principiile nefaste, conducătoare ale dimensiunii pline de codoşi, dimensiune sfâşiată şi umplută de gunoaie şi în care locuisem dintotdeauna de când îmi părăsisem casa. Această femeie poseda calitatea de a radia o ameninţare concentrată, tangibilă, de o sensibilitate ce triumfa în posibilităţile şi dorinţele sale,

care m-ar fi înspăimântat dacă n-aş fi simţit în mine capacităţi şi dorinţe similare - era ca şi cum, uitându-mă la chipul ei, aş fi descoperit în mine prezenţa unei forţe malefice plină de energie, care gestase în adâncul meu şi, dându-mi seama de acest lucru, fusesem cuprins de necesitatea de a o face să se supună voinţei melc. Aveam de gând să spun ceva care s-o deranjeze, dar mai înainte de a mă fi hotărît asupra celei mai potrivite insulte, îşi ţuguie a nemulţumire buzele de muistă şi-mi spuse că dacă am de gând să-i iau ceva de băut, e-n regulă... dacă nu, m-aş supăra s-o şterg de-acolo?

— Ce-o să-mi dai dacă-ţi fac cinste, păpuşă? am întrebat-o. O boală îngrozitoare?

— Eşti de-a dreptul bolnav, iubitule, spuse. Dar pot ţine cont de asta.

Se ridică dc pc scaunul înalt de la bar cu mişcările legănate ale unui şarpe ce se înalţă din coşul unui fachir şi începu să se mişte şi să pocnească din degete în ritmul bateriei trupei Skull City.

— Ei, ce zici? Vrei să dansezi?

Imaginea ei remanentă părea să se fi ghemuit.

În vreme ce dansam, frecându-ne unul de celălalt, am observat că imaginea ei remanentă începuse să se ridice, capul smucindu-i-se spre spate, de parcă ar fi primit un pumn, dar eram prea excitat pentru a fi atent la toate astea. Cel puţin, nu la început. Totuşi, nu după multă vreme, cântecul începu să se piardă şi, simultan, imaginea remanentă porni să capete substanţă, apărându-i rudimente de trăsături şi urme dc culoare. Şi atunci, în vreme ce melodia se sfârşea, femeia dispăru - ca o imagine a unei proiecţii ce se stinge - şi m-am trezit înapoi în Blitz, cu căştile atârnându-mi de gât, faţă în faţă cu un tânăr palid, cu o privire rătăcită, având o tunsoare incitantă, care combina aspectul crestei dc cocoş cu cel al coafurii unui paj. Chipul său aducea mult cu cel al femeiii în verde. Purta haine din magazinele Sotto. Ştii, jacheta de sport cu mâneci suflecate, tricou italienesc, pantaloni bufanţi. Gura şi nasul îi sângerau abundent. Scânci stins şi se trase înapoi. Mi-am dat scama că mâna mea, strânsă pumn, era încordată şi gata să-l pocnească pe micuţul plângăcios. În ciuda faptului că mă simţeam teribil de dezorientat, mi-am dat seama, judecând după julilurile de pe degete, că-l pocniscm deja de câteva ori. Un barman spilcuit, cu

păr închis la culoare şi tuns scurt, cu o mină furioasă, tocmai se repezea la mine, agitând un baston de baseball, dintr-acelea ce se vând ca amintiri la Yankee Stadium şi, cu toate că nu ştiam precis cât de vinovat eram, mi-am dat scama că trebuia să inventez ceva.

— Hei, hei, moşule! am zis, trăgându-mă în spate. Tipul mi-a înşfacat portofelul, asta-i! Ce trebuia să fac... să-i zâmbesc şi să-i spun “Bună, vecine”?

— Nu l-am atins! ţipă ascuţit tipul plin de sânge. Tot ce-am...

— Pe dracu’ nu m-ai atins! i-am răspuns, apoi, adresându-mă barmanului: Parcă era la piaţă şi încerca marfa, înţelegi!

Victima mea tocmai vroia să obiccteze din nou, dar barmanul, care fusese dezorientat dc acuzaţia mea, se răsti:

— Ie-n regulă! Amândoi... ştergeţi-o! Chiar acu’!

— No problemo.

M-am îndreptat spre uşă.

— Data viitoare când o să vreau un masaj, o să fac o rezervare, okay?

Până în acea clipă reacţionasem la tot ceea cc mi se întâmplase cu destulă vioiciune şi mă aşteptam ca în continuare să fiu afectat de oarece tremurături post-traumatice — cel puţin să mi se înmoaie genunchii sau să simt cum vâjâie andrenalina prin mine - pentru că fusese un şoc tare de tot să fiu aruncat dc colo-colo, între Martinica şi Blitz. Cu toate acestea, nu am simţit nici un fel dc efect, păstrându-mi un calm introspectiv şi am încercat să-mi imaginez în ce fel de călătorie mă trimisese Cooge. Ar fi fost foarte simplu că nu mă gândesc la ceea ce se întâmplase şi să consider totul un fel de halucinaţie, dar acest scenariu nu se potrivea cu experienţa trăită de mine. Aşa cum nu fusesem în stare să accept atitudinile lui Cooge faţă de mine la adevărata lor valoare, tot aşa nu puteam accepta că întâmplările după-amiezii erau atât de simple pe cât păruseră. M-am hotărît ca, mai înainte de a trage orice fel de concluzii, să fac pe prostu’ la întoarcerea acasă şi să văd ce are tipul de spus. Un lucru şi mai semnificativ, am început să-mi examinez nu numai condiţia imediată, ci întreaga situaţie, şi asta am făcut-o, cred, ca urmare a unui strop rămas din aroganţa care mă condusese cât mă găsisem în Martinica - cred că până în acest moment nu avusesem curajul să privesc în faţă ceea ce

devenisem. Trăiam asemenea unui şobolan în labirintul lui Cooge; lipsit de orice consideraţie faţă de propria persoană... exceptând mândria de a fi îndeajuns de îndemânatic pentru a supravieţui într-o lume de şobolan; ascultând de o forţă puternică ce mă împingea spre autodistrugere. Lipsit de moralitate, gata de orice, fără nici o valoare. Violent. Era o adevărată minune, dată fiind întinderea carenţelor mele emoţionale, că încă nu mierlisem pe nimeni, că nu ajunsesem încă la conceptul de moarte ca marfă. Am fost dezgustat de această imagine a mea şi m-am hotărît să fac paşi decişi în direcţia îmbunătăţirii atât a caracterului meu, cât şi a soartei mele. Paşi făcuţi cu grijă şi cu atenţie. Nu acţiunile disperate pe care aş fi fost înclinat, în mod obişnuit, să le înfăptuiesc. Nu era vorba chiar de un plan, ci doar de o intenţie formală, însă reprezenta lucrul cel mai apropiat de ceea ce se putea numi plan, singurul pe care-l formulasem vreodată şi care oglindea o înţelegere a faptului că dacă nu făceam ceva repede pentru a-mi schimba felul de viaţă, n-aveam să mai fiu multă vreme pe această lume.

Această limpezire a ideilor pe care am simţit-o nu a fost doar o problemă de simplă concentrare interioară. Mergând în josul Hudson-ului prin întunericul ce se lăsa, era ca şi cum aş fi văzut cartierul Village pentru prima oară, realizând în amănunt toată dulcea nebunie şi agitaţia fără griji a locului. Taverna Calul Alb, unde Dylan Thomas murise după optsprezece whiskiuri seci, spilcuiţi ţopăind în spatele ferestrelor sale aburite, închinând unul în sănătatea celuilalt cu vodcă finlandeză şi cu Guiness de cinci parai jumatea; un magazin de trufandale coreene cu ghivece de fiori puse în faţă, un angajat stând în genunchi lângă unul dintre ele şi aranjând nişte crizanteme, o rază de lumină făcându-l să pară un sfânt; taxiuri care se strecurau prin îmbulzeala orelor de vârf, claxonând, bestii sălbatice din metal galben stropind cu apă rezultată din topirea zăpezii; agitaţia celor fără adăpost, îmbrăcaţi în straturi de zdrenţe alcătuite din haine, pulovere şi rochii vechi, având nişte pungi drept mănuşi, o imagine atât de obişnuită, încât ei ajunseseră să pară ceva absolut firesc; un uriaş blond cu o povară de boarfe vechi; o punkistă nocturnă îmbrăcată într-un maiou de balet, cu buze negre, ochi cadaverici şi sâni minunaţi, răsfoind paginile de anunţuri personale dintr-un *Voice*; două tipe

de la TV în rochii de petrecere şi cape de blană ieftine -oameni, tot atât de exotici prin deosebirile lor, pe cât de diferite sunt şi mâncărurile într-un magazin alimentar. Şi, dominând totul, oferind zonei Village o relativă intimitate, turnurile din Manhattan, nedesluşite şi ameninţătoare pe un cer albastru închis, constelaţii geometrice având drept stele sute de ferestre luminate, simboluri puternice ale altei lumi... sau, cel puţin, aşa le percepeam, pentru că aşa cum ele existau pe cerul meu, eu trăiam printre ele şi nu-mi puteam imagina cum ar fi să locuieşti chiar în interiorul lor.

Văzând toate acestea, respirând aerul acela rece, cu iz de petrol ars şi de nostalgie, m-am simţit plin de viaţă, într-un mod nou. Provocat şi nesatisfăcut. Plin de dorinţe noi, acute, nevoi pe care nu le înţelegeam în totalitate. Un lucru era sigur - vroiam ca eu să conduc şi nu să fiu cel condus, vroiam o bucată din stupul ăsta mare şi nasol, o bucată care să fie numai a mea. Dacă în condiţii normale mi-aş fi evaluat şansele de a-mi impune puterea şi voinţa în mediul în care trăiam, aş fi considerat asta drept înfumurare absurdă; dar începeam să accept ideea că împrejurările erau departe de a fi obiştiuite. Transformarea pe care o simţisem în mine cât fusesem în Martinica trebuia, mi-am zis, să indice o adevărată schimbare, să-mi spună că mi se luase ceaţa de pe ochi; şi dacă, într-adevăr, asta era situaţia, atunci cauza putea foarte bine să fie ceea ce îmi făcuse Cooge, chiar dacă nu ştiam despre ce fusese vorba. Mă îndoiam însă că va fi sincer cu mine în această privinţă; avea planuri personale în legătură cu mine. Aşa că, neavând de ales în această privinţă, neavând altă cale de îmbunătăţire, care să producă o schimbare drastică, m-am hotărît să-i fur secretele.

Când am revenit acasă, m-am prefăcut extenuat şi violent, iar Cooge, care îşi nota într-un carneţel tot ce spuneam, păru să fie dezamăgit. După ce-am terminat, m-a întrebat dacă nu mă simt mai altfel şi i-am răspuns:

— La dracu’, moşule, sigur! Mă simt al dracu’ de tras în piept, pricepi? M-ai trimis, fir-ar să fie, legat la ochi în plin trafic greu!

Stăteam în camera cu scaunele din saci purpurii, având pe pereţi imaginile infernale ale New York-ului în ruine şi, de îndată ce am terminat cu această ultimă izbucnire, m-am

răsucit, îndreplându-mă către uşă.

— Un’ crezi că te duci? urlă el, venind după mine.

— Moşule, am nevoie de slujba asta, okay? Şi nu mă deranjează să fac curăţenie după tine. Dar nu mi-s gata să mă las omorît numai pentru distracţia ta afurisită!

— Nu va fi omorît nimeni.

— Să fii sigur d-asta!

— Okay, omule! Okay!

Cooge îşi ridică mâinile într-un gest ce se vroia conciliator, liniştitor.

— Poate că ar fi trebuit să-ţi spun mai mult.

Am pufnit batjocoritor.

— Îmi parc rău, ie-n regulă? continuă. Data viitoare o să...

— Data viitoare? La dracu’ tot rahatul ăsta! N-o să mai existe nici o dată viitoare.

— Ascultă-mă doar, ie-n regulă? Lasă-mă să-ţi explic. Stai un pic.

M-am prefăcut că mă înmoi.

— Deci... Ascult.

Cooge păru să-şi adune gândurile, iar eu l-am întrerupt spunând:

— Nu mă mai tromboni, moşule. Dacă încetezi cu minciunile, poate putem face ceva împreună.

Nu ştiam sigur câtă nevoie avea de mine şi nici câte gogoşi o să mai înghită..., iar după privirea lui şi după buzele strânse, aveam impresia că al dracu’ de puţine. Dar aveam de gând să întind coarda cât puteam de tare, pentru că - deşi credeam că va fi sincer - îmi închipuiam că, cu cât îi voi forţa mâna mai mult, cu atât existau şanse să-i scape o bucată mai mare din adevăr, chiar dacă ar fi fost împachetat într-o minciună.

— Oh, n-o să încerc să te mint, Larson, îmi răspunse, aruncându-se într-un scaun. Mai ales pe un tip care se prinde aşa de repede ca tine. Da’ numa’ să spui cuiva dă asta, amice, şi te-a luat dracu’, ‘ţeles?

Am spus, “îhî” şi m-am lăsat să cad într-un scaun dc lângă el.

— Ai auzit vreodat’ de discurile alea care se zice că au pe ele înregistrări secrete? Ştii, cum a fost Led Zeppelin. Chestii în care, dacă le ascultai de la coadă la cap, vocalistul se spune că

zicea: “îl iubesc pc Satana...”, chestii de genul ăsta?

Am dat din cap că auzisem.

— În urmă cu câţiva ani făceam şi eu trucuri de felul ăsta. Era doar ceva amuzant, dar m-am implicat mult. Ştii, muzica Diavolului. M-am gândit că ar fi o chestie trăznet să fie pe bune... dacă tot timpul oamenii au tot afirmat, că rock and roll este muzica Diavolului, poate că asta era realitatea şi aşa am început să cercetez, să văd care-i treaba.

— Adică, Cultul Diavolului să nu fie decât un mişto? l-am întrebat, ridicând o sprânceană. Aşa-i?

— Nu era mare lucru. Eram băgat în satanism, okay, dar nu-n mod serios. Treaba asta făcea parte din imaginea pe care trebuia s-o am. Totuşi, o dată luasem o doză mai mare şi eram dus rău de tot, când mi-a venit o idee, ceva în genul “dacă voi introduce în muzică o adevărată incantaţie...” va avea vreun efect?

— Hai, las-o baltă!

— Pe bune, amice! Nu zic că nu sună a ţicneală, dar fii atent să vezi ce-a urmat. Poate că o să înceapă să aibă şi sens.

Cooge se răsuci în scaunul său şi îşi aruncă privirea către cerul pictat, uitându-se la o arătare cu ochi faţetaţi ca ai unei muşte, cu moţ de vultur şi aripi membranoase, ce cobora în picaj către zgârie norii în ruine ai Manhattanului.

— Ajunsesem să fiu afurisit de obsedat de ideea asta. Mai întâi am introdus acompaniament vocal, background, în latină, arabă. Invocaţii şi alte chestii de-astea. Dar n-au rezolvat nimic, aşa că am făcut rost de un tip, un adevărat geniu în matematică. Se ocupa cu muzica, dar ştia şi matematică. A transcris o parte din descântece în limbaj matematic, apoi a transformat matcmatica în muzică. Am amestecat în vreo două cântece câteva piste sonore cu înregistrări instrumentale făcute cu ceea ce obţinuse el şi amândouă au devenit hituri, ajungând pe locul întâi. Şi, amice, al doilea cântec era doar un rahat afurisit. Un rahat absolut!

— Unii oameni mănâncă ceea ce tu poţi considera că e rahat. Poate că a fost o coincidenţă.

— Mda, dar am mai făcut-o de vreo şase ori. A mers de fiecare dată. Şi am aflat că nu eram primii care făceam asta. O mulţime de înregistrări, încă de prin anii cincizeci, folosiseră o parte din acelaşi gunoi întrebuinţat şi de noi. Vreau să spun că,

în ceea ce-i priveşte, fusese ceva fără intenţie, înţelegi? Ca şi cum nu se pricepuseră prea bine cum s-o facă. Dar… te-ai prins?, o parte din invocaţiile folosite de noi, o parte din ele fuseseră transformate în acompaniament de tobe cu adevărat puternic şi un anumit fel de modulaţie sau rahaturi de genul ăsta. Şi o grămadă dc discuri dintr-astea, muzică de-a lui Elvis şi a celor de la Stones, Beatles, Jerry Lee Lewis, toate aveau versiuni mai grosolane a ceea ce făceam noi. Ne-am zis că de-aia cântecele lor au mers atât de bine. Cine ştie? Poate că tipul care a inventat rock and rollul era un adept al Diavolului, poate a făcut o călătorie adevărată, valabilă pentru toţi şi n-a spus nimănui acest lucru.

— De ce le-ai oprit?

— Aveam toţi banii pe care mi-i puteam dori şi nu mai dădeam nici doi bani pe munca în studio. Unde mai e stimularea dacă poţi scoate, de fiecare dată, un disc de platină? Am vrut să aflu care-i mersu’ cu mizeria asta.

— Aşadar, ce se întâmplă?

— Stai calm… ajung şi acolo.

Cooge îşi lăsă capul să atârne şi-şi închise ochii, arătând pentru o clipă asemenea unui cadavru dezgropat.

— Nu puteam pricepe de ce descântecele funcţionau în felul în care o făceam, dar am observat că oamenii alegeau cântecele mele mai repede decât se întâmpla cu majoritatea celorlalte. Dacă mergeau două sau trei radiouri, de fiecare dată cei mai mulţi oameni se învârteau în jurul celui care difuza unul dintre cântecele mele. Amicul ăsta al meu glumea, într-o zi, spunând că muzica le afecta în mod diferit urechile. Ce naiba, mi-am zis. Hai să-i testez în vreme ce ascultă. Am observat că atunci când oamenii ascultau muzica mea, EKG-urile lor o luau razna. Apărea un fel de ecou. Mi-am zis că poate voi izbuti să găsesc o modalitate de a introduce incantaţiile în echipamentul dc înregistrare - poate chiar în instrumente şi în amplificatoare. M-am gândit că asta ar putea face ca efectul să fie mai puternic. Aşa că am început să proiectez plăci dc circuite, microcipuri şi înregistratoare digitale care aveau incluse din construcţie sisteme ce imitau invocaţiile. A fost nevoie de o mulţime dc testări, încercând diferite incantaţii, diferite căi de acces la circuite, dar în cele din urmă am obţinut un produs care făcea ccva mai mult decât să creeze un EKG aiurit. Asta-i ceea ce ai

ascultat tu.

— Asta nu prea explică ceea ce s-a întâmplat, am spus.

— Nu sunt sigur cum ar trebui explicată. Dar halucinaţie n-a fost!

— Atunci despre ce vorbim aici?

Pentru a mări efectul, Cooge făcu o pauză, ţintuindu-mă cu o privire gravă.

— Cred că-i iadul. Cred că muzica te introduce în Iad.

De aici, mi-am spus, încep gogoşile. Totuşi, eram mulţumit că până în acest punct Cooge fusese mai mult sau mai puţin sincer şi nu vroiam să-l presez mai mult, considerând că puteam descoperi restul şi pe cont propriu. M-am prefăcut impresionat, şocat, înspăimântat, toate reacţiile despre care ştiam că i-ar face plăcere să le vadă.

— Chestia aia pe care ai ascultat-o era un prototip, continuă el. Te băgă cam până la jumătate. Mai mult decât orice altceva, ai recepţionat partea imagistică a cântecului. E greu de explicat ce se întâmplă cu adevărat. Doar Dumnezeu ştie ce-i într-adevăr acolo. Lucrurile ar putea fi atât de stranii în iad, încât e posibil să nu fim în stare să înţelegem ceea ce vedem. Cântecele îţi oferă doar o structură pentru a te ajuta să traduci ceea ce există acolo în ceva de înţeles pentru tine. Dar încercăm să îmbunătăţim traducerea.

— Tu şi trupă, nu?

— Exact.

— Ei ştiu despre ce este vorba?

Ezită pentru o clipă.

— Nu chiar în totalitate.

— Atunci, mie de ce-mi spui?

— Dacă e să mă ajuţi, nu-ţi pot ascunde nimic.

— Dacă vrei să-mi ceri să mai ascult aşa ceva, am spus, poţi s-o laşi baltă. N-am nici un chef să mă duc în iad.

— Stai niţel, omule! s-a repezit Coge şi, cu aerul unui agent dc la Fermele de Stat, ce încearcă să ajute o văduvă în privinţa viitorului ei financiar, a început să încerce să-mi cumpere ajutorul, oferind mai multe droguri, mai mulţi bani şi o prietenie veşnică.

Nu aveam o idee clară în legătură cu ce aş putea descoperi dacă reuşeam să dau de capătul afacerii ăsteia, dar după cum vedeam eu lucrurile, oricare ar fi fost chestia carc era

în stare să-mi învârtă mintea aşa cum o făcuse acel CD, trebuia să aibă o valoare în sine. L-am lăsat pe Cooge să mă convingă. Am făcut un târg - el urma să-mi plătească o sumă pentru întreţinere, continua să mă aprovizioneze cu marfă bună şi îmi reducea obligaţiile casnice; în schimbul acestora, eu aveam să fiu cobaiul său. Ar putea să pară fără judecată din partea mea că, luând în considerare pericolele posibile, riscam asta pentru indiferent ce recompensă, dar chiar dacă Cooge spusese adevărul atunci când afirmase că muzica te coboară în iad, tot nu era mare brânză. Nimic din ceea ce văzusem în Martinica nu mă impresionase ca fiind în mod potenţial provocator suferinţe mai teribile decât lucrurile înspăimântătoare pe care le înfruntam zilnic. Se părea că iadul, în comparaţie cu viaţa din New York, era o nimica toată. Şi dacă, mai departe, mă aşteptau grozăvii mai mari, puteam să mă obişnuiesc -nu mă aşteptasem niciodată să am o soartă roz şi, oricum, nu aveam alte planuri de viitor. Cu toate acestea, în înţelegerea încheiată exista o nepotrivire logică implicită care mă îngrijora. Cooge trebuia să asculte şi el muzica, aşa că ce nevoie mai avea de un cobai? Trebuia să aibă şi un alt scop în ceea ce mă privea. Faptul că nu-şi bătuse capul să inventeze o poveste plauzibilă în legătură cu acest aspect constituia o dovadă a proastei sale păreri despre inteligenţa mea, totuşi nu intenţionam să fac nimic care să-i schimbe părerea în această privinţă. Cu cât mă credea mai prost, cu atât îmi creşteau şansele de a descopcri ceva.

Prima parte a planului meu prevedea reducerea drastică a dozelor de droguri. Era incredibil până şi faptul că mă puteam gândi la aşa ceva, pentru că niciodată până atunci nu mă gândisem să renunţ la o ofertă acceptabilă. Care ar fi raţiunea, mi-am zis, să te lipseşti de bună voie de singura doctorie bună pe care ţi-o poate oferi viaţa? Cu toate acestea, ştiam că nu aveam cum să îi înşel vigilenţa continuând să moţăi timp de o jumătate dc zi, aşa că am iniţiat procesul de dezintoxicare. O întrerupere bruscă nu putea fi pusă în discuţie. Nu-mi puteam permite să-mi iau liber câteva zile şi să mă retrag undeva să bolesc; chiar dacă aş fi putut face asta, nu eram sigur că organismul îmi putea rezista la asemenea stres. Ca atare, mi-am redus dozele la nivel de supravieţuire şi ceea cc rămânea în plus le-am schimbat pe pastile de Valium, care să mă ajute să trec de clipele grele. Am avut câteva momente cu adevărat

îngrozitoare şi era dificil să ascund cât de rău mă simţeam, dar într-o lună îmi redusesem dozele cam la douăzeci la sută din ceea ce fuseseră şi mă îndoiam că voi întâmpina probleme în a merge până la capăt.

În timpul acelei luni am mai ascultat trei CD-uri de-ale lui Cooge. Erau mai sofisticate decât primul, iar imaginile create erau mai impunătoare şi mai credibile - mi-am închipuit că acest lucru indica ceea ce Cooge ar fi numit o îmbunătăţire a traducerii. În primul rând, nu mai zăream imaginile remanente ale oamenilor, cu toate că le simţeam prezenţa în aer, la fel de palpabile ca nişte vibraţii negative, în al doilea rând, cântecele erau strict instrumentale şi nu păreau să impună vreo activitate anume, cum ar fi fost, de exemplu, să intri într-un bar; pur şi simplu, mă introduceau în acel loc bizar, unde umblam fără ţintă pentru o vreme şi, cea mai mare parte a timpului, fie că nu auzeam muzica, fie că o sesizam doar undeva, la marginea conştiinţei. Când mă trezeam, descopeream că-mi scosesem căştile şi-mi continuasem activitatea de zi cu zi. Decorul fundamental în care mă introduceau cele trei CD-uri era un oraş pc care l-am botezat Skull City[1], din cauza aspcctului său malefic şi legăturii sale cu trupa. Era mare, la fel de mare ca şi Manhattan-ul, cu clădiri chiar mai înalte. Turnuri cu forme de obelisc, albe ca nişte oase, cu aproape fiecare centimetru de piatră acoperit cu basoreliefuri şi inscripţii stranii -nişte zgârie-nori cabalistici, străjuind, într-un vid alb-albastru, prin care coborau în picaj şi se înălţau lucruri negre, asemănătoare cu avioanele, însă cu aripi mobile. Nu mi-am dat seama ce erau, dar mă fascinau — îmi aminteau de imaginea murală a Manhaltan-ului apocaliptic de pe pereţii lui Cooge. Dys... M-am întrebat dacă pictura putea fi o reprezentare a unei transpuneri anterioare. Chiar dacă ar fi fost, tot nu acceptam afirmaţia lui Cooge, conform căreia Skull City era iadul... cu toate că nici eu nu l-aş fi considerat chiar Disney World. Avea o ambianţă care mă ducea cu gândul la o fantezie heavy metal, o temă mutantă rea de tot - bineînţeles că ştiam că văd doar o transpunere şi că realitatea era, probabil, cu totul diferită. Totuşi, din explorările mele, am căpătat simţământul că oraşul deţinea o realitate mai complexă decât cea care ar fi încorporată într-un loc de

[1] Skull City - Oraşul Craniu (n. red.)

suferinţă şi că această realitate constituia un mediu de viaţă la fel de complicat, sofisticat şi ambiguu, din punct dc vedere etic, pe cât era şi New York-ul.

Străzile - cu toate că unele coteau brusc în unghiuri stranii şi apoi se îngustau ca nişte alei - semănau mult cu cele din Manhattan, pline de mirosuri grele şi gunoaie, cu muzică tânguitoare ce ieşea prin uşile şi ferestrele deschise, aglomerate cu pietoni şi maşini; cu toate astea, nu existau taxiuri sau automobile, ci numai nişte maşini lungi şi negre, conduse de nişte umbre (aşa păreau prin geamurile fumurii), cu barele lor cromate răsucite în embleme bizare, toate transportând zeci de pasageri. Cei ce locuiau în Skull City erau oameni, însă fizicul lor aparţinea unui spectru mult mai larg decât al celor din New York, şi la fel şi hainele şi activităţile lor erau mai deosebite. În timpul unei scurte plimbări, am văzut un cocoşat îmbrăcat într-un costum care, în New York, ar fi fost considerat sado-masochist; am văzut o femeie înaltă şi frumoasă, cu ochi albi şi păr negru, lung până la fese, îmbrăcată într-o plasă de fire aurii, presărată cu geme strălucitoare; am văzut un tip gen om de Neanderthal purtând ceea ce ar fi putut fi un costum de om-broască; am văzut un pitic cu pantaloni roşii de dantelă; am văzut pe cineva într-un costum neted, ca o armură argintie, fără deschideri pentru ochi sau gură - sau poate era un robot; am văzut mai mulţi copii înfăşuraţi în sârmă ghimpată, sângerânzi şi ecstatici, ridicându-şi vocile piţigăiate într-un cântec dement; am văzut un grup de dansatori goi, bărbaţi şi femei, rotindu-se prin mulţime; am văzut un bătrân cu craniul ca un pergament, purtând în jurul şoldurilor o cârpă murdară şi ocupându-se cu felaţia, în vreme ce trecătorii se aşezau unul după altul, aşteptându-şi rândul; am văzut doi bărbaţi, îmbrăcaţi în tricouri de corp gri, luptându-se, lovindu-se, până ce se umpleau de sânge, în vreme ce alţii, echipaţi în acelaşi mod, stând mai retraşi, şuşoteau între ei, asemenea unor critici de artă la o expoziţie; am văzut un bărbat cu capul ras, îmbrăcat într-un veşmânt lung şi colorat asemenea curcubeului, plângând cu lacrimi prismatice; am văzut, expuse în vitrina unui magazin, şapte cadavre, fiecare purtând urmele unei morţi violente; am văzut o bătrână cu trei braţe, făcând minuni cu un joc gen alba-neagra; şi, în cele din urmă, m-am întors către o fereastră umbrită şi mi-am văzut imaginea - mai înaltă, mai musculoasă

decât o ştiam, cu faţa mai plină şi cu o expresie mai răutăcioasă, având acea ameninţare concentrată pe care o percepusem pe faţa femeii din Martinica şi, mai apoi, pe toate chipurile din Skull City. Eram înveşmântat în nişte pantaloni gri, bufanţi, o cămaşă neagră, mulată pe corp şi o centură lată din piele cu ţinte din aramă, de care atârna un cuţit băgat în teacă, ceva asemănător cu ceea ce ar purta un pirat. La gât aveam un medalion de argint cu imaginea unui cap de lup.

Din fiecare dintre aceste experienţe am ieşit simţindu-mă mai puternic, mai înţelept, mai încrezător şi arogant, mai conştient dc poziţia mea în lume; aceste schimbări i le-am ascuns lui Cooge. L-am informat despre toate celelalte, cel puţin ceea ce aflasem din primele două experienţe. Cu toate astea, era nemulţumit de rapoartele mele.

— Nu faci decât să te plimbi de colo-colo, amice, a spus el. Vreau să zic, de ce nu vorbeşti cu cineva? Bagă-te şi tu într-o afurisită de treabă. Asta-i singurul mod în care vom afla despre ce este vorba. Okay?

— Nici o problemă, i-am răspuns.

— Larson, înccpu el luându-mă după umăr cu un braţ şi învăluindu-mă într-o aură de miros corporal şi Sen Sen. Trebuie să baţi strada pentru mine, amice. Am nevoie de tot ceea ce-mi poţi zice despre locul ăsta. Ştiu că există riscuri, dar îţi promit - eşti corect cu mine, o să am şi cu grijă de tine. Lucrez la ceva despre care nu pot să vorbesc, dar o să iasă ceva barosan, pentru toată lumea. Pricepi?

E-n regulă, şefule, mi-am spus, orice pentru bătrânul Cooge.

Adoptă o expresie despre care am bănuit că reflecta o încercare de sinceritate şi mă privi drept în ochi. Faţa de mort, cu imobilitatea ei maliţioasă, se găsea la nici cincisprezece centimetri; albul ochilor avea o tentă galbenă, iar pielea-i cenuşie şi îmbătrânită era asemenea unei imagini mărite a suprafeţei lunare. Capul său cu păr zburlit părea să fi căpătat o trăinicie malefică de parcă toate umbrele din cameră ar fi pătruns în el, şi am fost străfulgerat brusc de o bănuială a profunzimii depravării lui. Până în acel moment îl considerasem doar un alt drogat ce apucase pe un drum greşit, dar acum devenise clar că tipul era un nenorocit ce mă băga în sperieţi; deşi Satan s-ar fi putut să nu aibă nimic de-a face cu ceea ce se

întâmpla acum, el îşi preluase ideile dintr-o sursă de inspiraţie diabolică.

— Tu visezi vreodată, Larson? mă întrebă, cu privirea pierdută undeva, în viitorul luminos. Vreau să zic, te uiţi în urmă şi te gândeşti cum ar fi fost să ai tot ceea ce ţi-ai dorit?

— Cred... sigur.

— Nu m-ai crede ce-i pasibil nici dacă ţi-aş spune, amice. Dar până la urmă vei ajunge să crezi.

Întinse o mână osoasă şi o puse uşor pe umărul meu - părea, mai degrabă, mânat de dorinţa de a-mi transmite ceva esenţial şi de temut, decât de a încerca un semn dc încurajare sau de apropiere.

— Fii cinstit cu mine şi o să te duc departe, amice. Vei ajunge mai sus decât îţi poţi imagina.

Avea o expresie bolnăvicioasă şi îndepărtată, de parcă şi-ar fi reamintit nişte imagini obscene.

— În câteva zile o să am gata un alt CD, zise. Ar trebui să se vadă şi mai bine.

Oare ce dracu’ vroia să însemne asta?

În următoarea mea raită prin Skull City, în loc să mă îndrept către zgârie-nori, m-am învârtit printr-o zonă unde clădirile erau relativ mici, cea mai înaltă având şase sau şapte etaje, unele construite din lemn înnegrit de funingine, altele adevărate mozaicuri din petice de deşeuri metalice, asemenea unor colibe high-tech dintr-un coşmar medieval, multe dintre ele cu faţade împodobite şi vopsite în culori vii, astfel încât să semene cu feţe gigantice şi monstruoase — păsări, dragoni şi pisici — asemenea intrărilor principalelor pavilioane dintr-un parc de distracţii. Zona era complet înconjurată de turnurile albe şi, stând în centrul ei şi privind împrejur, aveam impresia că întregul cartier era o mahala îngrădită de oase imense, care fuseseră ascuţite precum nişte ţepuşe şi inscripţionate cu rune. Pe deasupra capului, la mică înălţime, se întreceau nori de plumb, amestecându-se cu coloanele firave de fum şi întunecând văzduhul, iar străzile, din pământ bătătorit, erau foarte largi. La colţuri ardeau focuri, supravegheate de bătrâne cu chipurile acoperite, îmbrăcate în zdrenţe negre (am aflat mai târziu că vălurile aveau rolul de a reduce cantitatea de fum inhalat şi nu reprezentau o expresie a modestiei), care, în schimbul unei sume, ardeau deşeuri sau găteau hrană. Se

vedeau mai puţine camioane negre, dar mirosul era mult mai cumplit, muzica tânguitoare răsuna asurzitor, gloatele erau mai numeroase şi mai exotice în ceea ce priveşte îmbrăcămintea şi diversitatea fizică, iar sexul şi violenţa abundau. Tipii se regulau pe alei, pe scări, oriunde le era la îndemână. În decursul unei ore (timp subiectiv - pentru că în discuţiile avute cu Cooge am aflat că nu exista o corelare clară în ceea ce privea trecerea timpului în cele două locuri) am văzut o strangulare, o înjunghiere şi mai multe cafteli sângeroase, câteva din ele având femei drept principali combatanţi. Pe lângă ziduri existau tipi care vindeau mâncare, ţigări, podoabe ieftine şi pacheţele dc prafuri despre care îmi închipuiam că sunt droguri; erau înarmaţi cu pistoale şi cuţite, iar paznicii muşchiuloşi ce vegheau în faţa unora dintre clădiri, cele care adăposteau baruri şi cluburi, erau şi mai bine înarmaţi, mulţi dintre ei având şi acele ciudate puşti cu ţevi cu lumini intermitente şi paturi din plastic verde. Zgomotul şi agitaţia, zăpăceala exotică, ritmul frenetic de rock and roll al locului, totul mă ducea cu gândul la New York, pe vremea când venisem pentru prima oară, şi pe când aveam doar treisprezece ani, iar fărădelegile erau mai numeroase decât în aceste zile. Locul de aici era mai dur, sălbăticia mai la vedere, însă atmosfera de vitalitate paranoică era aceeaşi.

Am observat că, dintr-un motiv necunoscut, oamenii aveau tendinţa să mă ocolească, lăsând destul spaţiu în jurul meu, iar asta mă mulţumea, pentru că nu eram chiar atât de nerăbdător să mă amestec cu ei; dar ştiam că mai bine aş veni cu ceva pentru Cooge, aşa că, în cele din urmă, am intrat pe uşa unei clădiri din piatră rozalie, o uşă prin care văzusem trecând un anumit fel dc locuitori, relativ neameninţători, cea mai mare parte fiind bărbaţi mai în vârstă. Mi-am scos cuţitul -eram înbrăcat la fel ca în celelalte escapade, medalion, pantaloni bufanţi şi aşa mai departe - şi am început să înaintez de-a lungul unui coridor întunecat, zgomotele străzii rămânând undeva înapoia mea. În faţă se găsea o încăpere luminată de o lucire galbenă. M-am furişat, lipit de perete şi am aruncat o privire înăuntru. Aşezat pe un scaun de lemn, răsturnat pe spate şi cu picioarele sprijinite pe o masă, un bărbos scheletic, acoperit dc o pătură găurită, aţintea o armă de vânătoare spre burta mea. Păru gata să vorbească, apoi ochii i se îndreptară spre pieptul

meu - oprindu-se pe medalion, cred - după care ţeava puştii coborî.

— Primele două camere-s libere... la fel şi cea de la capăt, spuse, arătând cu arma către un hol care cotea în spatele său. Alege.

Nu vroiam să-mi arăt ignoranţa, dar nu-mi plăcea deloc coridorul, mult mai prost luminat decât cel pe care apucasem pentru a ajunge aici. Vroiam să ştiu şi eu ceva, cât de cât, în legătură cu ce mă aştepta.

— Pe care mi-o recomanzi? l-am întrebat.

Chicoti.

— Păi, eu n-am încercat-o personal, dar am auzit că numărul doi, d-acolo, din spate, o să te scarmene bine.

— Mulţam, am zis, fără să pricep mare lucru, însă nedorind să-l mai întreb altceva.

Atunci când am traversat încăperea, tălpile cizmelor mele au scrâşnit pe paiele răspândite pe podea.

— Pune laba pe ea, băiete! îmi spuse bătrânul făcându-mi cu ochiul şi acest lucru îi schimonosi toată partea stângă a feţei.

În vopseaua uşii indicate fusese scrijelită cifra 2. Mi-am lipit urechea de ea şi, cum n-am auzit nimic, am deschis-o încetişor. Dinăuntru răbufni un aer acru şi stătut. Pe masa de lângă uşă se găsea o lampă cu gaz, a cărei flacără, din cauza sliclei murdare, se zărea doar ca o licărire galben-maronie, îndeajuns de strălucitoare însă pentru a desluşi cămăruţa, fără ferestre, iar într-un colţ, o fată, întinsă pe o saltea pătată. Era goală, iar mâinile îi fuseseră legate deasupra capului cu un cablu de plastic, al cărui capăt era prins de un inel metalic ce ieşea din tencuiala îngălbenită şi crăpată a peretelui. Părul îi era murdar, răsucit în şuviţe asemănătoare unor sfori, iar faţa era mânjită de jeg, cu toate acestea avea pometţi drăguţi, obraji cu gropiţe şi o gură largă precum un manechin de pe coperta unei reviste. Şi ochi mari şi întunecaţi. Nişte ochi fantastici. Era puţin cam slăbuţă, dar avea sânii mari. Trebuie să recunosc că primul meu impuls n-a fost deloc nobil.

— Dacă mă atingi, a rostit ea, o să ai nevoie de cuţitul ăla.

Dar în timp ce mă apropiam, privirea i-a coborît spre pieptul meu şi încercarea ei de a impresiona s-a încheiat. Începu să se smucească, trăgând de legături.

— Calmează-te... Nu-ţi fac nici un rău, am spus.

Nu era câtuşi de puţin interesată de ceea ce-i spuneam, continuând să se zvârcolească pe saltea. Inelul metalic începusc să iasă din perete.

— Hei, opreşte-te, fir-ar să fie! am ţipat eu.

Când se potoli, m-am apropiat de saltea şi am smuls inelul din perete.

— Poftim, am zis. Acum ia-o uşurel, bine?

Se lăsă în genunchi, uitându-se mai întâi la mine, apoi la inelul care zăcea pe podea, la capătul cablului de plastic. Reveni cu privirea asupra mea şi zâmbi.

— Vezi? am spus eu, încântat. Nimeni nu va păţi nimic.

Aruncă inelul metalic spre mine, rotindu-l cu ajutorul cablului şi şuierând pe lângă fruntea mea, tocmai când m-am ferit într-o parte, rostogolindu-se apoi până se izbi de uşă şi, mai înainte de a-mi fi recăpătat echilibrul, se azvârli asupra mea, zgâriindu-mă pe faţă şi încercând să mă lovească cu genunchii. Căţeaua era puternică, moşule! N-am reuşit decât s-o arunc de pe mine şi, în timpul acestei acţiuni, am fost zgâriat pe faţă şi am primit câteva lovituri, dar, în cele din urmă, am reuşit s-o întorc pe spate şi să prind cablul de mânerul uşii, legându-l strâns, astfel încât braţele îi erau întinse bine deasupra capului.

— Eşti un rahat!

Scuipă spre mine, în timp ce mă ridicam de pe jos.

— O vorbire aleasă, am zis.

Încercă să mă lovească, dar mă găseam în afara razei ei de acţiune; apoi trase de cablu, zguduind uşa.

— Putem face treaba în două feluri, i-am spus. Fie îmi răspunzi la câteva întrebări şi după aia îţi dau drumul. Fie - şi modalitatea asta chiar începe să-mi surâdă - te bat de te sting şi după aia ţi-o trag până-ţi sar capacele. Şi *după aia* o să-mi răspunzi la întrebări. Tu alegi.

Scutură din cap ca să-şi îndepărteze părul care-i cădea în ochi, apoi se uită spre mine; se părea că o parte din furie i se stinsese.

— N-am la dispoziţie toată blestemata asta de zi, am adăugat. Iar tu începi să arăţi al dracu’ de bine.

După o clipă mi se adresă:

— Ce vrei?

M-am lăsat pe vine lângă ea.

— Şi tu şi moşu’ ăla ciudat d-acolo v-aţi schimbat comportamentul când v-aţi uitat la medalionul meu. Care-i şmecheria? De ce mă ocolesc toţi pe stradă?

Chipul i se înăspri.

— Care-i treaba? i-am spus şi am înghiontit-o uşor. Crezi că sunt un tip de treabă, sau cc? Crezi că o să stau aici şi tu o să-ţi baţi joc de mine?

Linia buzelor ei păru să devină mai blândă şi mă cercetă din nou cu privirea ca şi cum ar fi observat pe figura mea o şansă de salvare.

— Tu cine eşti? mă întrebă.

— Cristoase! am exclamat obosit. Larson, okay? Numele meu e Larson. Îmi pare bine dc cunoştinţă. încântat. Fermecat. Hai să luăm masa împreună. Ne vom lăsa cotropiţi de sentimente. Acum răspunde dracu’ la afurisita asta de întrebare!

— De ce porţi asta? Făcu semn cu capul spre pieptul meu, către tricou. De unde l-ai luat?

Cu toate că-i admiram curajul, mă simţeam ceva mai mult decât frustrat; totuşi, în loc să-i amintesc că eu sunt cel care conducea jocul, m-am hotărît să urmez regulile ei şi să văd dacă nu obţin mai repede rezultate în acest mod.

— Mi l-a dat un tip, am spus, oferindu-i primul răspuns ce-mi apăruse în minte. Mi-a zis că o să-mi dea o treabă de făcut şi chestia asta o să arate că am lucrat pentru el.

— Şi tu... lucrezi pentru el?

— Pân’oi primi o ofertă mai bună. Şi o să lucrez numai dacă treaba e pe gustul meu. Tot ceea ce am făcut pân’ acum a fost să fac câteva plimbări.

— Eşti nou în oraş, observă ea după o pauză.

— Mdaa, sunt din New York... tocmai am venit.

— Hââm, zise ea.

— Cunoşti New York-ul?

— Nu, unde este?

— Mult spre vest. O să-ţi placă. O mulţime de copaci, apă proaspătă, bizoni.

— Bizoni?

— Ce-ar fi să-mi răspunzi acu’ la întrebare? Ce zici?

Se chinui să ajungă în capul oaselor, trăgându-şi genunchii la piept.

— Dezleagă-mă.

— Nu, mulţam. Ştii, eu ţin la ouţele mele.

— N-o să încerc să-ţi fac rău.

— Cum să nu - facem şi pariu!

— Te rog! O să-ţi spun ce vrei să ştii dacă mă scoţi de-aici. Îi cunoşti pe Păianjeni?

— Daa, am zis, nevrând să par mai ignorant decât mă arătasem până atunci.

— Eu îi conduc.

Spusese asta cu o simplitate arogantă, care mă făcu să bănuiesc că ar trebui să fiu impresionat.

— Vei fi bine protejat.

— N-am nevoie de nici un fel dc protecţie.

— Gagiule, n-am văzut niciodată pe cineva care să aibă nevoie mai mult de protecţie decât tine. Să le învârţi peste tot, purtând lupul pe piept şi să nu ştii ce înseamnă! Aide!

Îşi agită mâinile legate.

— Scoate-mă de aici şi-ţi garantez că vei rămâne în viaţă.

Nu mă simţeam în stare să obţin informaţii de la ea folosind forţa şi m-am hotărît că ar trebui să am încredere în cineva - oricum nu se întâmpla nimic.

— Cum te cheamă? am întrebat-o.

— Sancy.

— Sancy, am repetat. Remarcabil. Cu adevărat neobişnuit. Îmi place. Okay, Saney, o să merg pe mâna ta, dar ţine minte, nu contează cât de fraier mă crezi tu pe mine, prostul tău n-o să fiu. E clar?

Încuviinţă plină de seriozitate, de sinceritate, ca şi cum “cine, eu - să înşel pe cineva?”. Nu m-am lăsat păcălit de înfăţişarea ei, dar, oricum, cred că ştia că vorbisem serios.

I-am dezlegat braţele, fiind pregătit pentru mişcări neaşteptate, apoi am ajutat-o să se ridice în picioare. Împreună, ne-am furişat de-a lungul peretelui, către încăperea în care se găsea bătrânul cu barba căruntă. Am pătruns cu paşi mărunţi în conul dc lumină gălbuie, chinuindu-mă să-mi închei fermoarul, rânjind la hodorog, precum un motan de liceu şi, tocmai când deschidea gura - probabil ca să mă întrebe cum a fost Numărul 2 - l-am lovit în tâmplă cu mânerul cuţitului. Se prăbuşi într-o rână pe podea şi eu i-am înhăţat arma de vânătoare. Saney intră în fugă în cămăruţă şi smulse pătura de sub bătrân. Îi trase

câteva picioare în stomac şi în faţă. Din colţul gurii acestuia se scurse o şuviţă de sânge. Îl mai lovi, apoi îşi înfăşură pătura în jurul umerilor şi o luă înaintea mea, conducându-mă pe străzile din Skull City.

Am avut nevoie de întreaga noapte pentru a traversa districtul, căruia Saney îi spunea Jaddo. Cea mai mare parte a timpului ne-am petrecut-o ascunzându-ne de bandele ce umblau de colo-colo, pitindu-ne prin alei sau spaţii întunecate şi mai retrase din spatele clădirilor. Ne-am ghemuit, băgaţi unul într-altul şi am vorbit, am spus glume. Nu aş putea spune că ne-am împrietenit repede, dar după mintea mea, oricum, făceam progrese frumoase în această direcţie şi aş putea spune că fata nu era chiar dezgustată de contactul nostru fizic. În lumina ce răzbătea până în ascunzătorile noastre, am văzut-o cercetându-mă atentă; ştiam că deocamdată nu luase nici o hotărîre în privinţa mea, încercând să rezolve enigma pe care o reprezentam, atât în ceea ce priveşte ignoranţa mea vizavi de viaţa oraşului, cât şi cealaltă faţetă, a atracţiei pe care o exercitam asupra ei. Spre dimineaţă a adormit, iar eu am vegheat-o, încălzind-o cu trupul meu. Era, mi-am zis, o femeie impresionantă. Rezistentă, puternică şi isteaţă. M-aş fi putut obişnui să hoinăresc cu ca şi, în mod sigur, m-aş fi obişnuit să dorm cu ea. Atingerea constantă a corpului său îmi umflase testiculele şi m-am gândit că, mai devreme sau mai târziu, măcar în semn de mulţumire dacă nu altfel, avea să-mi ofere oarece eliberare. În cele din urmă, în vreme ce se răsucea şi ochii îi stăteau să i se deschidă, nu m-am mai putut abţine şi am sărutat-o. Se încordă, apoi trecu peste asta, dar când mi-am strecurat mâna pe sub haina ei, se răsuci şi spuse că nu avea chef. De fapt, ce credeam că este ea?

Dimineaţa, m-a dus într-un depozit mare, ca un hambar, aflat la etajul şapte al unei căldiri vechi din cărămidă, care avea un luminator murdar. M-a frapat aspectul lui familiar, deşi nu am putut realiza ce mi se părea cunoscut, doar dacă nu mă ghidam după o similaritate generală a aerului său sărăcăcios, de indolenţă maximă, asemănătoare cu locurile unde mă drogăm şi pe unde mă adăposteam pentru o zi, două în New York. Probabil că înăuntru se găseau vreo treizeci de inşi, iar în întreaga clădire peste o sută cincizeci. Sala fusese împărţită, prin

intermediul unor pereţi făcuţi din placaj sau pături, în mici odăiţe; când am intrat, cei dinăuntru - băieţi şi fete, palizi şi tatuaţi, mulţi purtând jambiere negre, cu ţesături din fâşii de piele acoperindu-le pieptul şi cu şiruri de cicatrici şerpuite pe bicepşi, asemenea unor crestături - au întâmpinat-o pe Saney cu entuziasm, iar la mine s-au uitat cu nemulţumire nedisimulată. Locul lui Saney se afla într-un colţ, o cămăruţă alcătuită din plasă de sârmă, placaje şi pături; lumina cenuşie pătrundea prin găurile şi crăpăturile acoperişului peticit. Pe jos erau aruncate la întâmplare perne, grămezi de haine murdare şi alte pături. Fata începu să se îmbrace într-o costumaţie din piele, asemănătoare cu cea purtată şi de ceilalţi. Foarte seducător felul în care fâşiile de piele îi acopereau sfârcurile. Apoi se aşeză pe perne şi mă puse în temă despre cum merg treburile prin zonă.

Vorbea formal şi aspru, câtuşi de puţin - mi-am zis - în conformitate cu ceea ce trebuia să reprezinte relaţia noastră, luând în considerare că tocmai îi salvasem fundul şi, mai ales, dacă te gândeai la modul în care ne petrecusem noaptea. Mi-am spus însă că în Skull City, recunoştinţa era doar un simplu armistiţiu, o lipsă de ostilitate. Iar asta era excelent, din punctul meu de vedere. Puteam afişa o nepăsare calculată; a fost întotdeauna unul dintre principalele mele talente. Cu toate acestea, mă deranja faptul că atitudinea lui Saney nu concorda cu coloratura pătimaşă a oraşului, cu faţada sa de romantism înverşunat. Deşi ştiam puţine lucruri despre acest loc, îmi plăcea ceea ce cunoşteam. Energia, simţământul că aceasta este viaţă cu adevărat nerv, plus - cu toate că nu uitam că era vorba de o simplă „interpretare” - atmosfera generală de benzi desenate. Pe deasupra, îmi plăcea şi cum mă simţeam. Ticălos şi având un scop. Aici eram un monstru real ce hoinărea şi răspundea la provocări, în vreme ce în New York, oricât aş mai fi putut păstra din aroganţa şi încrederea pe care le aveam aici, eram în fond un drogat fără viitor, cu un plan de doi bani. Poate, mi-am spus, tot aerul de romantism o fi doar în capul meu. Poate una din condiţiile necesare violenţei şi erotismului nepăsător de aici era o anumită lipsă de suflet, o disponibilitate care să accepte orice. Aşa ceva era, cu siguranţă, valabil în New York, cel puţin comparativ cu alte locuri din State, şi s-ar fi putut ca Skull City să reprezinte o distilare şi mai pură a procesului metropolitan de reducere a bărbaţilor şi femeilor la simpli soldaţi ai lui Moloch,

lipsiţi de conştiinţă şi uşor de manevrat. Chiar dacă aşa stăteau lucrurile, mă simţeam puternic atras de Saney şi vroiam ca şi ea să simtă ceva pentru mine. Oricum, cel puţin un pic de căldură şi ceva afecţiune. Totuşi, începeam să cred că treaba asta nu era scrisă în stele.

Saney mi-a spus că medalionul cu cap de lup constituia simbolul unui bărbat cu numele de Kaj, care apăruse de nicăieri şi preluase treptat afacerile legale de droguri şi prostituţie din întregul district. Se dusese vorba că fusese un fel de artist de varieteu, dar ea nu întâlnise pe nimeni care să-l fi văzut pe scenă. Nimeni nu ştia de unde avusese legăturile necesare pentru a organiza o armată de criminali, dar era imposibil să negi că făcuse o treabă al dracului de bună, şi se credea că avea relaţii cu barosanii care locuiau în turnuri. Chiar şi după standardele din Skull City, Kaj era un monstru. Oamenii lui deveniseră renumiţi pentru brutalitatea lor, ocupându-se cu violuri, crime aleatorii, mutilări sau bătăi cumplite. Ceea ce explica de ce toţi se grăbiseră să mă ocolească pe stradă - îi îndepărtase medalionul.

Kaj, mi-am spus, şi mi-am amintit de uşurinţa cu care îi răspunsesem atunci când ea mă întrebase de unde aveam medalionul.

— E un tip parcă abia ieşit din coşciug? Are păr cărunt, în şuviţe?

— Cam aşa ceva. El ţi-a oferit o slujbă?

Din nou părea bănuitoare.

— Mda, de ce?

— Puţini oameni au contact direct cu el.

— Nu ştiu nimic despre tip... doar că a spus că plăteşte bine.

Scoase un sunet ce trăda nehotărîre. Conversaţia începu să lâncezească şi, după puţin timp, am întrebat-o dacă individul avea rivali în afaceri.

— Sute, îmi răspunse. Totuşi, nimeni altcineva nu are puterea lui de organizare.

Mi-a mai zis că tipii ei, Păianjenii, controlaseră cândva o parte a traficului de droguri şi că le-ar face plăcere să pună mâna pe Kaj. Era de părere că dacă l-ar putea alunga, restul organizaţiei lui s-ar dezmembra, iar lucrurile ar putea reveni la normal.

— De ce nu încercaţi? am întrebat-o.

— Am facut-o deja.

Se lăsă pe spate, întinzându-se pe perne.

— Şi am pierdut o mulţime dintre oamenii noştri. Cei mai mulţi ucişi, câţiva capturaţi... ca mine. Kaj trăieşte ca un şobolan. Are zeci de hogeacuri, toate fortificate. Ca să-l prinzi, ar fi nevoie de o minune.

— Deci de-aia erai legată? Kaj te prinsese...

Încuviinţă din cap, învăluindu-mă cu o privire gânditoare.

— Poţi rămâne dacă vrei, îmi spuse. Ne poate fi folositor încă un luptător.

După felul neutru cu care vorbise mi-am dat seama că nu era atât o invitaţie personală, cât o ofertă de recrutare. Dă tot ce-i mai bun în tine... în rândurile Păianjenilor. Afară se întunecă şi mai mult. Pe geamul luminatorului răpăiră câteva picături de ploaie.

— O să mă gândesc la asta, i-am zis.

— Nu vei rezista multă vreme fără prieteni. Noi avem arme şi planuri pentru viitor. N-o să ne mulţumim doar cu ideea de a supravieţui.

— Şi cum rămâne cu Kaj?

— În cele din urmă o să-l omoare cineva. Iar dacă nu, există şi alte afaceri de care ne putem ocupa.

M-am prefăcut că reflectez asupra propunerii. Aş fi dorit să pot îndepărta decorul de heavy metal precum un strat de lac crăpat de pe o pictură veche şi să văd adevăratele forme de dedesubt. Era incredibil de frustrant să bâjâbi aşa, prin întuneric. După cum spusese şi Cooge, doar Dumnezeu ştia ce se întâmpla cu adevărat în Skull City - poate stăteam de vorbă cu un gândac uriaş, poate respiram metan sau jucam cărţi, vorbeam despre politică, mă băteam pe mâncare...

Saney se întoarse pe o parte, sprijinindu-se într-un cot; sânii i se conturară proeminenţi în plasele negre din piele.

— Putem face şi sex dacă stai, se oferi ea.

La dracu’, mi-am zis, nu conta prea mult ceea ce se întâmpla cu adevărat, nu-i aşa? Nu atâta vreme cât simţeai chestii cunoscute.

— Vrei să spui, acum? am întrebat-o.

Ridică din umeri.

— Acum... oricând vrei. Nu am un iubit.

I-am spus că mi se părea ciudat, o tipă aşa fierbinte ca ea să nu aibă o lipeală, şi mi-a răspuns că iubitul îi fusese omorît în timpul atacului împotriva cartierului general al lui Cooge. Absenţa oricărui regret îmi domoli întrucâtva ardoarea, dar am dat acestui lucru o explicaţie raţională, spunându-mi: „Hei, când eşti în Roma... ştii...”, aşa că i-am dat drumul.

Părea să fie la fel de înfometată de atingeri ca şi mine. Am petrecut următoarele zece minute excitându-ne reciproc, în mod brutal şi asudând, precum doi urşi tineri care de-abia au aflat cum stă treaba. Era genul de sex cu care eram obişnuit - violent şi plin de egoism, mai interesat să ia decât să ofere - şi m-am lăcomit la trupul ei, strângând într-o parte, muşcând în alta, frecând ici şi colo. Însă tocmai când vroiam să-mi iau premiul, Saney m-a împins deoparte, spunând:

— Trebuie să mă spăl mai întâi.

Sări în picioare, se feri de încercarea mea de a o prinde şi se îndepărtă, paşii răsunându-i pe podeaua de lemn.

După toate aparenţele, în anumite privinţe, femeile de aici nu erau diferite de cele din New York. Nu ştiam dacă asta trebuia să-mi facă plăcere sau să mă dezamăgească.

M-am sculat, am tras o pătură de pe plasa de sârmă şi am privit în sus către luminator. Dincolo de stratul de mizerie şi de găinaţuri, printre petele mai luminoase dar aburite ce fuseseră făcute de burniţă, puteam zări mai multe dintre turnurile albe; murdăria de pe geam îmi diminua percepţia în profunzime, făcând imposibilă observarea sculpturilor şi inscripţiilor - era ca şi cum te-ai fi uitat la un desen rudimentar ce înfăţişa pe pânza cenuşie a unui decor de teatru nişte vârfuri albe piramidale, asemănătoare cumva imaginii pe care o are un copil despre dinţii lupului mare şi rău sau ai unui dinozaur-monstru. În plus, chestiile alea negre ca nişte avioane zburând printre ele aidoma unor muşte bâzâitoare... Stăteam cu privirea pironită în sus, întrebându-mă ce făceau, spionau, patrulau, sau ce naiba, când totul dispăru şi m-am trezit în separeul unui local, înconjurat de discuţii, zăngănit de farfurii şi multă zarvă. Prin fereastra aburită puteam vedea o ninsoare uşoară coborînd învolburată, un magazin de discuri punk, un butic prăpădit şi vreo două restaurante indiene cu veselă de alamă în vitrină şi cu inscripţii în roşu şi galben puternice. Era prea puţin ca să spun pe ce stradă mă găseam, dar ştiam că undeva, în cartierul

East Village, probabil nu departe de Piaţa St. Mark. În faţa mea se afla o ceaşcă de cafea, iar pentru a-mi demonstra că avusesem de curând companie, de cealaltă parte a mesei era o altă ceaşcă şi o plăcintă pe jumătate mâncată. M-am gândit să pornesc din nou muzica, sperând să revin la tăvăleala cu Saney, dar nu eram sigur că aveam să mă întorc în aceeaşi situaţie. Poate ar fi mai bine s-o tai de-aici, mi-am zis, amintindu-mi de Martinica. Cu toate că în ultimele două ocazii întoarcerea mea în New York nu mai fusese traumatică - în nici unul din cazuri nu mai avusesem de-a face cu nimeni - nu doream să aflu că fusesem implicat în vreun delict. Dar numai după o clipă, dublura Iui Saney, îmbrăcată în jeans strânşi pe picior şi o bluză neagră cu guler rulat, cu părul lung strâns într-o coadă bogată, ieşi pe uşa toaletei şi intră în separeu, aşezându-se în faţa mea. Cu chipul curat, eliberat de aerul ameninţător ce părea să infecteze toţi locuitorii din Skull City, era de-a dreptul năucitoare. O tânără sănătoasă care nu părea să ştie despre droguri şi violenţă decât ceea ce citea în ziare.

— Bună! spuse ea, oferindu-mi un zâmbet plin de atâta afecţiune, încât mă trecu un fior.

— Daa, bună, am replicat, nesigur asupra felului în care ajunsesem la această relaţie.

Se aplecă peste masă, punându-şi palmele peste mâna mea.

— Aş vrea să nu trebuiască să plec, aş vrea să pot contramanda, pur şi simplu. Numai că am aşteptat atât de mult şansa asta...

— E-n regulă, am spus.

Îmi aruncă o privire neliniştită.

— Crezi că o să plec şi că n-o să ne mai vedem niciodată, nu-i aşa?

— Nuu, eu...

— Să ştii că dacă ceea ce există între noi s-ar datora numai întâmplării cu bătrânul acela îngrozitor, eu tot aş dori să te mai văd... măcar din recunoştinţă.

— Cred că aşa e.

Râse.

— Arăţi atât de deprimat! Parcă n-ai fi fost atent la nimic. Doar ştii care-mi sunt sentimentele, ştii, nu-i aşa?

— Ăăă, am spus, eu... ăăă...

Se aplecă şi mai mult spre mine, zâmbindu-mi din nou.

— Îmi place de tine, idiotule! îmi placi tare mult. Vreau să te mai văd. E destul de clar aşa?

Nu m-am putut împiedica să nu-i surâd drept răspuns:

— Cred că acum m-am prins.

— Dumnezeule, sper să fie aşa!

Mă privi bănuitoare.

— Uite, dacă vrei, nu mai merg la audiţie. Ca să-ţi dai seama cât de important eşti pentru mine.

— Glumeşti? am replicat, începând să-mi revin. Nu vreau să faci aşa ceva. Haide, şterge-o de-aici.

— E-n regulă. Dar, mai întâi... uite.

Cotrobăi prin geanta de lângă ea şi scoase un pix şi un carneţel; notă ceva pe o foaie de hârtie, apoi mi-o întinse. Un nume - Ainsley. Dedesubt, o adresă de pe strada Clinton şi un număr de telefon.

— Vrei să mă suni diseară?

— Sigur, la ce oră?

— După nouă, bine? O să aranjez în aşa fel ca până atunci să ajung acasă.

Ieşi din separeu, trăgând după ea geanta şi o haină groasă. Se îmbrăcă, în tot acest timp rămânând cu ochii aţintiţi asupra mea. După ce termină de încheiat haina, stătu în continuare locului.

— Oh, fir-ar să fie! zise. Chiar că nu vreau să plec!

Se înghesui în separeu lângă mine, îmi puse un braţ în jurul gâtului şi mă ţintui cu ochii-i de căprioară, cu un aer serios. Mirosea a săpun şi a flori. În zilele noastre nu se mai fac asemenea chipuri, mi-am zis, care să nu aibă nimic superficial şi batjocoritor, reflectând atât de multă speranţă şi energie.

— Nu vei dispărea în ceaţă, da? rosti fata. Mă vei căuta?

— Poţi să pariezi, am spus, simţindu-mă ameţit de apropierea ei.

— Dacă n-o faci, o să dau eu de tine, jur că o s-o fac.

Se mai uită la mine o secundă, apoi mă sărută, cu gura deschisă, strecurându-şi delicat şi rapid limba între buzele mele, strivindu-şi sânii de braţul meu. Am încercat să o cuprind în braţe, să continui sărutul, dar ea se retrase.

— Ne mai vedem noi, şopti, apoi se ridică şi plecă repede, lăsându-mă buimac, cu o erecţie împungându-mi pantalonii.

Privind-o cum traversa strada, oprind un taxi, mi-am dat seama că sărutul îmi aducea înapoi ceva din ultimele ore petrecute împreună. Nu chiar nişte amintiri, ci fragmente palpabile de gingăşie şi sentiment, care m-au ajutat, dar m-au şi zăpăcit, ceea ce constituia un alt tip de confuzie. Am revăzut sărutul în minte. Felul cum îi arătaseră ochii, cum luminiţele din irişi păruseră că roiesc atunci când ea se apropiase, cum buzele i se întredeschiseseră pentru a lăsa să se zărească puţin din dinţii ce aduceau cu ai unui animal de pradă. Prospeţimea gurii ei, tăria sânilor... Fusese un sărut grozav, un sărut nemaipomenit, material pentru un Clasament Mondial. Încă îi mai puteam simţi gustul şi mi s-a părut că, la fel de bine, puteam resimţi caracterul acestor ore pierdute şi le puteam întrevede promisiunile. Niciodată nu fusesem atât de dezorientat şi de alarmat pe cât eram în acele clipe. Se părea că unul dintre conceptele mele fundamentale fusese brusc invalidat sau, mai degrabă, că o idee importantă pe care o vehiculasem de multă vreme, fără a crede însă în ea, se dovedise, dintr-o dată, spre completa mea uimire şi surpriză, reală şi plină de consecinţe imediate.

Am străbătut rapid intervalul dintre mese, i-am aruncat câteva bancnote casierului şi m-am repezit în stradă, întâmpinând cu plăcere şocul provocat de aerul rece. Apoi, îndreptându-mă spre strada Charles, am mers pe jos, cu capul în pământ şi cu mâinile băgate adânc în buzunare. Nu vroiam să mă gândesc la Saney/Ainsley, nu vroiam să mă gândesc la nimic, dar gândurile tot veneau, aşa că, în cele din urmă, am renunţat la încercarea de a le ţine la distanţă şi m-am oprit într-un băruleţ, într-un subsol, situat undeva la ieşirea din Piaţa Sheridan, căruia i se zicea Capul Leului. Un local plăcut, înnegrit de fum, ce fusese locul de întâlnire al mai multor scriitori, până când acest lucru devenise cunoscut marelui public. Am băut vreo două beri care m-au calmat, aşa că am mai luat două şi, după asta, încă două. Până când am plecat din bar, mă simţeam destul de ameţit şi ajunsesem să pricep câteva lucruri importante. Unul dintre acestea era că, indiferent cât de tare încercasem, indiferent cât de banală şi scurtă era povestea noastră, nu puteam scăpa de ideea, de sentimentul, de certitudinea că eu şi cu Ainsley reuşisem să parcurgem o bună bucată de drum de-a lungul unei căi, în existenţa căreia nici nu

crezusem, un drum pe care doream să continui. Alt lucru important era că nu aveam dreptul nici măcar să-mi imaginez că sunt îndrăgostit atâta vreme cât mă aflam în continuare în situaţia actuală, în starea aceasta de semi-dependenţă la droguri. Iar un altul era că am înţeles că atât problemele mele, cât şi rezolvările lor erau legate de nişte condiţii despre a căror natură nu aveam nici un afurisit de indiciu. Dacă vroiam să înaintez, în orice direcţie, trebuia, mai întâi, să lămuresc toată această situaţie încurcată, iar modul cel mai profitabil de a o face ar fi fost să-l dobor pe Cooge în Skull City, sperând că astfel îl îngenuncheam şi în New York, obţinând astfel controlul asupra casei şi atelierului său, şi scăpând de vinovăţie. Sau îl puteam părăsi pe Cooge fără să mă mai întorc vreodată. Atunci însă aş fi renunţat la cea mai bună şansă de a mă instala într-o poziţie de putere, şi aceasta reprezenta, în mod clar, o trăsătură comună pentru Apple şi Skull City - trebuia să fii puternic pentru a reuşi să trăieşti într-un castel şi nu jos, pe pământ, cu restul drojdierilor. Ainsley era marfă de castel, o fată din centrul oraşului; geamăna ei primejdioasă putea s-o ducă bine în Skull City, dar mă îndoiam că Ainsley s-ar fi putut descurca în cartierele mărginaşe ale New York-ului.

Ninsoarea se oprise şi, cu toate că se întunecase, văzduhul era mai cald; ai fi zis că e o noapte plăcută de la începutul toamnei. O mulţime de oameni se plimbau de-a lungul bulevardului Cristopher, iar la capătul Străzii Şapte dinspre Piaţa Sheridan se adunase un grup mic. Curios, m-am îndreptat într-acolo şi mi-am croit drum până în faţă. În centrul mulţimii, pe porţiunea de trotuar luminată de sub un stâlp se găsea un ciung de mâini, îmbrăcat într-o rochie dantelată, de cununie. Era tânăr, cam la douăzeci şi ceva de ani, cu păr blond şi lung până la brâu şi cu o faţă neobişnuită, cabalină, care de la o clipă la alta părea urâtă sau chipeşă. Ţinând bucăţi de cretă între degetele de la picioare, desena pe caldarâm imaginea unui cal palomino care îi semăna tare mult. Nu vorbea şi nici nu reacţiona în vreun fel la mulţimea care se strânsese. Desenatul îl absorbea în întregime şi cred că tocmai această concentrare contribuia la atragerea atenţiei audienţei, în aceeaşi măsură cu imaginea pe care o prezenta şi care-i conferea o vulnerabilitate şi un echilibru sufletesc similare unui Crist. Dintr-un motiv oarecare, am rămas şi l-am privit fascinat... poate pentru că

ceea ce făcea părea simbolic pentru un anume mister, important într-un mod mistic. În cele din urmă însă, am ajuns la concluzia că spectacolul nu era deloc foarte interesant. Ca multe alte lucruri din New York, ca tot ceea ce-i conferea oraşului parfumul său special, era unic dar lipsit de valoare, iar în final, ceea ce luai din el nu avea nici o însemnătate. Reprezenta o bogăţie iluzorie şi, oricât de impunătoare şi artistică ar fi fost suprafaţa, ascundea o intenţie anormală, exhibiţionistă. Iar asta, mi-am dat seama, reprezenta o lecţie din care se puteau desprinde multe.

În ciuda aerului de voodoo tehnologic conferit de Cooge, întreaga chestie rămânea, în esenţă, o călătorie obişnuită prin oraş, o plimbare de-a lungul unei alei întunecate care, dintr-o dată, se dovedeşte întortocheată şi adăpostind atacatori, şi ştiam că trebuie să abordez problema Skull City aşa cum aş fi procedat cu orice stradă din New York. Păcălind, minţind, înşelând, fugind, zgâriind, folosind orice tactică incorectă, în ideea obţinerii unei soluţii care să merite. Dacă vroiam să-l dobor pe Cooge într-un loc şi să-l fac să se prăbuşească în cealaltă realitate, trebuia să încep din nou să gândesc ca un adevărat locuitor al mahalalelor New York-ului. Ar fi fost o eroare gravă să permit ca faţada exotică a lui Skull City să mă facă să-mi cobor garda - mai mult ca sigur urma să am nevoie de toate forţele mele pentru a-mi permite să supravieţuiesc în ambele locuri, şi nu trebuia să pierd timpul încercând să pricep cum merg treburile în Skull City. Existau însă alte două probleme ce nu se puteau rezolva atât de uşor. În primul rând, nu eram sigur că voi putea să-l înfrâng pe Cooge şi, pentru a clarifica acest lucru, trebuia să încetez cu bâjbâiala şi să descopăr exact ce anume avea de gând să facă. În al doilea rând, mă nelinişte propria-mi motivaţie. Cu cât trecea mai mult timp, cu atât deveneam mai nesigur în privinţa sentimentelor mele pentru Ainsley. Înainte de a o cunoaşte, mă gândisem să-l aranjez pe Cooge pentru nişte motive pe care le puteam înţelege - lăcomie, dorinţă de putere, chestii de genul ăsta. Înlocuirea lor cu nişte aspiraţii romantice, pornite din grija pentru altcineva decât cel mai bun amic al meu, Larson - făcuse ca busola mea internă s-o ia razna. Ce dracu făceam, m-am întrebat, de ce vis bolnav mă lăsasem purtat, încât să cred în prostia asta? Dragoste, mi-am zis, nu mă face să râd. Probabil

că în cele câteva ore petrecute împreună, Ainsley şi cu mine trebuie să fi luat la un moment dat puţin Extaz. Asta ar fi explicat totul. Ori asta era situaţia, ori târfa era nebună de legat. Doar cine morţii mă-sii credea că sunt eu? Scott Baio, sau poate un Jack Nicholson tănăr? Nu putea vedea, futu-i neamu', că eram un nenorocit de pe stradă, nu un tip cu aură de conducător? Iar ea cine dracu' era? Obrajii ăia aşa dulci şi plini de viaţă, înfăţişarea atât de inteligentă... Dacă aş fi întâlnit-o în orice altă împrejurare, aş fi etichetat-o drept fraieră şi i-aş fi investigat geanta. Ar putea să fie o modalitate New Yorkeză de comportament, mi-am zis. Ştii, oamenii ajung să se ţâcnească într-atât de traiul de-aici, încât învaţă să se păcălească singuri cu simulacruri de viaţă, cu orice care-i face să-şi mute gândurile de la mediul lor de viaţă şi să le ofere iluzia că ar fi în siguranţă. Subconştientul fiecăruia ne obligase probabil să ne înţelegem la fix, din motive de autoapărare. Sau poate că foloseam o pretinsă legătură emoţională, ca o justificare plină de principii înalte şi sentimente, pentru a comite o crimă. Nu avea nici o importanţă cât de ticălos era Cooge şi cât de josnic, acesta era termenul potrivit pentru ceea ce aveam în minte: crimă.

Mi-am zărit imaginea reflectată în vitrina unui magazin neluminat - o siluetă întunecată, fără mai multă substanţă decât umbrele care-au fost găsite arse în piatră, după Hiroshima. Nici o îndoială, eu eram ăla. Rămăsese doar o subţire şi întunecată perseverenţă. Lipsit de iubire; incapabil de o adevărată solidaritate. Ar trebui să mă retrag din toată treaba asta, mi-am spus. Cooge, Ainsley şi Skull City. Ar trebui s-o şterg înapoi la lumea mai bună a medicaţiei neîntrerupte, să mă ascund în nopţile albe ale heroinei. Mi-am dat seama că în faptul de a fi o victimă exista o consolare minunată - nu trebuia să te gândeşti la nimic, te îndepărtai puţin câte puţin de consideraţii etice şi de motive, te fereai de analizarea vieţii şi-ţi găseai refugiul sub mantia propriei suferinţe. Imaginea mea reflectată continua să mă captiveze, părând să-mi transmită aceste gânduri întunecate, şi am continuat să o privesc fix până când am început să-mi închipui cum coloana vertebrală începea să i se curbeze, spatele să i se gârbovească, iar în locul ochilor porneau să lucească nişte sâmburi de foc purpuriu. Atunci, înspăimântat de acest spectru deznădăjduit al prezentului meu, m-am îndepărtat grăbit.

Pe la nouă şi un sfert, am ajuns la intersecţia dintre Cristopher şi Hudson, şi după ce am mai răsucit puţin lucrurile în minte, în loc să mă duc direct acasă, am intrat într-o cabină telefonică şi am format numărul pe care mi-l dăduse Ainsley. A sunat de şapte sau opt ori, şi eram gata să închid când mi-a răspuns.

— Sunt Larson, am spus, neliniştit de nota de speranţă pe care i-am detectat-o în voce - nu mă simţeam în largul meu la ideea că fata ar începe să aibă încredere în mine.

— Oh, uau, a trebuit să urc în fugă trei paliere, l-am auzit sunând de pe jos. Stai puţin, okay?

Acrul întunecat duhnea a benzină, iar semaforul sclipea roşu. La colţ se opri o haită de taxiuri. Fiare galbene, tremurânde, strunite de umbre. Pe banchetele din spate, perechi îmbrăţişate. Peste tot în jurul meu erau îndrăgostiţi, poponari şi normali, mergând mână în mână, sărutându-se la colţuri de stradă. Era ca şi cum în toţi aceşti ani aş fi fost orb şi nu i-aş fi zărit, iar acum, dintr-o dată infectat de aceeaşi boală, puteam vedea cât de mulţi erau.

— Bună, spuse Ainsley, revenind.

— Cum a mers audiţia?

— Excelent! Pe trei dintre noi ne-au chemat să mai citim.

— Asta-i grozav.

Făcu o pauză de câteva clipe.

— Vrei să auzi ceva ciudat?

— Ce?

— Mi-e dor de tine. Nu-i ciudat? Vreau să spun, nu pare rezonabil să-ţi fie dor de cineva pe care-l cunoşti doar de...? patru sau cinci ore?

Am simţit nevoia să-i spun că petrecusem o noapte intensă pe faţa ascunsă a realităţii şi acest lucru ar putea explica multe.

— Şi mie mi-e dor de tine, am rostit. Cred că amândoi suntem ciudaţi.

Se auzi un râs nervos.

— Tu... Se întrerupse.

— Ce?

— Nimic. Ce faci mâine?

Vorbind cu ea, mi-am dat seama că motivaţia mea se întărea binişor. Mi-am închipuit-o lângă telefon, în obscuritate,

cu picioarele strânse sub ea, jucându-se cu o şuviţă din lungul păr castaniu, cu chipul pe jumătate eclipsat de o umbră. Mă simţeam excitat, aşa cum m-aş fi simţit după ce aş fi spart apartamentul cuiva, încăperea fiind un puzzle format din beznă şi forme nefamiliare, nervos, puţin speriat şi, cu toate acestea, încremenit în acel moment. Nu mai exista cale de întoarcere. Fapta era pe jumătate dusă la îndeplinire. Trebuia să aflu ce urmează.

— Mâine e miercuri? am întrebat-o.

— Mda.

— Am treabă cam până pe la miezu' nopţii, dar poate am putea merge să bem ceva, sau să luăm masa... ceva în genul ăsta.

— Eu... okay.

Vocea îi fusese ezitantă.

— Nu trebuie neapărat mâine.

— Nu, nu, spuse grăbită. E-n regulă. Poţi să vii să mă iei de-aici... dacă nu-i nici o problemă.

— O să fiu acolo cât de devreme voi putea.

Prin pereţii de plastic, zgâriaţi şi murdari, ai cabinei telefonice, trecătorii aveau materialitatea neclară a persoanelor din fotografiile Dianei Arbus. Aripi de fluturi de noapte, lipite de un tub fluorescent ce bâzâia undeva deasupra capului. Inscripţii anti-semite, pro-lesbiene, un mic desen în tuş cu un tip având o socoteală uriaşă, gata să i-o tragă unei tipe legate de mâini de un perete şi cu nişte sâni mari ca în desene animate. Tanya Suge Porci. Mesaje criptice cu inscripţii minuscule - piramide şi cutii şi un alfabet bizar. Poate chirilic. Sau marţian.

— Doamne, spuse Ainsley, aş vrea să fi aici. La telefon totul pare atât de ireal... Aproape că-i mai uşor să cred în ceea ce se întâmplă fără să te aud.

Un tip cu picioare scurte şi crăcănate, cu o căciulă de lână şi cu o haină de pilot, începu să patruleze prin faţa cabinei, uitându-se la mine. Avea o faţă oacheşă, plină de riduri, ce mi-a amintit de un armăsar italian, pe care-l ştiam că lucra în So Ho şi-i atrăgea pe tipii cărora le plăcea să fie bătuţi şi apoi regulaţi.

— Mâine va fi real, am spus.

— Ştiu.

Nu părea deloc încrezătoare.

— Hei, poate nu va fi real. Dar dacă nu va fi, o vom şti

amândoi. Nu ne vom amăgi. Nici unul dintre noi nu ar vorbi cu celălalt, dacă nu s-ar întâmpla ceva şi dacă mâine n-o să fie prezent, eu nu-ţi voi face probleme.

— Îmi pare rău. Râsul ei îi trăda surpriza. Faptul că te aud că ai îndoieli face ca propriile mele îndoieli să dispară. Ciudat, nu?

Bărbatul de afară îşi lipi faţa de plasticul cabinei, transformându-şi trăsăturile într-o mască încruntată, la fel de ameninţătoare ca şi al unui tip din Skull City. Scoase limba şi linse plasticul, lăsând o urmă vâscoasă şi strălucitoare peste stratul de mizerie.

— Hei! Tai-o!

Am lovit cu pumnul în uşă, făcându-l să dea înapoi; îmi făcu un semn cu degetul şi rânji.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Ainsley.

— Sunt la un telefon public. Mă freacă la icre un tembel de-afară.

— Ar trebui să te las să pleci.

— Mdaa... Uite, o să fie totul bine. Ne vedem mâine.

— Larson?

— Da?

O altă pauză semnificativă, apoi:

— Te iubesc. Oricum, ştiu că în seara asta e adevărat. Pa.

A închis mai înainte de a-i fi putut răspunde şi am rămas acolo, în sicriul de lumină bâzâitoare, simţindu-mă la fel de zăpăcit şi dezorientat ca după ce mă sărutase, întrebându-mă dacă n-ar trebui s-o mai sun o dată. Oricum, lăbarul de afară începuse iar să se strâmbe şi, renunţând la idee, am ieşit din cabină. Eram furios pe nasolul ăsta că întrerupsesc un moment atât de deosebit. Îmi venea să-l pocnesc până-l umpleam de sânge. Şi el ştia asta, aştepta acest lucru, cu mâna dreaptă în buzunarul de la pantaloni. Vreun cuţit pe-acolo? Într-o altă noapte poate că nu mi-ar fi păsat, aş fi fost încântat de ocazia unui deznodământ violent, dar acum eram prudent, nerăbdător să văd ce va aduce dimineaţa.

— Îmi pare rău că a durat atâta, moşule, am spus, arătând spre cabină. Un telefon important. Sper că nu ţi-am creat nici o neplăcere.

Se uită la mine, stupefiat, muşchii zvâcnindu-i pe chipul boţit, de maimuţă.

— Dă-i drumul, am continuat, făcând o mişcare graţioasă de invitaţie către cabină. E toată numai a ta.

— Vorbeai de futaiuri? mă întrebă.

— Ai nevoie de mărunt? Dacă n-ai o fisă, aş fi bucuros să-ţi împrumut cu una.

— Hei! spuse. Hei, nu-mi vorbi mie aşa!

— Ei bine, am rostit, îndepărtându-mă încetişor, dacă nu-ţi pot fi de ajutor, cred că o s-o întind. A fost un lucru deosebit că am vorbit cu tine. Poate ne mai întâlnim vreodată.

— Şmecher împuţit! înaintă încet, atent ca un şobolan. Fii atent cum vorbeşti!

În timp ce continuam să mă retrag, m-am prefăcut că mă uit la ceas.

— Mi-ar place să rămân să mai schimbăm o vorbă, dar deja am întârziat. Transmite-i omagiile mele cucoanei.

Porni după mine, plin de avânt, apoi, blestemând, continuă cu paşi inegali, iar eu am zbughit-o la goană.

— O zi bună! i-am strigat peste umăr, iar el urlă ascuţit:

— Te omor, scursură! Vino-ncoa'... Te omor!

În câteva secunde l-am pierdut prin mulţimea şi luminile de neon de pe strada Cristopher, dar am continuat să alerg, încântat de mişcare, de înghesuială şi hărmălaie, de mirosul aerului rece, al pizzei şi al parfumurilor, gândindu-mă ce schimb ciudat avusese loc între mine şi tipul crăcănat. Nu s-ar fi putut întâmpla nicăieri în altă parte, mi-am zis. Şi, pentru moment, încă alergând, încă electrizat de telefon, încă excitat de aventura pe care în curând era posibil s-o detest, cred că, într-adevăr, iubeam New Yorkul.

Pentru a putea pătrunde în siguranţă în atelierul lui Cooge, unde se găseau caietele ce cuprindeau însemnările sale în legătură cu experimentele, eram obligat să caut ajutor. Şi nu putea fi vorba de un ajutor pe care te puteai bizui, de vreme ce resursele mele erau limitate la tipi pe care-i ştiam de pe stradă. Singurul spărgător de seifuri pe care-l ştiam era un drogat cu numele de Rebel şi, deşi uşor de recrutat, nu reprezenta genul în care să am încredere. Bătrânul meu l-ar fi numit un ţăcănit sărit de pe fix. Era un tip înalt şi slab, care respira tot timpul pe gură, cu o faţă cândva arătoasă, dar acum ruinată, cu codiţe blonde, murdare, cu coşuri pe ceafă şi o predispoziţie pentru

nasoleli serioase. Îl întâlnisem prima oară într-o celulă din închisoarea din Brooklyn, unde aşteptam să fiu judecat pentru o spargere de doi bani, pentru care am primit şase luni în stare de libertate supravegheată. Rebel era închis pentru spargere şi atac cu o Armă Mortală, arma mortală fiind un frigider. El şi cu un amic spărseseră un restaurant în Queens, goliseră seiful şi casa de bani şi fuseseră gata s-o şteargă când găsiseră un imens tort de nuntă. Apucaţi de o criză de veselie, amândoi s-au aşezat, au deschis vreo două sticle de bourbon şi au devorat tortul, râzând şi, în general, distrându-se de minune. Când auziseră zgomote la uşa de la intrare, Rebel fugise în sus pe scări şi ajunsese pe palierul exterior, unde era scara de incendiu şi unde se găsea şi un frigider abandonat. Iar când îl observase pe proprietarul restaurantului că urcă treptele către el, hotărîrea lui de geniu a fost să împingă frigiderul înspre tip. De aici şi reţinerea mea în a-l folosi. Cu toate astea, era un tip corect şi - de vreme ce poseda rămăşiţe din educaţia unei şcoli particulare din Sud - nu era un idiot - calităţi ce se pot dovedi virtuţi de aur pentru un complice. Singurul lucru care-l interesa era partea lui din câştig. I-am promis că-l voi plăti cu heroina pe care o strânsesem de când începusem să mă las şi aşa i-am eliminat orice intenţie de a refuza sau de a pune întrebări.

Aidoma celor mai mulţi drogaţi care-şi pot permite acest lucru, Cooge era o persoană cu tabieturi. De vreme ce totul îi sosea acasă - mâncare, droguri, hârtii şi aşa mai departe - trebuia foarte rar să iasă, totuşi aceste ocazii, când trebuia s-o facă, se produceau cu regularitate de metronom. În fiecare miercuri noapte îşi făcea duş, se pieptăna, îşi punea un costum Armani şi, exact la opt fără un sfert, arătând pe cât de bine putea, lua un taxi spre centru, pentru a-i face o vizită unei tipe, Christine Delauney, o prostituată foarte scumpă, care avea un apartament în West Seventies. Se părea că nu-i trebuiau mai mult de cinci ore pentru a-şi satisface poftele, pentru că întotdeauna se întorcea la puţin timp după ora unu a.m.

Aceste cinci ore constituiau cel mai potrivit moment pentru a acţiona, am hotărît eu şi, prin urmare, ziua următoare fiind miercuri, la opt fix l-am introdus pe Rebel prin uşa de la subsol şi am urcat amândoi în atelier. Pentru a-i opri tremuratul mâinilor, am fost nevoit să-i dau să guste din partea lui, dar după asta, în doar câteva minute, a reuşit să deschidă seiful.

— Mulţam, moşule, am spus. Te prind din urmă mai târziu.

I-am dat marfa, ambalată frumos în pachete de o sută de dolari şi am încercat să-l conduc spre scări.

— Stai calm, mi-a spus Rebel, ocolindu-mă şi îndreptându-se către una din mesele lungi din lemn, pentru a inspecta o chitară parţial desfăcută. Avem destul timp la dispoziţie.

Ridică gâtul chitarei.

— Hei, crezi că ar simţi lipsa vechiturii ăsteia?

— Las-o jos, moşule!

— Okay, okay!

Lăsă chitara şi începu să răscolească prin piesele şi mărunţişurile de pe masă.

— Şefu' tău e un tip neglijent, Larson. Aruncă o mulţime de bucăţi bune.

Eram nerăbdător să mă ocup de caietele pe care le pusesem pe una dintre celelalte mese, împreună cu o cutie de tablă încuiată, care fusese, de asemenea, în seif.

— Dacă vrei, uită-te pe-aici, i-am spus lui Rebel. Dar nu umbla la nimic. Şi să nu te pună dracu' să intri şi-n alte camere.

L-am urmărit puţin plimbându-se de colo-colo, apoi m-am repezit la caiete, care s-au dovedit a fi o revelaţie. Am descoperit că nu fusesem primul cobai al lui Cooge. Mai existaseră doi, unul pe care îl numea A. şi un altul căruia îi spunea B. Eu eram C. Cooge ăsta, mi-am zis, ce bogată imaginaţie are. Totuşi, nu m-a amuzat deloc să descopăr că folosise expresia „a termina” atunci când făcea referire la concedierea celorlalţi doi - părea o exprimare prea formală pentru Cooge, ca s-o folosească dacă ar fi vrut doar să spună că „îi dăduse afară”. Aveam sentimentul că A. şi B. trecuseră în lumea celor drepţi.

Erau cincisprezece caiete, mult prea multe pentru a le citi în câteva ore. Am trecut rapid peste pasajele tehnice şi m-am concentrat asupra părţilor de jurnal care conţineau speculaţii şi amănunte. În cel de-al şaselea caiet am dat peste următorul pasaj:

«Îmi închipui că nu este important modul în care sunt interpretate evenimentele care se petrec în Dys - sau Balamuc, cum atât de bine îi spune A - de vreme ce, cu toate că detaliile

variază mult, după spusele privitorului, întâmplările fundamentale reflectă acelaşi proces esenţial, respectiv acela al vieţii într-un oraş mare şi violent, a cărui geografie este aproape identică în orice situaţie, oricare ar fi observatorul. Totuşi, interpretarea lor se va putea dovedi importantă într-o zi, aşa că socot că ar trebui să notez concluziile pe care le-am tras până acum în legătură cu acest subiect.»

«Sunt înclinat să cred că toate noţiunile anterioare de infern, îşi au rădăcinile în interpretări incorecte sau, mai degrabă, percepţii mai puţin sofisticate a ceea ce resimt atunci când călătoresc prin Dys. Cine poate şti cum au apărut, la origine, înseşi aceste incantaţii? Totuşi, poate că iniţial, ele avuseseră rolul de limbaj, oarecum asemenea dezvoltării Tarotului ca mijloc de comunicare a unei simbologii de bază printre bătrânii învăţaţi din Timbuctu, care nu aveau un limbaj comun, iar pe măsură ce acest limbaj fusese pus la punct şi incantaţiile se perfecţionaseră, tiparele lor specifice, de sunete şi simboluri, evoluând în formule asemănătoare mantrelor ce confereau utilizatorilor această concentrare ciudată la care ajunsesem şi eu. Oricare ar fi situaţia, pare clar că oamenii care au avut primii acces la aceste incantaţii s-ar putea să fi interpretat viziunile ce apăruseră ulterior conform religiei lor, văzând în substanţa acelor viziuni reflectarea distorsionată a propriei lor vieţi, mirosind a Iad. Am notat un număr de asemănări între Dys şi descrieri anterioare ale Infernului, cele ale lui Dante şi Lucius Appuleius, de exemplu, iar diferenţele între viziunile lor şi a mea, pot fi explicate, cel puţin aşa cred, prin deosebiri în aşteptările noastre şi diferenţieri geografice între oraşele de reşedinţă. Cred că pot afirma fără să greşesc, că Iadul nu este - aşa cum îl propune religia - locul de destinaţie pentru păcătoşi, rezolvarea prin Karmă a faptelor noastre rele, ci fie un mediu care ne conţine pe toţi, fie un mediu care se găseşte în noi toţi. Iar în privinţa materialului arhaic legat de invocaţia demonilor şi aşa mai departe, acest lucru, în mod clar, este legat de geografia personală a fiecărui caz în parte. Atât în Balamuc, cât şi în Dys avem de-a face în esenţă cu geografia lui Greenwich Village şi a Manhattan-ului. Ambele scenarii conţin clădiri enorme care înconjoară şi domină un cartier cu structuri mai puţin impunătoare. Zgârie norii Manhattan-ului adăpostesc potentaţii acelui loc, la fel cum o fac turnurile din Dys şi

Balamuc. Totuşi, în locul agenţilor de bursă, investitorilor bancari şi funcţionarilor administrativi, atât turnurile din Dys cât şi cele din Balamuc adăpostesc grupuri răuvoitoare - familii, în cazul lui Dys - a căror ticăloşie rivalizează cu cea a familiei Borgia şi ale căror puteri dăduseră naştere unui mediu de un haos infernal. Ei şi creaturile lor apar deseori monstruoşi din punct de vedere fizic. Aceştia ar fi demonii noştri. Iar printre ei, marii mei duşmani.

Prima mea impresie a fost că Dys, Balamuc, oricare i-ar fi numele, poate fi ceva în genul unei lumi paralele, o lume care să existe alături de a noastră, dar deşi nu pot afirma cu toată autoritatea că nu este adevărat, o investigaţie mai aprofundată m-a convins că acest concept, de lumi paralele, este prea simplist, prea banal, iar în ceea ce priveşte Dys, sunt în acelaşi timp, mai multe şi mai puţine decât se văd în mod superficial. Cred că, în esenţă, Dys este o iluzie impusă de modul în care mintea vede lucrurile, prin prisma experienţei sale. Dar impusă peste ce? Dacă cineva examinează istoria magiei - a magiei negre în mod deosebit - va înţelege repede că interesul principal îl constituie manipularea bazei realităţii, o alchimie a faptelor care încearcă transformarea posibilităţii de plumb într-o actualitate de aur. Aici, cuvântul cheie este „posibilitate”. Consensul celor cu scaun la cap a fost întotdeauna că Posibilitate este un termen ce se referă la viitor, sau - mai precis - la noţiunea conform căreia materialele viitorului se găsesc în stare embrionară în prezent. Teza mea susţine că Posibilitatea are materialitate, că este - asemenea timpului şi spaţiului - un element fundamental al realităţii, fiind măsurabilă şi reprezentând, alături de timp şi spaţiu, confluenţa a trei mari curente în josul cărora curg vieţile noastre. Cred că Magia Cabalistică a reuşit să izoleze acest curent de celelalte, făcând posibilă «intrarea» în Posibilitate (în mod sigur un concept la fel de tulburător ca şi călătoria temporală) şi efectuarea unor alterări semnificative în evenimentele ce alcătuiesc soarta noastră. Dar în vreme ce folosirea invocaţiilor primitive a întredeschis o scurtă cale de ieşire din realitatea noastră, printr-o rapidă prelucrare electronică şi digitală şi transformarea acestor invocaţii în hardware, eu am deschis tărâmul Posibilităţii (sau Şansei) către o manipulare consistentă şi serioasă.»

«Eu nu afirm că Posibilitatea este un loc real. Fac doar o

comparaţie între ceea ce se întâmplă când călătoresc prin Dys şi ce se întâmplă în clipe de stres extrem, ca - de exemplu - clipele imediat anterioare unui accident de automobil, când timpul pare încetinit şi ai senzaţia că vei avea toate şansele să faci mişcările necesare pentru a evita dezastrul. Eu cred că, în esenţă, asta se întâmplă atunci când asculţi echivalentul muzical al unei incantaţii -că datorită unei combinaţii dintre un stres emoţional (amplificat de muzica stresantă şi care constituie elementul de bază al pasiunii religioase, considerat pe vremuri esenţial pentru succesul unei invocaţii şi vechea simbologie concentrativă, chimia creierului este profund afectată şi se trece de la o percepţie normală a timpului, spaţiului şi posibilului la un cadru perceptual rudimentar - în cazul meu - Dys. Consider că mintea este atât de încărcată, ridicată la un asemenea grad de putere încât poate, în acele momente, să afecteze în mod direct cursul posibilităţii, iar acele lucruri care par să se petreacă pe străzile şi în locuinţele din Dys sunt, în esenţă, explorarea şi îndeplinirea unei dorinţe. S-ar putea ca în «realitate» noi să ne găsim aşezaţi într-un scaun sau să ne plimbăm de-a lungul lui Greenwich Avenue, în vreme ce mintea ni se află într-o confruntare cu fizica pură, jucându-se cu modelele de bază ale existenţei noastre. Sunt convins că acest proces durează mai puţin de o secundă, deşi poate părea că se întinde pe mai multe zile (atunci când se foloseşte discul de translaţie original). La «întoarcere» avem impresia că în lumea noastră a trecut mult mai puţin timp şi descoperim schimbări ciudate petrecute în vieţile noastre - dorinţele ni s-au împlinit, noi le-am dat viaţă. Această senzaţie, de lipsă a câtorva ore din viaţă, este datorată efectului paralizant al acţiunii - mulţi magicieni din Evul Mediu au relatat cum, după o invocaţie reuşită, au fost pentru o vreme inconştienţi; mulţumită tehnologiei superioare pe care o deţinem, am reuşit să evităm starea de leşin iar în timpul acelor ore pierdute (îndeajuns de mult, cred, pentru schimbarea pe care am cerut să se producă) am acţionat cu pilot automat. După cum am mai spus, tehnologia pune la dispoziţie un mijloc de manipulare mult mai raţional decât o făceau simplele farmece. Este ca şi cum ne-am spune singuri o poveste, construind un scenariu din materialele existente la îndemână în viaţa noastră, care va altera realitatea în conformitate cu dorinţele noastre. (E amuzant să-l urmăresc pe A, care - neştiind

că deţine puterea să-şi îndeplinească dorinţele — îşi doreşte lucruri pe care nu ştie că le vrea, satisfăcându-şi nevoi profunde.) Însă cel care îşi pune dorinţe trebuie să fie precaut în această acţiune, de vreme ce efectele create în lumea reală sunt deseori mai profunde decât cele de care el îşi aminteşte că le-a creat în timpul cât s-a găsit pe tărâmul Posibilităţii. După multe tatonări efectuate cu prudenţă - întrucât nu doream ca, din neatenţie, să creez vreo situaţie care să-mi fie dăunătoare în Manhattan - am reuşit să mă fixez solid în structura puterii din Dys şi, astfel, am reuşit să obţin o poziţie corespunzătoare în New York. Mi-au trebuit zeci de ani de experienţă subiectivă în Dys pentru a ajunge la acest rang, şi vor mai fi necesare alte zeci de ani dacă doresc să mă înalţ după pofta inimii mele. În ciuda succesului de până acum, trebuie să fiu precaut în continuare. Cu toate că Dys nu este real, pericolele lui sunt foarte reale, deoarece este vizibil că Posibilitatea rezistă la orice imixtiune şi trebuie să mă arăt prudent pentru că, altfel, aş putea să întind prea tare coarda şi să cad victimă sistemelor sale de apărare. Având acest lucru în minte, am creat un număr de sisteme de siguranţă în Dys care ar trebui să-l protejeze pe alter-egoul meu împotriva unor evenimente neplăcute.»

«Relativa sărăcie, în ceea ce priveşte detaliile, din cartierele din Dys şi Bedlam sprijină ipoteza mea cu privire la natura Posibilităţii. Nici măcar discul de translaţie original, care oferă o rezoluţie îmbunătăţită şi permite utilizatorului să păstreze o urmă a propriei existenţe pământene, nici măcar el nu oferă imaginea unei realităţi atât de detaliate ca aceea pe care o cunoaştem. De exemplu, n-am observat nici măcar o singură dată un gândac, un abces, orice fel de imperfecţiune, în afara celor imens de groteşti. E adevărat, unele clădiri sunt destul de bine dezvoltate în ceea ce priveşte detaliile - pereţi pătaţi şi aşa mai departe - Iotuşi şi ele păreau destul de schematice. Aşa cum sunt şi relaţiile dintre oamenii de aici. Acestea sunt primitive, asemănătoare prin simplitatea lor cu cele existente între personajele unui desen animat. Acest lucru (pe lângă atracţia recunoscută pentru fructele macului) este cauza care a făcut să mă amestec în această lume a drogurilor, prefăcându-mă că sunt o persoană cu un standard de viaţă scăzut - pentru a găsi nişte asistenţi a căror capacitate de întreţinere a unor relaţii să fie limitată, având percepţie redusă

şi astfel neobservând nepotrivirile bizare din jurul lor. Bineînţeles, cu cât stau mai mult timp cufundaţi în Posibilitate, cu atât ei capătă mai multă acuitate. Se pare că o expunere prelungită la curenţii nefiltraţi ai mediului stimulează talentele naturale şi permite o detaşare faţă de existenţă, asta constituind un câştig. Cu toate că A a încercat să ascundă de mine dezvoltarea lui, îmi dau seama foarte bine că nu este cinstit cu mine în ceea ce priveşte planurile de viitor cât şi capacităţile sale. Mi-e teamă că în curând va fi nevoie să-l recrutez pe B.»

„...Fructele macului...” în numele lui Dumnezeu!

Ce tembel!

Un zăngănit din cealaltă parte a camerei mi-a atras atenţia. Rebel era aşezat pe una din mese, având în jurul braţului stâng un garou de cauciuc, desfăcut; dintr-o înţepătură proaspătă picura sânge. Zâmbi prosteşte, ges-ticulă fără sens şi spuse:

— O recoltă excelentă, nenicule.

Nu eram dispus la chestii de genul ăsta şi i-am spus-o.

— Nu suntem grăbiţi. E doar cam... - îşi duse ceasul până în faţa ochilor - ...cam ceva şi jumate’. Chicoti. Tipul ie tot acolo să-şi doftoricească bigirica.

Eram într-o formă prea proastă ca să ţip la el. M-am aşezat pe un scaun pliant şi am rămas cu privirea încruntată, pironită la parchetul de pe jos, tulburat de lumina întunecată pe care speculaţiile lui Cooge o aruncaseră asupra relaţiei mele cu Ainsley, reducând dragostea la produsul unei dorinţe trăznite şi al unei manipulări a şansei; în plus, mă simţeam dezorientat de natura problematică a ceea ce mă aştepta dacă aş fi continuat cu planurile mele. Să-l termin pe Cooge nu avea să fie atât de simplu pe cât crezusem. Dacă acţionam imediat, poate că reuşeam să-l iau prin surprindere. Cum rămânea însă cu demonii, ce era cu rezistenţa la schimbare a Posibilităţii? Cum urma să mă descurc cu toate astea?

Am recitit pasajul, apoi am sărit mai departe, încercând să pricep ce spunea Cooge. Mi-am zis că avea dreptate; era relativ lipsit de importanţă să interpretezi realitatea din Skull City. Ideea lui că acel loc reprezenta un fel de analogie pentru Posibilitate, şansă, sau ceva în genul ăsta, mi se părea corectă; dar problema era că trebuia să te descurci în Skull City ca şi

cum şi acesta ar fi fost real, trebuia să-ţi joci rolul şi să-ţi exprimi dorinţa şi speranţa în limitele impuse de Posibilitate, conform regulilor sale. Reguli despre a căror natură nu puteam face decât speculaţii. La toate astea se adăugau duşmanii lui Cooge. Din ceea ce afirmase într-un pasaj ulterior, am înţeles că se referea la oameni care încercau încă să manipuleze Posibilitatea prin folosirea unor vechi ritualuri Satanice. Tehnologia îi oferea lui Cooge un avantaj; cu toate acestea, unii dintre tipi, după toate aparenţele, participau la joc de mult, foarte mult timp, iar el era destul de speriat la ideea înfruntării lor.

Grozav, mi-am spus; mai întâi un drogat care vroia să cucerească lumea, iar acum maeştri ai Magiei Negre.

M-a bătut din nou gândul să las baltă toată porcăria, pe Ainsley, pe Cooge şi tot restul, şi cu această idee în minte am forţat încuietoarca casetei, gândindu-mă că poate conţinea bani cu care să-mi finanţez evadarea. Înăuntru se găseau mai multe C.D.-uri, unul etichetat Original, şi nişte hârtii, în general acoperite de notaţii matematice şi ca urmare de neînţeles pentru mine. Existau însă şi două coli împăturite care s-au dovedit a fi hărţi, nici una neavând notaţii sau legendă. Cea mai mare arăta un cartier cu clădiri joase înconjurate de turnuri, şi era similară ce ceea ce-mi aminteam din configuraţia lui Skull City. Cea mai mică era formată de fapt din mai multe planuri, toate fiind detalii ale primeia; una prezenta o cale de acces subterană spre unul dintre turnuri, iar altele descriau secţiuni ale acestuia. Cel mai complex dintre planurile detaliate arăta un grup de încăperi cu mai multe coridoare înguste ce porneau dinspre ele către ziduri, toate marcate într-un mod diferit faţă de coridorul principal, şi dând impresia că ar fi treceri secrete... sau poate scări. După ce le-am studiat pentru un timp, mi-am dat seama că dacă ar fi să suprapun harta mai mare peste o una a Manhattanului, turnul la care ducea drumul subteran ar fi corespuns cu o clădire din West Seventies... oricum, ar fi fost al dracu’ de aproape. Oare, m-am întrebat, drumul subteran n-ar putea fi analog metroului New Yorkez? I-am spus lui Rebel să mai stea cuminte puţin şi m-am repezit până la mine în cameră, unde am dezgropat o veche hartă IRT; apoi am fugit din nou în atelier şi am făcut o comparaţie. Erau aproape identice. Am început să cred că în ceea ce privea întâlnirile sale de miercuri noaptea, Cooge nu-mi spusese adevărul. De ce ar fi întocmit

planul apartamentului unei prostituate, sau al analogului din Dys. Şi din Balamuc, mi-am dat seama. Şi din Skull City. Părea foarte probabil ca apartamentul din West Seventics să fie oarecum legat de noua sa poziţie de forţă.

Pentru un tip atât de precaut pe cât spunea Cooge că este, în mod sigur se arătase neglijent în privinţa hărţilor. Bineînţeles că nu-şi închipuise că aş fi în stare să-i sparg seiful, şi s-ar putea ca succesul să-l fi făcut prea sigur pe sine. Pe deasupra, eu nu aveam nici o idee în ce constau sistemele lui de siguranţă sau ce sisteme de apărare ar putea Posibilitatea să mobilizeze împotriva mea - era posibil ca să nu fie nevoie nici de alte măsuri ele siguranţă din partea lui. Cu toate acestea, nu-mi rămăsese de ales decât să încerc să-l lichidez. Fie că fugeam sau nu de aici, ascunzându-mă în strada Charles, mai devreme sau mai târziu, el avea să mă termine asemenea sărmanilor A şi B. Trebuie să mă încred în faptul că hărţile erau corecte şi să lupt împotriva lui. Dacă în această încercare de a-mi salva fundul, eu ieşeam marele câştigător, ei bine, era la fix; mă încerca totuşi o frică de moarte că nu voi fi nici măcar îndeajuns de isteţ pentru a supravieţui.

— Isuse, am spus, închipuindu-mi monştri cu ochi compuşi şi cu cleşti de crab uriaş, iar Rebel făcu:

— Hăă... ce...?

Şedea pe podea cu picioarele răşchirate, aidoma unui copilaş mare, slăbănog şi cu un braţ însângerat. Parcă mă vedeam pe mine, cel mai bun viitor posibil al meu, dacă refuzam să accept accastă provocare - o viaţă amorţită, pe podelele infestate de gândaci ale New York-ului, o deficienţă de vitamine ambulantă cu probleme de ficat iar la orizont pândind ameninţător un HIV pozitiv. Toate acestea nu mai erau acceptabile, nu mai păreau calea cea mai uşoară.

— Rebel, i-am spus, crezi că poţi să te mişti?

— Pot să mă mişc, îmi răspunse el pe un ton urâcios. Doar că nu-i nici un motiv pen’ asta.

— Ştii, moşule, m-am mai gândit la târgul nostru.

Încercă, fără să reuşească, să-şi îndepărteze părul care-i intra în ochi, apoi mă privi cu gura căscată şi sprâncenele încruntate.

— Vrei să nu te mai ţii de cuvânt?

— Nu-i vorba de asta, vreau doar să schimb înţelegerea.

— Pentru ce dracu'? Ce vrei să faci?

— N-ai nevoie să ştii. M-am uitat prin cameră. Dacă vezi ceva ce-ţi place, pune mâna şi umflă-l.

— Faci mişto?

— Nuu, dă-i înainte, ia-l.

Se chinui să se ridice, se clătină şi spuse:

— Rahat!

Apoi se aplecă peste una din mesele din lemn şi începu să răscolească prin grămezile de microcipuri şi întrerupătoare. Alese ceva strălucitor, îl ridică spre lumină ca un giuvaergiu care evaluează puritatea unui diamant.

— Ie-n regulă!

Se uită în jur, ridică o pungă goală dintre mizeriile de pe jos şi aruncă obiectul în ea. După aceea porni de-a lungul mesei, mergând în zig-zag, alegând alte fleacuri strălucitoare şi punându-le în pungă. În curând începu să îngâne o melodie, iar curând după aceea, să cânte «Satisfaction» cu o voce falsă, de tenor. Era în elementul său, un om fericit, şi-i invidiam lipsa de conştiinţă de sine.

L-am lăsat pentru câteva minute să aleagă, privindu-l cu un fel de înţelegere frăţească. Apoi m-am dus la copiator, am şters o secţiune a planului turnului şi am făcut o copie după acesta. În sfârşit, am strâns CD-urile şi hărţile într-un maldăr şi am început să adun bucăţi de hârtie şi cârpe, făcându-le ghemotoace, înmuindu-le apoi în ulei, în alcool pentru frecţii, în orice fel de substanţă inflamabilă puteam găsi. Am rupt caietele lui Cooge şi le-am îmbibat şi pe ele. Se putea să aibă copii ale caietelor, hărţilor, CD-urilor, dar speram să nu fie cazul, speram - chiar dacă avea dubluri - să-l pot termina mai înainte ca el să descopere că le-am furat şi să acţioneze în această privinţă; mi-am închipuit că va fi îndeajuns de greu să mă descurc chiar numai cu «sistemele de siguranţă» instalate de el şi cu pericolele comune din Posibilitate. Vroiam să-l scot din circuit în Skull City, şi asta fără să mă implic eu sau Saney, şi intenţionam să nu las nici o urmă, în New York, a asociaţiei mele cu el. Băieţii din trupă puteau constitui o problemă, totuşi mă îndoiam că erau nişte Cetăţeni atât de corecţi încât să se grăbească să alerge la poliţie.

— Ce dracu ai de gând să faci? mă întrebă Rebel, cu sacul plin aruncat peste umăr. Apoi, văzând că nu spun nimic: Dai

foc?

— Ai ochi buni, i-am răspuns fără să ridic privirea.

— La dracu', omule! De ce n-ai zis mai-nainte?

Se repezi de-a lungul meselor, mormăind, aruncând în stânga şi-n dreapta bucăţi de echipament, înhăţând o chitară electrică Ibanez şi un minicasetofon, în vreme ce eu continuam să transform atelierul într-o grămadă de lucruri uşor inflamabile. În cele din urmă, dându-mi scama că nu am brichetă şi nici chibrituri, i-am spus lui Rebel să aştepte şi am coborît în bucătărie. Am căutat prin cămară şi am găsit chibrituri şi o canistră de vreo doi litri de diluant, pe care m-am gândit s-o golesc pe scara dintre etajul doi şi trei. Am luat sub braţ nişte ziare vechi şi am pornit-o pe scări în sus. Când am ajuns pe palierul de la etajul trei, l-am auzit pe Rebel strigând şi apoi o izbitură. Am lăsat jos diluantul şi ziarele şi, mişcându-mă cât mai silenţios, m-am grăbit pe coridor către atelier. Am auzit o altă voce, stridentă, de bariton, care spunea:

— Lasă jos rahatul ăla!

Ajungând la uşa atelierului, am văzut un tip slăbănog, cu păr lung, îmbrăcat cu o haină de piele şi jeans, stând cu spatele spre mine şi cu faţa spre Rebel, care continua să ţină în mâini punga şi chitara Ibanez. L-am recunoscut pe tip ca fiind basistul trupei Skull City; cu obrajii supţi şi cu tăietura largă a gurii, părea fratele mai mic al lui Cooge. Privirea lui Rebel se îndreptă spre mine; părea gata să o ia razna. Tipul se întoarse pe jumătate, continuând să-l supravegheze pe Rebel.

— Care-i treaba? mă întrebă, părând anormal de relaxat, având în vedere situaţia.

Nu aveam un răspuns potrivit.

— Îl prădaţi pe Cooge, nu-i aşa? Rânji către noi. Al dracu' ce n-o să-i placă chestia asta, gagiule.

— Ce dracu' faci aici? l-am întrebat. Cooge nu ţi-a dat nici o cheie. N-ar trebui să te afli aici.

— Asta chiar aşa-i. Se pare că suntem toţi în aceeaşi budă. Hai să vă zic io ce să facem. Se sprijini de o masă. Poate putem face un târg.

— Ce vrei să spui? am rostit.

— Eu iau ce mă interesează, voi faceţi la fel, şi uităm că ne-am întâlnit.

— Mie treaba asta îmi sună bine, zise Rebel, pornind spre

uşă.

Am ridicat o mână ca să-l opresc.

— Mai întâi să punem lucrurile la punct moşule, i-am spus basistului. De fapt, tu ce cauţi?

— Vreau să iau câteva CD-uri, asta-i tot.

M-am întrebat cât ştia tâmpitul ăsta despre afacerile lui Cooge, şi dacă cumva intenţiona aceeaşi mişcare pe care vroiam s-o fac şi eu.

Avea un aer de aroganţă mascată care mă lăsa să cred că ştia destule şi că era decis să facă lucruri mari cu versiunea sa de Skull City.

— Despre ce CD-uri vorbeşti? l-am întrebat

— Nişte muzică de-a trupei... pe care a înregistrat-o Cooge.

— De ce nu i le ceri lui?

— Îl ştii pe Cooge, gagiule. Ştii cât e de anormal şi cum te-nvârte. Vreau doar să le împrumut, să le arăt unui producător.

— Aide, Larson, spuse Rebel. Hai să-i dăm drumul, s-o frigem de-aici.

Paranoia îi măcina stăpânirea de sine. Se muta de pe-un picior pe altul, aruncând priviri către uşă, şi ştiam că în curând se va repezi la cineva, cel mai probabil asupra basistului, începeam să consider că cea mai bună rezolvare a situaţiei era să-l las să se repeadă.

— Mi-e teamă că e o problemă cu chestia asta, i-am spus basistului.

— Ce problemă?

— După cum văd eu lucrurile, tu o să iei rahaturile alea şi o să ne pui nouă în cârcă totul.

— Şi ce dacă vi le pun în cârcă? Oricum o frigi, nu-i aşa? N-o să mai ai treabă cu Cooge.

Tipul era teribil, chiar superb de arogant, şi am alungat ideea de o clipă de a-l lăsa pe el să facă munca murdară pentru mine, războindu-se cu Cooge. Chiar de-ar fi câştigat, putea hotărî să mă lichideze doar pentru că ştiam atât cât credea el.

— Treaba asta n-o să meargă, am comentat.

— Va trebui să meargă, fir-ar al dracu'! Nu există altă cale.

Mă sfredeli cu privirea din înaltul înfumurării Sale, fără

îndoială gândind ceva în genul de „cum îndrăzneşte insecta asta să se pună în drumul meu”?

— Întotdeauna există o altă cale, i-am răspuns.

— Ei bine, eu n-o văd!

— Vrei să spui că nu vezi o altă cale decât ca noi să fim cei care-o încasează.

Rebel clipi; rămase cu ochii lipiţi de basist ca şi cum l-ar fi văzut pentru prima oară.

— Isuse Cristoase, gagiule! exclamă acesta. N-o s-o-ncaseze nimeni, câtă vreme o s-o ştergeţi dracului d’aici!

— Ai admis deja că aveai de gând să ne dai în gât. În mod sigur se pare că cineva va plăti pentru asta. Am dat din cap cu tristeţe. Eu am stat la mititica, moşule. Şi nu mi-s gata să mai stau.

La cuvântul “mititica”, chipul lui Rebel se crispă.

— Nu mă... începu basistul, dar i-am tăiat vorba:

— N-ai pic de respect pentru inteligenţa noastră. Vreau să zic, stai acolo şi rânjeşti ca un turnător afurisit şi ne spui «Hei, totu-i în regulă! Voi, băieţi, daţi-i drumul înainte şi după ce o să iau lucrurile care-mi trebuiesc, o să dau un telefon la poliţie, e-n regulă?» Rahat! După cum văd eu lucrurile, trebuie să avem şi noi nişte măsuri de siguranţă. Trebuie să avem şi noi un mijloc de a te turna în aşa fel încât să te împiedicăm pe tine să ne torni, şi eu, unul, pur şi simplu nu văd cum o să facem asta.

— Hei, interveni Rebel, schimbându-şi greutatea de pe-un picior pe altul şi purtându-se de parcă podeaua începuse să se încingă. Hei, ce se întâmplă aici, Larson? Ce dracu’ se-ntâmplă?

— Ai ceva sugestii? l-am întrebat pe basist. Vreau să zic, vezi vreun mod în care noi toţi s-o tăiem de-aici şi nimeni să n-o păţească? Pentru că eu în mod sigur, fir-ar al dracu’, nu văd.

— Ie-n regulă, zise. S-o luăm uşurel, okay? Putem să ne gândim la ceva ca s-o rezolvăm.

— Mai bine s-o facem dracului mai repede, moşule. N-o să stau aici toată afurisita asta de noapte ca să negociez, mă auzi?

— Asta-i o porcărie, nenică! adăugă Rebel, agitând chitara către mine ca un vraci ce-şi zdrăngăne recuzita în faţa diavolului alb. N-am nevoie de mizeria asia, vreau doar s-o tai d-aici!

Aerul de superioritate al basistului se evaporase; începea, cred, să priceapă cum evolua situaţia. Se trase departe de

Rebel, ocupând o poziţie din care ne putea urmări pe amândoi cu uşurinţă. Se scărpină pe bărbie cu degete lungi şi pătate de nicotină, ochii umblându-i de colo-colo, căutând arme, o ieşire, un avantaj oarecare. Şuviţe de păr îi atârnau în ochi; cu degetele decolorate, trăsăturile supte şi sinistre, şi ochii strălucind de la lumina reflectată, putea fi unul dintre demonii lui Cooge sau un sub-uman obişnuit Mi-am dat scama că e mai bine să mi-l imaginez în felul acesta, luând în considerare ceea ce intenţionam cu el. De asemenea, am văzut că trebuia să mă obişnuiesc să privesc umanitatea lui Rebel într-o lumină mai redusă, asta dacă vroiam să-mi duc la capăt planul iniţial fără să fiu afectat de spasme morale.

M-am apropiat de basist, dorind ca toată atenţia să-i fie atrasă de mine, să-l fac astfel să uite de Rebel, care începea cu adevărat să-şi piardă controlul; îi dispăruse şi puţina culoare pe care-o mai avusese pe faţă, iar muşchii obrajilor îi zvâcneau nervos.

— Pe bune, moşule, i-am spus. Nu văd cum putem rezolva treaba asta fără ca cineva să intre nasol în rahat şi tot ce-ţi pot spune e că n-o să fiu eu ăla. Am duşmani în Rikers[2]. Sunt tipi acolo care vor să-mi întoarcă fundul pe dos ca o mănuşă, pricepi ce vreau să spun? Sunt dependent de droguri şi n-am legături. O să-mi vărs maţele o blestemată de săptămână şi, dacă o să trec de asta, o să fiu prea al dracu' de slăbit ca să mai fac faţă.

Am văzut în ochii lui Rebel cum vorbele mele şi-au atins ţinta, făcându-l să înţepenească de frica închisorii. Mi-am strecurat în voce o urmă de disperare, ştiind că i se va transmite şi lui.

— Aşa că 'aide, moşule! Hai s-auzim! N-am la dispoziţie toată afurisita asta de noapte. Vreau să fiu departe de locul ăsta blestemat mai înainte ca Cooge să ajungă acasă. Vreau să-mi găsesc o gaură şi să mă pitesc în ea.

— Ie-n regulă, ie-n regulă! Lasă-mă să mă gândesc un minut!

— La dracu', moşule! N-ai la ce să te gândeşti! Trebe să ne dai ceva. Trebe să ne dai ceva de-al tău, ceva cu care să te avem şi noi la mână. Ceva care să mă facă să am încredere-n

---

[2] Rikers - închisoare

tine.

Nu-i plăcea ideea asta, nici măcar un pic, dar n-avea de ales.

— Okay, dar trebuie să mă gândesc ce să fie asta, gagiule! Trebuie să fie ceva care să ne facă pe amândoi să ne simţim în siguranţă, corect?

— Crezi că-s tâmpit? Tragi de timp, moşule! Vrei doar să-ţi vină vreo idee cum să ne frigi pe amândoi.

Rebel dârdâia, strângând gâtul chitarei, cuprins de o teamă crescătoare, spaspodică.

— Uite, spuse basistul. N-o să fie nici o problemă, doar calmaţi-vă.

— Nu-mi spune tu mie ce să fac! Nu-s un copil afurisit!

— Nu-ţi spun să faci nimica, încerc doar să...

Rebel învârti Ibanezul. Corpul masiv al chitarei intră în contact cu ceafa basistului, scoţând un sunet moale de obiect crăpat, care-mi amintea de vremea când tăiam cu toporul lemnele ude, în spatele hambarului. Sunetul ăla mi-a umplut urechile. L-am simţit palpabil în capul meu, blocat acolo. Nu puteam formula nici un gând din cauza lui. Basistul s-a prăbuşit aidoma unei marionete căreia i-au fost tăiate sforile, îndoindu-şi picioarele, desfăcându-şi braţele, nescoţând nici măcar un ţipăt. Ştiam că e mort. Sub cap i se întindea o baltă mare de sânge, în vreme ce de pe muchia Ibanez-ului, plină de bucăţele de os şi sânge întunecat, se scurgeau picături. Sperasem să-l determin pe Rebel să-l pocnească pe tip, şi astfel să mi-l fac îndatorat, complice la ceea ce urma să se întâmple; dar nu dorisem o crimă. Sau poate că dorisem, poate deja îmi însuşisem acel mod pragmatic de a vedea lucrurile, cel al unui jucător important în jocul Posibilităţii. Nu-mi puteam aminti exact ce încercasem să fac... sau poate că doar nu vroiam să-mi amintesc, închipuindu-mi repulsia pe care o simţeam.

— Oh, Isuse!

Rebel lăsă să-i cadă chitara şi se retrase spre uşă.

— Ie-n regulă?

— Nu, moşule, nu ie-n regulă, i-am răspuns cu neprefăcută scârbă. L-ai terminat.

Se repezi spre uşă, dar l-am înşfăcat şi l-am buşit de perete. Pupilele lui dilatate erau tunele către un hău de teamă.

— Moşule, mai bine te-ai aduna. Ţine-te bine şi lucrează

cu mine. Avem de făcut o treabă nasoală, dar apoi o să scăpăm de asta.

Dinţii îi erau dezgoliţi, ochii încă holbaţi şi înspăimântaţi, dar reuşi să încuviinţeze din cap. Văzând în ce hal este de înspăimântat, m-am străduit să-l calmez.

— Poţi să te linişteşti şi să lucrezi cu mine? Am nevoie de tine, moşule.

Încercă să vorbească, înghiţi în sec şi în cele din urmă spuse:

— Ce... Ce vrei să fac?

— Să dăm foc aici, şi-apoi să-l aranjăm pe Cooge.

— Pentru ce, nenică? Nu-i nici...

— Ascullă-mă! Jur c-o să merite. Dacă tu crezi că ce-i aici e trăznet, aşteaptă până-ai să vezi apartamentul din Seventies.

— Apartamentul ştoarfei?

— Îhî. Dar vom avea nevoie de ajutor. Trei, poate patru tipi.

— Nu ştiu.

Începea iarăşi să se dezumfle. Ochii i se umplură de lacrimi; duse la bărbie o mână tremurătoare, într-un gest de slăbiciune, nesănătos.

— Nu ştiu dacă mă pot descurca-n rahatul ăsta, nenică. Vreau acasă.

— De-aici nu se mai pleacă acasă, moşule. Nu există aşa ceva dacă nu aranjăm mai întâi lucrurile. Şi asta înseamnă să ne ocupăm de Cooge.

Nu cred că m-a înţeles, dar ştiu că ceea ce l-a atins a fost ideea de «noi» - avea nevoie să facă parte dintr-un «noi», dintr-un sistem oarecare care să-l ajute. De asta o nasolise rău de tot, şi cu toate că i-ar fi plăcut să fugă de ceea ce se întâmplase, să asculte de reflexul lui de drogat şi să se ascundă de crima înfăptuită, o parte a minţii sale era încă îndeajuns de neînceţoşată încât să-şi dea seama că ajutorul meu era necesar, că nu putea supravieţui acestui dezastru fără ca altcineva să şteargă urmele.

— Deci, i-am spus. Trecem la treabă?

Încuviinţă din cap, aruncă o privire către cadavru, apoi se uită rapid în altă parte.

O nouă încuviinţare. Porni spre uşă. Se opri şi privi înapoi spre punga lui burduşită. Teama de pe chipul său fu înlocuită de

o expresie de viclenie.

— Ce zici, nenică? rosti. Ie-n regulă dacă-mi iau lucrurile?

Planul meu de a-l distruge pe Cooge nu era un adevărat plan, cel puţin nu după standardul lui Cooge. Nu-mi puteam permite luni de experimentări pentru a constata ce mi-ar face rău şi ce nu; nu aveam nici o idee clară despre ce fel de pericole mă aşteptau în Skull City sau cum să le neutralizez, şi trebuia să mă bazez pe elementul surpriză, pe faptul că în acest joc, Cooge nu avea să ia parte. De asemenea, nu înţelegeam în totalitate legătura dintre manipulările cuiva în domeniul Posibilităţii şi evenimentele rezultante în Manhattan, mai ales în ceea ce privea efectele secundare. Nu vroiam ca Ainsley să păţească ceva, şi cu toate acestea nu ştiam cum să fac ca ea să fie în siguranţă pentru că, întorcându-mă în Skull City, urma să mă confrunt cu aceleaşi scheme pe care le întâlnisem şi în incursiunile mele anterioare, şi bănuiam că orice mişcări aş încerca, ele aveau să-i implice pe Saney şi pe Păianjeni - acesta era scenariul pe care subconştientul meu avea să caute să-l exploateze. Dacă aş fi încercat să n-o amestec pe Ainsley, mă temeam că Saney putea fi oricum implicată şi, lipsită de protecţia mea, să fie rănită, ceea ce îi afecta propria imagine din New York. Am decis că trebuia să fiu alături de Ainsley în momentul întoarcerii, să mă asigur că ne găsim împreună şi atunci, poate, când ajungeam în Skull City, puteam manevra evenimentele în aşa fel încât să evit ca eu şi Saney să fim implicaţi în chestiile cu adevărat dure. Mai multe pasaje pe care le citisem în caietele lui Cooge păreau să sugereze că aceasta constituia o tactică aplicabilă. Mai speram să-i pot folosi pe Rebel şi pe noii recruţi - oricine ar fi fost aceştia - drept carne de tun, lăsându-i pe ei să înfrunte toate riscurile; aceasta dând naştere în New York unor situaţii în care nu puteam fi implicat în nici un mod. Mă încercau unele scrupule că-l foloseam pe Rebel în acest fel, însă dacă rolurile noastre ar fi fost inversate, el m-ar fi folosit fără să se gândească de două ori. Dacă planul îmi reuşea, era posibil să iasă din această afacere mai bine decât ar fi visat vreodată, rămânând cu ceva bani, ceva putere, sau chiar un viitor. Dacă planul dădea greş… ei bine, asemenea mie, nici el nu se aşteptase să ajungă vedetă pe Broadway. În această situaţie nu putea fi vorba de cine ştie ce acţiune morală şi, după

câte ştiam eu, în general conceptul de acţiune morală e o aiureală, o etichetă pe care unii încearcă s-o pună peste rahatul pe care l-au făcut şi care întâmplător n-a nenorocit prea mulţi oameni. Când cetăţenii acţionează conform moralei, îmi închipui că o fac nu pentru că aderă la un principiu, ci pentru că sunt înspăimântaţi să ia ceea ce-şi doresc şi au nevoie de haina unui principiu în care să-şi îmbrace propria laşitate. Poate că ceea ce spun pare dur, dar este partea pe care am văzut-o din adevăr, nu ceea ce doresc eu să fie adevărat. Aici, cei mari îi mănâncă pe cei mici. După aia, se duc la biserică. Asta este Viaţa în Marele Oraş, asta este Legea Vestului.

Nu mă încânta să-i aduc pe Ainsley şi pe Rebel laolaltă, dar n-aveam încredere să-l las pe Rebel singur. Am luat un taxi până la apartamentul lui Ainsley de pe Strada Clinton, şi am ajuns la timp pentru planificata noastră întâlnire târzie. Fata mă întâmpină la uşă cu un sărut, dar îl privi cu neîncredere pe Rebel, care rămăsese în urma mea pe hol, şi care arăta ca un tip vinovat până peste cap: Principalul Candidat la titlul de Criminalul Lunii. Mai înainte ca Ainsley să aibă timp să mă întrebe cine e, i-am spus:

— A apărut o problemă de care trebuie să mă ocup. Astă-seară nu putem ieşi.

Pe faţa ei se putu citi dezamăgire, apoi aceasta se transformă într-o mască de resemnare.

— Înţeleg, spuse. Ei bine, am şi eu nişte lucruri de făcut.

— Nu, nu înţelegi, i-am răspuns. E ceva extrem de important. Dacă nu mă ocup de chestia asta, s-ar putea să nu mai fiu...

M-am oprit, dându-mi seama că ce-am spus s-ar putea s-o îngrijoreze; dar era prea târziu.

— Ai necazuri? Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic. Doar că trebuie să fac ceva. Îţi promit că după această noapte nu voi mai fi ocupat cu nimic.

Aruncă o privire către Rebel.

— El este tipul care mă ajută, i-am explicat.

— Dumnezeule, mă sperii, Larson. Lucrurile pe care mi le-ai spus despre viaţa ta... ai zis că ai terminat cu toate astea.

Era îmbrăcată cu o bluză de mătase neagră şi pantaloni gri mulaţi pe coapse, părul îi era desfăcut şi-i ajungea până la umeri, iar cu ochii aceia mari şi negri, cu trăsăturile puternice şi

delicate, arăta îndeajuns de bine încât să merite să mori pentru ea. Sau să ucizi....Mă simţeam ca un val prăpădit care i se spărsese la picioare.

— Pot să intru o clipă? am întrebat-o.

După ce se mai uită o dată la Rebel, spuse:

— Sigur.

Pe perete erau postere de balet şi teatru. Rafturi de bibliotecă. Câteva plante revărsându-se din ghivece. Pe jos, perne. Nişte corpuri neterminate de mobilă frumoasă. O pisică bătrână care nici măcar nu se deranjă să-şi ridice capul când am intrat. Cam ceea ce mă aşteptasem să găsesc. Decor de student, locuinţa unei tinere actriţe. Avea energia ei strălucitoare, curată. Prin semne şi priviri încruntate, am încercat să-l fac pe Rebel să înţeleagă că trebuie să aştepte în sufragerie şi, în plus, să nu fure nimic.

— Ce? zise el, dându-şi pe spate părul de pe ochi. Ce?

— Doar să stai aici... şi ţine-ţi afurisitele alea de mâini în buzunare.

Se prefăcu mirat de vorbele mele şi-i adresă lui Ainsley un zâmbet ce părea făcut să-l scuze pentru ciudata purtare a bunului său amic Larson. Undeva, dedesubt zgârieturilor, mizeriei şi cicatricilor lăsate de viaţa în stradă, Rebel ascundea un suflet de dinainte de război; încă dorea să lase doamnelor o impresie deosebită.

Am condus-o pe Ainsley într-o cameră alăturată, bucătăria, şi am sprijinit-o de frigider. Singura lumină venea din stradă, dungi albastre de neon. Ochii îi străluceau iar chipul palid îi era conturat de umbre negre ca de cărbune. Parfumul ei mă învăluise şi puteam simţi liniile de tensiune dintre noi, fluxul şi refluxul atracţiei.

— Nu-ţi face griji pentru nimic, am zis.

Râse descurajată.

— Nu, serios, am ripostat. O să fie bine. Vom lua un mic dejun de dimineaţă... tu iei micul dejun?

Îmi ignoră întrebarea.

— Ce vei face?

— N-o să te mint, nu-i o treabă nobilă. Dar, pe de altă parte, nu-i nici un păcat de moarte. E doar ceva ce trebuie să fac, astfel încât să scap de rahatul în care am trăit.

Îşi coborî ochii.

— Jur, am continuat, este ultima oară când fac aşa ceva.

Râse iarăşi, de data aceasta puţin cinic.

— O ultimă treabă şi jur că pe urmă voi fi cinstit...

— Îmi imaginez că sună prea simplu.

— Daaa... prea simplu.

— Încerc să reuşesc, Ainsley. Pentru tine... şi pentru mine. Trebuie s-o fac.

— E periculos, nu-i aşa... ceea ce vei face?

— Mm, mm, nu chiar. N-o să dureze mult. Dacă vrei, pot să mă întorc mai târziu... dacă te va face să te simţi mai bine.

Clătină din cap. Am putut vedea că o cuprinseseră îndoiala şi teama.

— Nu te mai gândi, i-am spus. Dacă te gândeşti, asta nu rezolvă nimic.

— Şi cum pot să nu mă gândesc?

Vroiam de mult s-o sărut şi acum părea un moment la fel de potrivit ca oricare altul. În comparaţie cu primul nostru sărut, acesta a fost precum vulcanul Krakatoa faţă de explozia unui cauciuc pe autostradă, un sărut trăznet, care te topea asemenea bombei de la Hiroshima. Mâinile mele erau pe sânii, pe şoldurile ei, iar mâinile ei făceau nişte chestii grozave cu mine. Mi-ar fi plăcut să continui, s-o duc în dormitor şi să descopăr toate acele lucruri care ne aşteptau, dar eram un bun soldat. Am îndepărtat-o uşor şi i-am spus că trebuie să plec. Încuviinţă din cap şi coborî ochii. I-am mai oferit nişte asigurări lipsite de sens.

— Voi fi aici, spuse ea abătută.

Venise timpul, acum sau niciodată.

Am scos din buzunarul hainei player-ul CD şi mi-am pus căştile.

Ainsley mă privi de parcă începuse să-mi crească blană portocalie.

— Muzică? se miră ea. Am simţit o urmă de dezgust sub incredulitatea din glas. Ai ceva important de făcut, aşa că vei asculta nişte muzică?

— Mă calmează. Ştii, unii oameni se calmează mestecând gumă, eu ascult muzică.

Se uită la mine şi pe chip i se perindară o mulţime de sentimente, dar nici unul de fericire.

— Oh, Dumnezeule, Larson. Ce o să se întâmple?

I-am spus o minciună şi am dat drumul player-ului.

Când am revenit în Skull City ploua, o ploaie torenţială, ce curgea în ritm egal, udându-te până la piele şi care dădea naştere la băltoace pe străzile pline de şanţuri din Jaddo, oferind locului un aspect mai real decât avusese în escapadele mele anterioare... aceasta fiind o dovadă a puterii discului original al lui Cooge. Erau la fel de vizibile şi alte calităţi ale originalului, în principal faptul că alături de amintirile mele din New York, posedam amintiri ale unei vieţi în Skull City - sau creasem eu însumi o poveste mai complexă pentru a completa golurile - în mod special ultimele câteva luni în timpul cărora devenisem consortul lui Saney şi ajunsesem să-mi câştig statutul de Păianjen matur, plus un costum de piele neagră. M-am trezit stând împreună cu ea pe acoperişul gudronat al clădirii Păianjenilor, la adăpostul unei prelate mari, fixate de coş, acesta fiind un colţişor unde-i plăcea să se relaxeze în zilele ploioase. Tocmai îi arătam hărţile pe care le găsisem la Cooge acasă, una dintre ele fiind copia făcută de mine. Deasupra capului nostru, zburau câteva creaturi negre, înaripate, mai jos decât de obicei, dar încă anonime, scopurile lor fiind deocamdată necunoscute - aveam simţământul că dacă mi-aş fi cercetat memoria, aş şti ce sunt, dar acest lucru nu constituia o prioritate. Mai jos de noi, întinzându-se în toate direcţiile se găsea o mare de acoperişuri, cele mai multe pustii, unele împodobite cu mori de vânt, altele găzduind făbricuţe unde - mulţumită amintirilor mele reactualizate - ştiam că se produceau muniţii şi droguri, altele acoperite de grădini, iar altele, respectiv cele care adăposteau diferite afaceri, etalau fortificaţii puternice. Ploaia făcuse ca mulţimea să se retragă prin case, iar cerul acoperit cu nori întunecase culorile vii ale clădirilor. În ciuda faţadelor ornamentate şi a întortocheatului labirint de alei şi străzi ce părea aranjat după-modelul unei rune complicate, întregul loc părea plicticos, obişnuit. Numai turnurile — înşirate asemenea unor ţăruşi necruţători de jur împrejurul districtului şi împărţind cerul într-un şir de fanioane cenuşii atârnate între ele - îşi păstraseră singure simplitatea vitală. Şi asta nu era decât o aparenţă, pentru căi dacă era să-l crezi pe Cooge, ele conţineau o realitate complexă, deloc uşor de mânuit. Păreau incredibil de solide în spatele picăturilor piezişe de ploaie, asemenea unor

idei albe şi ascuţite, asemenea dinţilor lui Dumnezeu.

— De unde ai astea? mă întrebă Saney, aruncându-mi o privire neîncrezătoare în vreme ce răsfoia pergamentul grosolan - aşa apăruseră hărţile în forma transpusă.

— Le-am furat.

— Din locul care a ars?

— Mda.

— Eşti sigur că sunt corecte?

— Cred că da.

— Dar nu eşti sigur?

— Sunt hărţile lui Kaj... de asta sunt sigur.

— Nu ştiu, răspunse ea după o pauză.

— Ce nu ştii? Asta-i şansa noastră să-l frigem pe puiul de căţea. Hai s-o facem! Şi repede! Astăzi, sau la noapte. Mai ‘nainte să-şi poată reveni.

— N-o să fie uşor să-i convingem pe ceilalţi.

— De ce?

— Pentru că - Saney oftă îndurerată - pentru că unii dintre ei cred că tu lucrezi încă pentru Kaj.

Am privit spre capătul acoperişului; mijindu-mi ochii, am transformat suprafaţa lui neagră, ondulată, şi adânciturile sale umplute cu apă într-un teren cu dealuri şi lacuri negre ca abanosul. Aveam sentimentul că, la fel ca şi cu acoperişul, văzusem totul din Skull City dintr-un singur punct de vedere, fără să-mi dau scama că ei ar putea vedea altceva.

— Dar am dovedit că nu-i aşa, am spus. Am dovedit acest lucru de o sută de ori. Ce dracu’ vrei mai mult de-atât de la mine?

— Nu-i vorba de ceea ce vreau *eu,* e...

— Stai să te-ntreb ceva. De ce m-ai adus aici? Pen’ că te-am ajutat, sau pen’ c-ai crezut că sunt agentul lui Kaj şi ţi-ai închipuit că poţi să mă duci?

Nu răspunse nimic.

— Isuse, chiar m-ai convins, iubito! Chiar ai făcut-o!

— Nu m-am prefăcut, replică ea. Nu în totalitate.

— Sunt sigur.

Am scuipat în ploaie şi am încercat să mă gândesc cum să manevrez situaţia.

— Uite, poate că hărţile nu sunt corecte. Şi chiar dacă sunt, poate că cineva o să fie ucis dacă le folosim. Dar nu am

nevoie de mai mult de trei, patru oameni, şi cei-i aici e cea mai bună ocazie pe care ai avut-o vreodată ca să pui mâna pe el.

Am făcut o pauză să-mi trag sufletul.

— Să nu-mi spui că dacă ţi-ar fi adus altcineva hărţile, ai fi reacţionat aşa cum faci acum?

— Nu, n-o să-ţi spun asta.

Am privit-o în ochi, fără să clipesc - credea în limbajul ochilor.

— Acum ai încredere în mine? am întrebat-o.

— Nu am încredere complet în nimeni.

— Nu asta te-am întrebat.

— Este singurul răspuns pe care-l am. Împături hărţile. Cunosc mai multe locuri dintre cele reprezentate pe hărţi şi cred că ar putea fi corecte. Dar asta nu înseamnă că ne putem încrede în ele.

— Vrei să spui că-ncerc să vă întind o cursă?

Ridică din umeri.

— Ţi-am salvat afurisita de viaţă, i-am reamintit.

— Şi aia putea fi o chestie aranjată... dar nu spun că eşti şi tu amestecat în treaba asta. Kaj poate că a lăsat harta în aşa fel încât să fie furată, sau poate că ea conţine nişte nepotriviri care să ne conducă într-o capcană.

Am izbit cu pumnul în acoperiş.

— Sigur, şi poate că o să dea peste noi un camion, sau poate că o să se prăbuşească clădirea. Rahat! Pentru voi, numele de Păianjeni e al dracu' de potrivit. Exact felul vostru de a vă ascunde în crăpături afurisite şi de a aştepta până se-ntunecă pentru a ieşi de-acolo!

Îşi repezi mâna dreaptă spre mine, însă - în vreme ce m-am ferit - aceasta doar îmi atinse obrazul. Am prins-o de braţe, am împins-o pe spate şi am ţintuit-o jos.

— Dă-mi drumul! spuse ea.

Am privit în jos, către acel chip adorabil, frumos, cu gropiţe în obraji şi ochi negri şi strălucitori, şi am avut senzaţia că mă uitam în acelaşi timp la o altă faţă, una cu trăsături identice dar lipsită de lăcomia tenace a lui Saney. Simţeam în mine imbolduri violente, voinţa de a domina, de a poseda, totuşi încercam şi o emoţie mai delicată - discul original al lui Cooge îşi făcea treaba. Am crezut că pot să văd cum întreaga Ainsley era în Saney, şi m-am întrebat dacă aceste calităţi delicate se

găseau într-adevăr în ea, înăbuşite, ţinute departe, fiind considerate nişte impedimente în acest loc dur. Bineînţeles că ea nu era reală, ştiam asta - cel puţin acceptasem şi eu versiunea lui Cooge asupra noţiunii de real; dar nu mă puteam împiedica să n-o asociez cu carnea sângele şi mintea.

— Dă-mi drumul, repetă cu ameninţare clară în voce.

M-am aplecat peste ea şi am sărutat-o, le-am sărutat pe amândouă, un sărut profund, iar după un moment mi-a răspuns la fel. Însă atunci când m-am retras, se uită fix la mine şi spuse:

— Asta nu înseamnă nimic.

— Păcat, am comentat şi m-am rostogolit de pe ea.

Rămase întinsă, urmărindu-mă cu coada ochiului.

— Chiar vrei să te pui la încercare? rosti în cele din urmă.

— Mă îndoiesc că este posibil.

— Este.

— Da? Ce-o să mă coste?

— Puţină neplăcere... dacă nu minţi.

Ne-am încrucişat din nou privirile.

— Orice, am spus. M-am săturat de rahatul ăsta de jumătăţi de măsură.

Chipul ei era indescifrabil.

— Mă-ntorc într-o oră, îmi zise. Trebuie să vorbesc cu ceilalţi. Se ridică în picioare şi privi în jos către mine.

— Trebuie să faci ceea ce trebuie să faci, i-am replicat. Sunt încă cu tine.

Păru că vrea să spună ceva, dar se mulţumi să încuviinţeze din cap. Am privit-o în vreme ce se îndepărta. Avea un fund grozav, chiar dacă nu mă iubea. Dar mă iubea. Doar că nu ştia cum să exprime acest lucru, cum să reacţioneze faţă de el, însă era limpede.

Am încercat să mă concentrez asupra problemei imediate, dar mintea mea rătăci înapoi către apartamentul lui Ainsley. M-am întrebat ce se întâmpla cu ea, de ce lucruşor bun mă lipseam. Ploaia continua să cadă pieziş, mărind băltoacele mari şi negre, împroşcând evantaie de picături argintii, bătând darabana pe catranul rece, făcând ca străzile din Jaddo să devină neclare, şi gândurile mele începură să capete o simetrie oblică, un ritm repetitiv şi cenuşiu, asemenea bătăii lipsite de viaţă a unei tobe mecanice. Iar de jur-împrejur se părea că auzeam pulsul unei melodii conducătoare, ţipătul de vultur

electronic al chitarei solo din trupa Skull City. Mă simţeam temător şi puţin posomorît, dar în general m-am descurcat în vreme ce minutele treceau.

Când Saney s-a întors, era urmată de un puşti murdar pe care-l chema Rabbit - un tip costeliv, de vreun metru optzeci şi trei, cu păr încâlcit, galben murdar, o bărbie moale, ochi albaştri lăcrimoşi şi pielea albă ca varul. Rebel cu tatuaje. Tatuajele contrastau atât de puternic cu înfăţişarea lui generală, încât păreau lipite. Îşi scărpina tot timpul înţepăturile de ţânţari care-i acopereau gâtul şi umerii, iar uniforma din piele neagră atârna pe el de parcă, în vreme ce mergea, cineva îi aruncase o plasă peste umeri. Stătea în spatele lui Saney, cu braţele încrucişate, rânjind către mine. I-am trimis o bezea şi el mi-a răspuns:

— Hai să vedem cât o să te mai distrezi, peste câteva minute, nenică.

— Întotdeauna mă distrez de minune când eşti şi tu pe-aproape, iubiţel, i-am zis.

— Ţineţi-vă gura, amândoi!

Saney se lăsă pe vine şi mă privi, iscoditoare.

— Nu-i nevoie să faci asta.

— Ce să fac? am întrebat-o, continuând să mă încrunt spre Rabbit.

— Uite, asta d-aci, răspuse Rabbit.

Scoase o cutiuţă îngustă de lemn, asemănătoare cu un penar, şi o deschise brusc; înăuntru era o seringă metalică. Un model de profesionist, cu toate că avea un design neobişnuit. Ceva ce, în mod sigur, ar fi fost folosit de Flash Gordon, dacă s-ar fi drogat.

— Ce-i asta?

— Adevărul, răspunse Rabbit

— Vrei să spui, un drog al adevărului... asta e?

— Da, încuviinţă Saney.

— La cap nu-ţi face nimic, spuse Rabbit, cu vocea ironică.

— Te doare vreun minut, zise femeia. Apoi te simţi de parcă ai fi fost leşinat. Nu-ţi vei aduce aminte, dar vei putea să vorbeşti. Noi îţi vom pune întrebări, şi dacă vei răspunde corect, atunci...

— Atunci vom merge după Kaj, am adăugat.

Ea aprobă din cap.

— Dar răspunde greşit, interveni Rabbit, aproape cântând

cuvintele, şi n-o să te mai trezeşti. Se apleacă spre mine. Eşti speriat?

— Tâmpitul ăsta e bun de ceva? am întrebat-o pe Saney. Vreau să zic, într-o încăierare, se mişcă bine?

Ea îmi răspunse că tipul se descurcă.

— Îl vreau cu mine când mergem după Kaj.

Rânjetul lui arătă nişte semne de nelinişte.

— Deşi nu cred c-o să fie cazul, comentă el, dar de-o fi să fie, e-n regulă!

Oare ce voi spune sub influenţa drogului? m-am întrebat. Voi începe oare să vorbesc despre chestii din New York şi, de va fi aşa, acest lucru va fi considerat un răspuns incorect? Şi oare ce făceam în acest timp acolo, în New York? Oare eram un dobitoc şi mă pregăteam să-mi injectez o doză în apartamentul lui Ainsley? Nu puteam obţine o idee clară despre ce se întâmpla acolo, oricât de tare încercam să străpung vălul; credeam că lucrurile sunt în regulă, dar nu puteam fi sigur. În orice caz, mersesem prea mult pe drumul acesta pentru a mă mai întoarce. Aceasta constituia, după toate aparenţele, una dintre capcanele puse de Posibilitate celor ce încearcă s-o altereze, şi nu aveam altă alegere decât să o înfrunt.

— Cine va judeca dacă un răspuns este corect sau nu? am întrebat.

— Eu, mi-a răspuns Saney.

— Atunci, să-i dăm drumul, am zis eu, cu o siguranţă pe care n-o simţeam.

Rânjind, Rabbit îngenunche lângă mine şi-mi apucă braţul, expunându-mi vena de la încheietura cotului. Mi-am tras braţul înapoi.

— Mă ocup eu de asta!

— Cum doreşti, nenică.

Îmi înmână seringa şi-mi făcu cu ochiul, prieteneşte.

— Tot o să te doară.

Am strâns şi-am desfăcut pumnul de câteva ori, făcând vena mai proeminentă.

— Ştii de ce fac toată treaba asta, am spus, uitându-mă în ochii lui Saney. Îmi închipui că-mi vei oferi o şansă. De exemplu, de-oi începe să vorbesc tâmpenii, o să mă asculţi până la capăt şi o să fii cinstită în aprecieri.

Vocea ei sună slab şi încordat:

— Voi fi cinstită.

Chiar înainte ca acul să-mi înţepe mâna, îmi trecu prin minte că în felul acesta mă aşteptasem să mor, cu un ac în venă, şi atunci am avut o clipă de panică, dându-mi seama că acest lucru se poate întâmpla foarte bine acum, acasă la Ainsley, că într-o secundă m-aş putea albăstri pe podeaua băii ei. Întotdeauna îmi spusesem că o supradoză ar fi modul cel mai potrivit pentru a părăsi scena, un amestec rapid de plăcere şi durere, dar acum această idee îmi repugna atât de tare, încât n-am nimerit vena.

Rabbit chicoti şi chestia asta mă făcu să nu-mi mai tremure mâna.

În vreme ce apăsam pistonul seringii, am simţit o senzaţie arzătoare care acoperi ciupitura acului. Ştiam că mă “îmbarcasem” pentru o călătorie dură. În clipa următoare, incendiul se întinse în tot corpul şi am căzut înainte, cu faţa în jos, cu acul înfipt în mână. Ceva din interiorul meu se desprindea, şi mi-am dat seama că era sufletul meu, voinţa mea, care se preda în faţa durerii, ridicându-se dintr-un ocean de durere. Lumini orbitoare se învolburau în întunecime, sau eu eram luminile, şi restul se rotea. Totul scăpase de sub control, viaţa mea, drogul; totul era răsucit într-o centrifugă, iar când rotaţia acea să încetinească în cele din urmă, ceva urma să fie azvârlit afară, ori eu, ori otrava pe care o luasem. Doream să mă împotrivesc, dar nu puteam face absolut nimic. Vârtejul mă zăpăcea, învârtindu-mă din ce în ce mai repede, şi începeam să cedez, luminile stingându-se una câte una, bezna cuprinzându-mă cu faldurile-i fierbinţi. Apoi m-am pierdut cu totul şi am pornit în jos, către acel loc din adâncuri, unde lumina şi întunericul nu mai înseamnă nimic.

Trebuie să fi spus adevărul, sau destul adevăr încât să-i mulţumesc pe zeii Posibilităţii, pentru că, trezindu-mă, am găsit-o pe Saney aplecată peste mine, pe chipul ei citindu-se îngrijorarea. Rabbit stătea pe vine, lângă ea, cu un aer grozav de posomorît. Ploua mai tare ca oricând şi zgomotul acela de darabană mă făcea să mă simt ameţit şi lipsit de poftă de viaţă. Atunci Saney îmi trase un ghiont.

— Cine e Ainsley? întrebă ea, încruntându-se.

— Ăă?

— Ainsley…, ai tot vorbit de căţeaua asta cu numele de

Ainsley.

Pe trăsăturile ei încordate era scris mare -Gelozie. Minunat, mi-am zis; dacă toate astea nu erau decât o poveste pe care o spuneam, iată că tocmai încercam să-mi bag singur beţe în roate. Nu că ar fi însemnat ceva nou, făceam lucrul ăsta de destul timp, în schimb era relevant în legătură cu profunzimea sentimentului de auto-distrugere.

— O prietenă veche.

M-am ridicat în picioare. Cristoase! Mă simţeam ca un rahat. Picioarele îmi tremurau, capul îmi zvâcnea, maţele îmi erau pline de otravă.

— Ea unde-i? întrebă Saney.

— Ăă?

— Ainsley asta... unde locuieşte?

— E o treabă veche. Uită de ea, bine?

O crampă îmi fulgeră prin stomac şi m-am îndoit ca să atenuez durerea.

— Isuse!

După câteva secunde crampele au trecut. M-am ridicat, încă niţel ameţit, ţinându-mă de unul din stâlpii care susţineau prelata Am privit turnurile de afară şi am simţit cum mă cuprinde hotărîrea.

— Haideţi s-o facem, am spus.

Saney veni lângă mine.

— Ar trebui să te odihneşti.

— La dracu! Am pierdut deja destul timp. Mai fă-mi rost de trei oameni. I-am aruncat o privire rece. Oameni în care să pot avea încredere.

Nu comentă nimic, doar încuviinţă din cap.

— Şi arme. Vom avea nevoie de arme.

— Nici o problemă.

Cu cât mă gândeam mai mult la lipsa ei de încredere faţă de mine, cu atât sentimentele mele pentru ea se răceau. M-am întrebat dacă nu cumva nestatornicia lui Saney făcea parte din caracterul lui Ainsley. Poate, sub influenţa muzicii, Diavolului făcusem o mare greşeală de apreciere.

Saney mai rămase câteva clipe lângă mine, apoi se îndreptă către uşa de pe acoperiş. Rabbit porni după ea.

— Rabbit! I-am strigat.

Se răsuci spre mine, aruncându-mi o privire care avea

intenţia să mă distrugă.

I-am susţinut privirea, şi apoi, injectând în cuvinte toate promisiunile pline de ameninţări pe care le-am putut aduna, fiind în întregime în pielea personajului meu din Skull City, am spus:

— Hei, cum e cu rahatul ăla, nenică? Se pare că până la urmă vom fi în aceeaşi şa.

Cei trei Păianjeni aleşi pentru raidul nostru în turnuri, carne de tun în adevăratul sens al cuvântului, erau toţi nişte drogaţi pe care-i ştiam din Manhattan. Carmen: un tip micuţ cu cicatrice pe faţă, tot timpul agitat, psihopat şi cu o musculatură de candidat la categoria semi-mijlocie. Lady: pe dinafară o pisicuţă albă şi dulce, de un metru optzeci, cu păr roşcat, dar dependentă de un extract de cocaină care o transformase în prostituată şi ocazional în hoaţă.. Champagne: un negru înalt şi slab, aproape descărnat, cu păr ca de sperietoare ce-i ieşea de sub beretă, şi care - după câte se vorbea pe străzi - ar fi omorît pe oricine doreai pentru cincizeci de parai şi ceva mărunt. În Skull City aveau alte nume, dar pentru mine asta erau, aşa mă gândeam la ei pe parcursul scurtei şi violentei noastre asocieri. Cu toţii erau nişte tipi pe care nu-i dorea nimeni, şi dacă mureau aici şi acum, nu reprezenta cine ştie ce pierdere pentru societate, scurtându-le vieţile probabil doar cu câteva luni sau un an-doi. Mă gândeam la ei în acelaşi mod în care mă gândeam la Rebel şi nu intenţionam să mă las afectat de aşa ceva... nu atunci. Avea să urmeze o confruntare pe viaţă şi pe moarte şi trebuia să folosesc uneltele pe care le aveam la îndemână. Oricum, mi-am spus, eram puternic înarmaţi şi periculoşi, cu şanse mari de a scăpa din toată afacerea cu fundurile întregi. Tocmai aranjam ceva ce părea să fie o rudă apropiată cu un Smith and Wesson calibrul 0,45 cu amortizor şi o puşcă semiautomată cu mâner de pistol. Champagne, pe lângă o armă de mână mai avea şi una din puştile acelea cu ţevi evazate, favoritele paznicilor din districtul Jaddo, iar Rabbit adăuga acestui arsenal un pistol automat cu design ciudat; vreo jumătate de duzină de încărcătoare de rezervă îi erau prinse la centură. Dacă aş fi văzut şase personaje asemănătoare nouă, echipate în costumele noastre de plasă din piele, îndreptându-se către mine, aş fi încercat să mă transform într-un stâlp.

Călătoria noastră prin sistemul de canalizare - cel din Skull City fiind analog cu liniile de metrou din New York (bună potrivire, mi-am zis) - a fost lipsită de incidente, dacă nu ignori şobolanii, zgomotul picăturilor de umezeală, aerul împuţit şi lumina lanternelor noastre reflectate de pereţii acoperiţi cu mâzgă. Am mers asemenea unor soldaţi în patrulare, dispuşi într-un şir lung astfel încât o singură rafală să nu fie în stare să ne radă pe toţi, apucând-o pe locuri de trecere înguste, uneori fiind nevoiţi să trecem prin bălţi de apă neagră. Pe cât am putut de mult, păstram tăcerea, comunicând prin şoapte şi gesturi. După vreo patruzeci şi cinci de minute am ieşit de sub districtul Jaddo şi am intrat în canalizarea de sub turnuri. Rahatul nu mirosea mai bine, şi mediul nu era mai puţin împuţit, dar am simţit o diferenţă, o anume vibraţie nouă în aer. Am făcut semn să ne oprim şi, stând în apă până la genunchi, arătând - cu feţele noastre luminate de jos - aidoma unor vârcolaci de-abia ieşiţi dintr-o mlaştină, am mai verificat o dată hărţile şi am repetat planul de atac.

Existau trei drumuri care duceau la turnul în care Cooge îşi avea apartamentul. Primul fusese desemnat ca intrare principală; al doilea - o scară abandonată, clădită pentru folosinţa celor care construiseră turnul - urca lipită de un perete exterior, gros de vreo cinci metri, iar cel de-al treilea mergea paralel cu un puţ de ascensor ce se găsea în partea centrală. Planul meu impunea împărţirea micii noastre forţe în două grupuri, ce urmau să se apropie de apartamentul lui Cooge pe cele două scări. Una dintre acestea avea un acces către un soi de coridor de serviciu, aflat lângă apartamentul lui Cooge. Rabbit urma să se posteze într-o debara, păzind uşa principală, în vreme ce eu şi Saney rămâneam pe scări, aşteptând în faţa unei intrări secrete a apartamentului, sperând că al doilea grup - Lady, Carmen, Champagne - îl vor surprinde pe Cooge, pătrunzând printr-o altă uşă secretă şi-l vor termina; dacă nu, speram ca măcar să-l gonească fie pe intrarea principală către Rabbit, fie spre mine şi Saney, ca să-l putem rade noi. Nu le-am spus celorlalţi despre secţiunea din hartă pe care o ştersesem - aceea arăta o altă uşă care ducea către o încăpere aflată într-un perete, apoi spre un coridor ce urca în turn. Intenţionam ca după ce Rabbit îşi ocupa postul, să mă prefac că am descoperit întâmplător această odăiţă şi s-o pun pe Saney de pază acolo.

Dacă lucrurile luau o întorsătură proastă, ea ar fi fost în afara unui pericol imediat, iar cu Rabbit şi ceilalţi care să atragă forţele de apărare ale lui Cooge, noi am fi putut scăpa în partea superioară a turnului.

Era cel mai bun plan pe care-l putusem imagina pentru a-i asigura securitatea lui Saney, şi mi-am zis că va fi îndeajuns.

Apartamentul lui Cooge se găsea la nivelul zece, iar cele două scări urcau pieziş spre el, pornind din sistemul de canalizare din două puncte aflate cam la cincizeci de metri unul de celălalt. Rabbit, Saney şi cu mine am pornit pe scara lipită de zid, lăsând-o pe cea centrală pentru Champagne, Carmen şi Lady. Când ne-am despărţit, cu toate că pe faţă nu mi se putea citi nimic, nu mă aşteptam să-i mai văd vreodată; ei constituiau trupele de şoc, primul val, iar dacă în turnuri lucrurile stăteau atât de rău pe cât lăsase Cooge să se înţeleagă, existau toate şansele ca să sfârşească pe post de pierderi. Era o uşurare să te ştii departe de mirosul pestilenţial al sistemului de canalizare, dar scările ca atare nu aduceau nici o îmbunătăţire în ceea ce privea atmosfera. Beznă să-ţi bagi degetele în ochi, cald, mucegai, pânze de păianjen atârnând în adevărate văluri, şobolani şi numai Dumnezeu-ştie-ce altceva strecurându-se grăbit printre bucăţile prăbuşite de beton. Lumina lanternelor noastre a scos la iveală din întuneric, forme zbârcite, acoperite de proeminenţe, creaturi de mărimea unor bursuci având drept ochi mici mărgeluţe roşii, strălucitoare - care s-au retras înainte de a le putea identifica. În mai multe rânduri, am auzit deasupra capului nişte foşnete, ca şi cum ceva s-ar fi târît de-a lungul suprafeţei interioare a următorului palier, totuşi n-am fost în stare să luminez sursa acestor zgomote. Aveam senzaţia că un puls puternic zvâcnea de cealaltă parte a peretelui de beton, ca şi cum turnul ar fi fost un organism viu, iar noi am fi urcat de-a lungul peretelui exterior al camerei ce-i adăpostea inima. Deşi această percepţie era în principal produsul fricii, nu mă îndoiam că avea la bază ceva real, un indiciu al puterii, prea subtil pentru a putea fi catalogat de mintea mea. Treceam graniţa într-un teritoriu cu adevărat străin, asemenea unor şoricei care, prin spatele scândurilor, se strecuraseră în bucătăria lui Dumnezeu - n-aveam nici o idee ce fel de capcane puteau fi. Cu cât urcam mai mult, cu atât mai puţină încredere aveam în privinţa planului meu şi cu atât mai mult speram într-o şansă

incredibilă, într-o tornadă care să apară din senin, anulând legile norocului. Singurul lucru ce mă întărea era faptul că ştiam că Cooge trebuie să fi făcut o ascensiune similară în Dys. E adevărat, fusese pregătit pentru asta -oricum, mult mai bine pregătit decât mine -dar nici el nu fusese perfect şi simţise din plin teama.

Ca să fiu cinstit, am fost oarecum surprins când am ajuns la etajul zece fără să fi întâmpinat nici o rezistenţă. Poate estimările lui Cooge în legătură cu pericolele existente fuseseră exagerate, sau poate realitatea era mai dură în Dys decât în Skull City. Uşa care dădea în coridorul de serviciu era blocată şi ne-a dat ceva bătaie de cap s-o deschidem fără să facem prea mult zgomot. Până la urmă am reuşit şi, de îndată ce Rebel a intrat pe coridor, care părea normal, bine luminat şi cu un covor gros... şi după ce şi-a ocupat poziţia în debara, cu uşa întredeschisă ca să poată supraveghea coridorul principal, eu am făcut un întreg spectacol din descoperirea unei crăpături în peretele scării, care semnala prezenţa odăii secrete.

— Ce-i asta? şopti Saney după ce am deschis-o aproape pe jumătate.

— E o cameră aici... o altă scară.

Am luminat cu lanterna o intrare îngustă - puteai vedea urcând primele opt sau nouă trepte ce porneau din spatele încăperii minuscule, niţel mai mare ca o debara. Beton gol şi câteva cârpe mototolite.

— Intră şi fii cu ochii în patru.

Am împins-o înăuntru.

— De ce? Este...

— S-ar putea să dea în apartamentul lui Kaj. Aide... o să fii acolo în faţă.

Fără tragere de inimă, intră şi se postă lângă trepte.

— Când or începe împuşcăturile, i-am spus, să stai aici. Kaj s-ar putea să se mişte rapid. Chiar dacă n-o va face, dacă lucrurile se nasolesc, s-ar putea să avem nevoie de scara asta. Ţine-o liberă. E important, okay?

Nu-i plăcea, totuşi încuviinţă din cap.

Am urcat următorul palier, ocupând o poziţie chiar deasupra locului unde pe planul lui Cooge era marcată o uşă şi am aşteptat în întuneric.

M-am uitat la ceas. Mai erau şase minute până când

Champagne, Carmen şi Lady trebuiau să pătrundă prin cealaltă uşă secretă şi să înceapă atacul; mi-am petrecut aceste minute regretând totul, dorindu-mi o mie de schimbări în trecut şi în prezent, şi rugându-mă - cui, nu ştiu. Doar rugându-mă, trimiţând spre nicăieri rugi fierbinţi, în vreme ce bezna îmi oferea un linţoliu negru de paranoia. Am făcut promisiuni lui Dumnezeu, ştii, de genul acelor pe care le inventezi în posturile de poliţie, atunci când sticleţii îţi spun c-o să-ţi facă o injecţie, ca să te calmeze până apari în faţa judecătorului, dar ştii c-ar putea fi altceva, pentru că atitudinea lor faţă de tine este asemenea cu cea a unui tip de la dezinsecţii faţă de un gândac de bucătărie, fiindcă atâta vreme cât eşti în viaţă, tu reprezinţi pentru ei o problemă de hârţogăraie; chestii de genul celor făcute la Rickers, când cineva dintr-o celulă de lângă tine începe să urle, şi negrul din patul de deasupra îngână un cântecel în care povesteşte cum o să ţi-o tragă şi o să te mierlească, şi e ora nouă, luminile se sting, mult prea devreme ca să poţi dormi, toată lumea mormăie, frecându-se şi răsucindu-se în paturi, având gânduri fierbinţi şi visând la femei, cei mai nebuni vorbesc cu propriile picioare, şi fiara bântuie prin celule, şi se vorbeşte că râurile de sânge şi mântuirea sunt unul şi acelaşi lucru, iar paznicul dependent de heroină şi cu un zâmbet asemenea unei cicatrice încreţite şi-a notat numele tău, iar tu nu eşti chiar sigur că vrei să apuci dimineaţa; chestii de genul celor pe care le faci când tata se opreşte în pragul uşii tale, la miezul nopţii, vizibil doar ca o siluetă încadrată de lumina de pe hol, enorm, un uriaş negru ce se clatină din cauza băuturii, mai mare decât Dumnezeu, atât de mare încât are propria sa forţă de gravitaţie, şi atrage totul către sine, mobilierul, lumina, speranţa, totul fiind absorbit în întunecimea sa, şi mormăie ca un troglodit, blestemă, apoi se porneşte să-ţi rostească numele, repetându-l mereu, de parcă ar fi un sunet marţian malefic ce i-a intrat în cap şi l-a făcut să-şi piardă minţile, iar acum nu mai poate decât să-l repete întruna până când va smulge răul din rădăcini, şi tu îţi dai brusc seama că în mână nu ţine obişnuita sticlă de vodcă, ci un cuţit. Scapă-mă de asta, Doamne, te rogi, scoate-mă din locul ăsta blestemat, te rog, şi jur că n-o să mai fac niciodată lucruri rele, mă voi pleca şi mă voi închina, voi milui doamnele bătrâne şi cerşetorii, voi lucra pentru împărăţia Cerurilor, şi nu voi mai spune niciodată minciuni. Singurătatea

acelei scări îmi redeşteptase această teroare şi disperare, evaporându-mi toată aroganţa, şi încă stăteam cu capul plecat, strângând puternic armele în mâini, făcând încă promisiuni, când am auzit prin împuşcături, bubuitura puternică a puştii lui Champagne, dum, dum, dum, apoi un ţipăt slab de agonie.

Am tresărit şi am îndreptat puşca spre uşa de lângă mine, aşteptând să se izbească de perete şi Cooge să o zbughească prin ea. Nimic. Au trecut secunde, apoi minute, încete asemenea picăturilor unui sirop. Saney mă strigă, întrebând ce se întâmplă. I-am spus să nu se mişte. Treaba nu mersese bine, ştiam asta, dar era prea târziu acum ca să ne întoarcem. Trebuia să intru în apartament. Nu aveau să existe nici un fel de duminici calme împreună cu Ainsley în New York, nici o viaţă tihnită, dacă nu intram ca să termin treaba cu Cooge. Făcusem o greşeală serioasă atunci când calculasem gradul de dificultate al acţiunii, şi acum nu mai era o simplă problemă de neimplicare, de evitare; devenise o chestiune de supravieţuire. Mi-a trebuit cam o jumătate de minut ca să întredeschid uşa. Prin ea ţâşni o rază de lumină. Strălucitoare ca Iadul. Era o singură încăpere, dar una imensă, cu suprafaţa de un pogon. Avea forma unei litere **L** - mă găseam la capătul laturii mai scurte, de-abia putând vedea începutul celei lungi. Mi se părea însă că privesc în adâncurile unei jungle împodobite în mod straniu cu frunziş metalic, auriu şi desişuri de trunchiuri subţiri şi albe ca fildeşul, asemenea unor rânduri de bambus alb sau pâlcuri de mesteceni văzute de la distanţă. Tavanul era brăzdat de dungi întunecate precum încrengătura unor ramuri văzută prin coroana aurie şi masivă a unui copac gigantic, doar că erau prea netede pentru a fi reale, iar pe jumătate ascunse printre frunze se întrezăreau câteva fructe roşii, strălucitoare, şi câteva ridicături ale covorului de muşchi auriu modelate în forma unor canapele şi fotolii. Împrăştiate peste tot, apărând din carpetă, clipind cu lumini verzi ascunse prin crăpături, fixate în centrul frunzelor, iţindu-se printre muşchi, mici perle pâlpâitoare. Senzori, mi-am închipuit. Verificându-mă. Sau poate că erau doar ornamente, în cea mai mare parte, pereţii erau ascunşi în spatele ferigilor, tufişurilor şi florilor, toate în nuanţe de auriu, alb şi verde-albastru. Iar la vreo cincisprezece metri de-a lungul laturii mici a L-ului, în frunziş se zărea o gaură de forma unei uşi; prin ea puteam vedea o cameră obişnuită. Un scaun,

marginea unei mese, lumină fluorescentă...

Nici urmă de Cooge.

Singurele urme lăsate de Lady, Carmen sau Champagne erau nişte găuri fumegânde prin frumosul frunziş auriu, terminându-se în nişte cratere în betonul dinapoia lor. Cei trei intraseră prin latura lungă a L-ului şi, -judecând după localizarea găurilor, mi-am închipuit că trebuie să fi dat peste ceva mai înainte de a ajunge în locul unde mă aflam.

Am intrat în încăpere; nu voiam să fac asta, totuşi am făcut-o şi am mers înainte, ghemuindu-mă în spatele tufişurilor, cu armele pregătite, aşteptându-mă la ceva care să sară de după un tufiş sau bolovan, nervii fiindu-mi întinşi la maximum. Când Rebel s-a furişat îndărătul meu, aproape că l-am împuşcat. Era mai palid decât de obicei, avea pupilele enorme şi respira sacadat. Băiatul era mort de frică.

— Ce faci? am şoptit.

— Nenică, şuieră el. Holul ăla... n-am putut să stau acolo, nenică.

— De ce?

Nu-mi răspunse, ci scutura capul, uitându-se cu ochii holbaţi la jungla artificială.

— Nu-ţi face griji despre Kaj c-ar scăpa pe-acolo, nenică. Nu-ţi face griji în privinţa asta.

Era prea înspăimântat ca să mintă.

— Ie-n regulă. Am făcut semn cu arma. Să mergem.

Nu mă contrazise. Cred că - la fel ca şi mine - înţelesese că nu exista nici o modalitate de a evita ceea ce aveam de făcut, cumva trebuia să fie o rezolvare şi, cu toate că o soluţie favorabilă era improbabilă, nu ne rămăsese decât să mergem înainte.

Am pătruns mai mult în cameră, apropiindu-ne de uşă, sucindu-ne gâturile în stânga şi-n dreapta, atenţi la orice sunet sau mişcare, dar nu exista nici o mişcare şi nici un zgomot în acea junglă. Parcursesem vreo şapte metri, când Rebel se opri şi rămase cu gura căscată, holbându-se în sus, la frunze. Mai exact la unul dintre fructele roşii, care se vedeau complet din acel unghi. Atunci mi-am dat seama că nu era fruct, ci o parte a unui corp, îndesată între crengi, atât de mutilată încât nu puteam ghici cui aparţinuse sau măcar ce parte din trup fusese — poate o bucată dintr-o pulpă. O scârboşenie de carne, sclipind

însângerată. Undeva, printre frunzele aurii, mai era cel puţin încă un asemenea obiect, cu toate că nu-l puteam zări din locul în care stăteam. O picătură roşie se scurse de pe el şi stropi solul la picioarele noastre. M-am întrebat dacă supravieţuise vreunul dintre mercenarii mei.

De-abia îmi mai puteam mişca picioarele, cu toate acestea am pornit către uşă, mişcându-ne înapoia tufişurilor ce se găseau în apropierea pereţilor. Când ne-am apropiat de uşă, am auzit o voce. O voce necunoscută, de bărbat. I-a răspuns un alt glas de bariton, şi altcineva a râs. Am aruncat o privire înăuntru. Era o bucătărie, având în peretele opus o uşă metalică cu aspect impunător. La o masă stătea un bărbat blond, bronzat ca la Palm Springs, cu obrajii brăzdaţi de cicatrice de acnee. Un alt tip, dur, cu părul dat cu gel strâns la spate în coadă, şi purtând geacă în dungi se sprijinea de frigider mâncând un sandvici, iar un alt blond, mai bine făcut, cu părul lung şi îmbrăcat într-o cămaşă largă din bumbac şi pantaloni de piele, tăia nişte salate pe masă Thor, stăpânul lăptucilor. Un pistol se găsea chiar lângă mâna lui. Am comunicat prin gesturi cu Rebel, îndicându-i să mă acopere. Apoi, rămânând aplecat, m-am năpustit în cameră.

Tipul solid se repezi spre pistol. L-am împuşcat o dată în piept şi o dată în partea laterală a trupului. Amortizorul făcu doar vum, vum. Gloanţele îl opriră, îl săltară de la pământ şi-l răsuciră spre masă într-o piruetă greoaie, apoi căzu. În spatele meu se auzi răpăitul SMC-ului lui Rebel. Tipul cu gel în păr primi un glonţ în ceafă şi scuipă sandvişul din gură. Se prăbuşi pe spate, ţinându-se de gât şi zvâcnind. Blondul cu acnee nu-şi mişcase nici un muşchi. Mâinile îi rămăseseră lipite pe masă. Ochii i se plimbară de la mine la Rebel. Am avansat rapid şi i-am înfipt ţeava armei sub bărbie.

— Ce s-a întâmplat acolo? am arătat către încăperea cu jungla aurie.

— Închide afurisita de uşă, spuse, roslogolindu-şi ochii, cuprins de panică. Nu-i plac împuşcăturile, meştere. E somnoros pentru c-a mâncat, dar împuşcăturile... O să vină-ncoace după voi.

— Despre ce dracu vorbeşti?

— Închide-o! Pă bune, meştere! Dacă n-o închizi, suntem morţi!

Rebel închise uşa şi sprâncenele blondului se coborîră; oftă şi se relaxă. Nu vroiam - să se simtă prea fericit. I-am împins cu putere ţeava în mărul lui Adam.

— Ce dracu-i acolo?

— Kaj... e unul din copiii lui.

— Lasă rahaturile!

— Jur pe Dumnezeu... ştii ce vreau să spun. Obişnuiţii lui, ştii...

Am lăsat baltă problema.

— Unde-i Kaj?

Ochii lui vroiau să spună o minciună.

I-am spart dinţii din faţă cu patul armei. Sângele din gura lui mi-a ţâşnit pe dosul mâinii, iar el căzu de pe scaun, în patru labe. Am repetat întrebarea.

— Ie..., bolborosi blondul, scuipând bucăţi sângerânde. Bi’oul lhui.

Mi-am dorit să mă fi abţinut de la chestia cu dinţii - traducerea părea să fie o problemă.

— Birou? am spus. E în biroul lui?

Încuviinţă.

— Pe acolo?

Am arătat spre uşa de metal.

— Mmm.

Din gura blondului se scurgea sânge. Stătea cu un picior sub el, iar celălalt întins; bronzul lui îşi pierduse culoarea sănătoasă.

— Cine-i cu el? am întrebat.

— ’U ştiu.

Am început să legăn din nou pistolul. Se făcu mic, spunând:

— Şur pe Duinnejeu, ‘u ştiu! Şrei. Poate şrei, poate mai mulji.

Şrei... grozav!

L-am săltat în picioare şi i-am pus ţeava înapoia urechii.

— O să-i facem o vizită bătrânului Kaj, am spus. Îmi poţi zice ce m-aşteaptă înapoia uşii?

A mormăit ceva ininteligibil. După o a doua încercare, am priceput că între bucătărie şi biroul lui Kaj mai exista o cămăruţă. Cineva era, probabil - “pro’a’il” - de gardă acolo.

L-am atenţionat să nu încerce nimic, încuviinţă din cap,

holbând ochii în încercarea de a-mi comunica sinceritatea - puteam paria că era de partea noastră, o sută cincizeci la sută.

Rebel deschise uşa metalică şi l-am împins pe blond într-o mică încăpere verde dotată cu un coş de hârtii şi două scaune metalice. În peretele opus exista o uşă.

— Ce dracu’ ţi s-a întâmplat? îl întrebă cineva.

M-am aplecat după colţ şi l-am împuşcat pe acel cineva - un tip gras într-un halat alb -în cap. Apoi, folosindu-mă de blond ca de un scut, şi cu Rebel pe urmele mele, m-am năpustit în biroul lui Cooge, o odaie doar cu puţin mai scurtă decât holul lui Grand Central[3], mobilată cu grupuri de canapele, fotolii şi o lungă masă de banchet în partea stângă.

În afară de Cooge, înăuntru mai era o persoană, nu şrei. Cooge se găsea în spatele unui birou din tek îndeajuns de mare pentru a fi coşciug pentru o gorilă. Purta un costum sado-maso gen răufăcător din Star Trek, o chestie de războinic cu o grămadă de şmecherii din crom şi curele de piele; cu părul lui cărunt de vrăjitoare şi cu chipul scofâlcit, semăna mai mult cu un Romulan decât cu un Klingonian.

Undeva, într-o parte, păzind o uşă închisă, se găsea candidatul meu pentru Criminalul Anului. Un negru într-un tricou plin de muşchi şi pantaloni. Mustaţa aranjată. Fără cicatrici, fără lanţuri, fără haine care să amintească de moştenirea africană. Dacă ar fi fost adus la normalitate, ar fi putut trece drept un funcţionar mediu; numai că avea aproape doi metri şi zece înălţime şi cam jumătate din asta în lăţime. Îndărătul lor, pe perete, existau mai multe rânduri de trofee, fiecare reprezentând o parte oarecare a corpului, cele mai multe fiind mâini şi urechi, plus câţiva sâni de femeie. La masa de banchet, aranjată cu argintărie şi şervete şi încărcată cu curcani, fripturi şi aşa mai departe, stăteau opt miracole ale taxidermiei. Cinci bărbaţi şi trei femei. Puternic fardaţi, îmbrăcaţi în fineţuri de satin, coliere din smaralde şi rubine pentru doamne, inele pentru domni, erau aşezaţi ca şi cum s-ar fi prefăcut în statui chiar în timp ce flecăreau fericiţi. Un tablou plin de viaţă. Singurul inconvenient care trăda situaţia reală, excluzând imobilitatea şi paloarea lor nefirească, erau câteva răni vizibile – tăieturi prea adânci şi prea largi ca să poată fi ascunse în mod

---

[3] Staţie de metrou în centrul New York-ului (n. tr.)

adecvat de machiaj.

Dacă lucrurile ar fi mers mai mult sau mai puţin conform cu ce plănuisem, l-aş fi terminat pe Cooge imediat, dar după cum stăteau lucrurile, m-am gândit că s-ar putea să avem nevoie de el ca ostatic pentru a putea scăpa. I-am spus să iasă din spatele biroului.

— Băiat prostuţ, rânji el.

Lângă el, Mandingo râse, iar zgomotul a fost asemănător cu cel scos de un leu când tuşeşte în savană.

L-am pocnit pe blond în ceafă cu pistolul, lăsându-l lat, şi după asta, aşa ca un avertisment, am tras mult deasupra capului lui Cooge. Gloanţele au lăsat nişte urme drăguţe, grupate pe suprafaţa aproape invizibilă a sticlei anti-glonţ care ne despărţea de birou.

— Hopa spuse Cooge, plin de veselie.

Ceva rece şi tare m-a apăsat în ceafă. Aproape că m-am scăpat în pantaloni.

— Aruncă armele, rosti cineva.

Am făcut cum mi s-a spus. Cu coada ochiului, l-am văzut pe Rebel imitându-mă; era supravegheat de un alt tip.

Cooge apăsă un buton de pe biroul său; geamul se ridică, intrând în tavan.

— Loveşte-l pe cel scund, îi spuse lui Mandingo.

Nu mă considerasem niciodată un tip scund, dar de vreme ce Rebel era cu câţiva centimetri mai înalt decât mine, nu aveam nici o îndoială la cine se referea Cooge. Am vrut să fug, dar individul care avea arma îndreptată asupra mea m-a lăsat fără suflare cu un pumn în rinichi şi, până ce durerea explozivă a loviturii începu să se reducă, Mandingo mă apucase de subsuori şi mă ridicase de la podea. Radia - ca şi cum, acum o să ne distrăm şi noi puţin, amice. Am încercat să-l lovesc cu capul, însă n-am reuşit decât să capăt o durere de cap. Mă purtă câţiva paşi şi apoi mă aruncă pe masa de banchet. Am aterizat pe spate, spărgând farfuriile şi împrăştiind argintăria. L-am auzit, în mod vag, pe Cooge atrăgându-i atenţia lui Mandingo să nu-i strice trofeele. Am privit în sus, spre chipul scofâlcit şi palid al unei femei îmbrăcate într-un halat cenuşiu-albăstrui. Unul dintre ochii ei de sticlă era îndreptat lateral către cadavrul cu care discuta, iar celălalt, care alunecase în orbită, era îndreptat către mine. Deasupra capului meu, mâna ei scheletică ţinea o

furculiţă, ca şi cum s-ar fi pregătit să ia o înghiţitură de viaţă.

Mai înainte de a putea reacţiona, Mandingo mă ridică iarăşi, ţinându-mă de ceafa. Pentru o vreme se amuză, menţinându-mă la câţiva centimetri de podea şi strângându-mă de gât. Am tras de degetele lui şi am încercat să-l lovesc. Continua să zâmbească. Dinţii lui albi începură să devină neclari. Din părţile laterale ale câmpului meu vizual începură să apară şi să se întindă nişte chestii întunecate şi neclare. Cooge râdea - se părea că moartea mea constituia un spectacol la care te amuzai copios. Eram pe punctul de a-mi pierde cunoştinţa, când Mandingo îmi trase câţiva pumni în burtă şi în coaste, şi mă aruncă din nou la mare distanţă. Aveam cel puţin o coastă ruptă. De-abia mai puteam respira şi, când mi-am scuturat capul încercând să-mi limpezesc ideile, din interiorul lui o lamă îmi sfâşie carnea. Eram întins pe burtă, uitându-mă în lungul covorului, aidoma unui jucător de golf hotărît să descopere toate problemele unui teren dificil. Două umflături negre şi strălucitoare îmi apărură în faţa ochilor. Pantofi? Îhâm, nici o îndoială în această privinţă. Erau pantofi. În ciuda faptului că eram înspăimântat, mă simţeam totuşi îndeajuns de ameţit încât să fiu oarecum încântat cât de bun eram la identificări. Nu-l poţi păcăli pe bătrânul Larson. O să observe o pereche de pantofi oricând, nu contează cât de ameţit va fi. În secunda următoare, o mână mare coborî şi am fost ridicat din nou.

Pentru o vreme am leşinat, şi probabil că asta a stricat distracţia, pentru că atunci când mi-am recăpătat cunoştinţa mă găseam aşezat într-un scaun, la masa de banchet. Aveam locul din capul mesei, lângă un bătrân domn gras şi putred, îmbrăcat în redingotă, cu o lavalieră mucegăită, care privea cu o plăcere diabolică - cu buzele depărtate de un rictus ca un rânjet - către o bucată de friptură. Mandingo, cu braţele încrucişate, stătea înapoia lui Cooge, care se aplecase peste masă, în direcţia mea. Rebel era ţinut de haidamacii care veniseră prin spatele nostru. O pereche urâtă la vedere. Exceptând medalioanele cu lupul de argint şi hainele din piele cu şmecherii de argint, în genul celor purtate de Cooge, ar fi putut fi nişte bătăuşi ieftini din Mafia.

— Ah! spuse Cooge. Bun!

Am încercat să-mi îndrept poziţia pe scaun şi am regretat imediat acest lucru. În mod sigur aveam o coastă ruptă.

— Tâmpitule! reluă Cooge. Ce credeai că faci... c-o să mă

aranjezi?

Mă dureau toate prea tare ca să mă gândesc la o replică bună. Era greu să gândesc, punct. Încercam un sentiment de dislocare. Toate astea erau, pur şi simplu, prea stranii, toată aiureala asta despre tărâmul Posibilităţii. De exemplu, Cooge. Nu ştia nimic despre incendiul din strada Charles, nu fusese nici măcar direct implicat în evenimentele serii. Şi cu toate acestea, iată-l, urât ca un neg şi asfixiindu-mă cu răsuflarea lui împuţită. Înţelegeam, dar tot nu pricepeam. Poate că asta nu era altceva decât efectul ascultării unei înregistrări nenorocite.

— Ce s-a-ntâmplat, rahatule? zise Cooge. Ai rămas fară materie primă?

Mandingo şi hăndrălăii se hliziră. Rebel închise ochii.

Ochii îmi joacă feste, mi-am spus -puteam să jur că văzusem o mişcare în spatele biroului. Apoi am observat că uşa fusese întredeschisă câţiva centimetri.

Se auzi un şuierat slab, ca atunci când desfaci o cutie dc bere. Unul dintre haidamaci privi în jos, mirat, la o pată roşie de pe burta lui. Un alt şuierat. Piciorul lui drept se mişcă ciudat, ca şi cum ar fi vrut să scuture o furnică, apoi tipul se prăbuşi cu faţa în jos pe mochetă. După o fracţiune de secundă, Mălăului Numărul Doi îi apăru pe obraz o aluniţă roşie şi se prăvăli şi el. Cooge sări înapoia mea, mă înşfăcă de păr şi-mi trase capul spre spate. Ceva ascuţit mă înţepă în gât.

— Îl tai! anunţă el. Joacă-te cu mine şi-l tai!

Din cauza unghiului în care îmi era răsucit capul, n-am putut vedea cu cine vorbea, dar am recunoscut vocea lui Saney.

— Asta n-o să te ajute, vorbi ea.

Apoi un alt şuierat, urmat de o buşitură puternică.

Mi-am spus că puteam să-l tăiem şi pe Mandingo de pe listă.

— Rade-l! interveni Rebel.

— Taci! se auzi o voce cultivată, de bărbat; apoi, pe un ton mai liniştit: Ştiam că va veni această zi, Kaj.

Cooge mă smuci în picioare, ţinându-mi cuţitul la gât, şi am început să ne retragem către vestibul.

— Nu vă apropiaţi, zise el.

— M-am întâlnit cu această interesantă tânără în camera de la capătul scării exterioare, rosti noul venit. Şi am convins-o că trebuie să ne unim forţele. Nu ţi-am mai spus că n-ai destui

oameni în sistemul tău de securitate? Pur şi simplu, n-a fost în stare să facă faţă unui atac din trei direcţii.

Dându-mi ochii peste cap, am reuşit să-l zăresc. Scund, cu pielea închisă la culoare, având aerul unui mediteranean. Îmbrăcat într-o mantie neagră cu glugă. Stătea lângă Saney, în apropierea biroului. Rebel venise lângă ei şi căuta de zor prin sertare.

— Dă-i drumul, spuse Saney.

După cât îmi dădeam seama, ajunsesem aproape în vestibul. Continuam să sper că strânsoarea lui Cooge va slăbi puţin, dar n-a fost aşa, şi m-a târît mai departe. Apoi mă răsuci într-o parte, şi nu i-am mai văzut pe cei trei de lângă birou.

— N-o face, zise tipul oacheş, după toate aparenţele adresându-i-se lui Saney, pentru că ea începu să protesteze. O întrerupse: Nu va păţi nimic, îţi promit.

Cooge mă târî în vestibul, unde paznicul mort zăcea într-o băltoacă de sânge ce începuse să se închege, apoi mai departe, în încăperea cu jungla. Trânti uşa după noi, chinuindu-se cu ceva metalic. Lacătul, am bănuit. În vreme ce treceam pe sub frunzeje aurii, am auzit un foşnet deasupra capului. În acelaşi moment, slăbi şi strânsoarea lui Cooge - trebuie să-l fi auzit şi el. Îmi dădusem seama mai de mult că nu-l puteam lăsa să mă ducă până la scări, pentru că, o dată ajunşi acolo, în siguranţă, mă va ucide, aşa că mi-am încercat norocul. M-am răsucit brusc; i-am tras un cot în burtă. Am reuşit să scap din mâinile lui, dar nu înainte de a căpăta o tăietură nasoală la ceafa, şi m-am îndepărtat clătinându-mă şi strâmbându-mă din cauza durerii laterale. Cooge căzuse în genunchi. Nu scăpase cuţitul din mână, dar nici el nu arăta mai bine decât mine. Gâfâind, palid, şuviţe de păr atârnându-i peste faţa cenuşie. Reuşi să se ridice în picioare, ţinându-se de stomac. M-am retras către vestibul, dar nu eram sigur că voi putea ajunge până la uşă. Coastele îmi erau cuprinse de flăcări.

— Okay, omule, spuse Cooge. Deci, aşa vrei să joci.

Scoase dintr-un buzunar de la pantaloni un tub argintiu. Un fluier. Îl ridică, arătându-mi-l.

— Ştii ce-i asta? mă întrebă.

Scăpat din mâna lui, mă simţeam îndeajuns de bine ca să fac din nou pe şmecherul.

— Lasă-mă să ghicesc. E puţulica ta.

Cooge începu să râdă.

— Năăă, e ceva mult mai grozav, meştere.

Era gata să sufle în el când ceva mare căzu din frunzişul de deasupra. Un ceva extrem de îngrozitor, îndeajuns de înspăimântător încât să mă facă să ţip de groază. Ca un demon dintr-o poveste medievală. Biped. Umanoid - deşi la limită - şi de două ori mai mare decât un om. Cu piele palidă şi atârnândă, precum cea de pe un corp care stat un timp sub apă. Chiar mirosea ca un înecat. Jilav, vechi, putrezit. Avea mâini uriaşe cu gheare şi picioare cu gheare, plus un set complet de organe genitale atât femeieşti cât şi bărbăteşti. Uscăţiv, cu picioare noduroase, stomac supt şi braţe muşchiuloase. Părul era cenuşiu şi sârmos, iar craniul alungit. Ochii bulbucaţi aveau o formă ovală, ca nişte ouă răscoapte cu mici pete negre de putreziciune. Un fel de Cooge mutant. Mi-am amintit de ceea ce spusese tipul blond, cum că ar fi copilul lui, apropiatul lui. Nu părea câtuşi de puţin speriat de el... ci mai degrabă mirat. Se uită la fluier, apoi la creatură. Arătă cu mâna spre mine şi rosti:

— Omoară-l.

Fiinţa scoase un cârâit vâscos care-mi îngheţă sângele în vene. Făcu un gest de frustrare furioasă - sau cel puţin aşa l-am interpretat eu - agitându-şi în mod sălbatic mâinile înaintea feţei, ca şi cum ar fi negat ceea ce vedea. Mişcarea fluidă, şi în acelaşi timp, ciudat de stângace şi necontrolabilă, ca şi cum n-ar fi fost obişnuit cu forţa de gravitaţie... era fascinantă de privit, la fel cum poate fi fascinantă ridicarea capului unei cobre. Eram terorizat, dar n-aş fi putut fugi chiar dacă toate coastele mi-ar fi fost în regulă.

— Dă-i drumul! spuse Cooge şi în voce i se simţi o urmă de disperare. Omoară-l!

Creatura păşi spre Cooge şi scoase o cârâitură mai puternică. Sfâşie aerul cu ghearele mâinii, îşi scutură ciuful cenuşiu şi sârmos, şi smulse cu ghearele de la picioare o bucată de muşchi auriu. În mintea mea nu mai exista nici o îndoială, tipul era şucărit rău de tot.

Cooge părea înspăimântat acum. Se retrase către uşa ce ducea către scară, ţipând la făptura stranie şi îndemnând-o să mă ucidă. Inspirat de retragerea lui, nemaifiind chiar atât de stupefiat ca la început, m-am tras şi eu către vestibul. Poate că uşa nu era încuiată, ori poate că ceilalţi încercau să ajungă la

mine.

— Omoară-l! urla Cooge. Omoară-l!

Braţul drept al creaturii păru că se lungeşte atunci când se întinse după Cooge. O mână enormă îl prinse de mijloc şi ghearele i se înfipseră în burtă şi în spate. Ţâşni sângele. Cooge zbieră şi fu aruncat în sus. Izbi cu cuţitul în faţa făpturii, crestându-i o linie roşie, subţire, de-a lungul fălcii.

Am ajuns la uşă.

Era încuiată.

Am bătut cu pumnii în ea şi am auzit nişte voci slabe.

Stând chiar sub acoperişul din frunze aurii şi crengi negre, precum un coşmar în Paradis, creatura îl zgâlţâia pe Cooge, cârâind şi scoţând mici sunete tânguitoare, ca şi cum ar fi fost furioasă, dar, în acelaşi timp, s-ar fi şi distrat. Începu să ţopăie, bătând cu un picior, scurmând tot muşchiul cu ghearele într-un fel de gimnastică aerobică pentru casele de nebuni. Exerciţii De Făcut în Timp Ce-Ţi Ataci Victima. În tot acest timp continua să-l scuture pe Cooge. Firişoare de salivă i se scurgeau printre buze. Scoase un gâlgâit tandru, tânguitor, apoi deschise gura mai mult decât aş fi crezut că este posibil şi-l decapită pe Cooge. Un şuvoi de sânge îi ţâşni peste faţă. Se opri din dans şi rămase perfect nemişcat, de parcă ar fi vrut să simtă aroma îmbucăturii pe care tocmai o luase. Apoi scuipă capul afară, iar acesta sări şi se rostogoli peste muşchi, lăsând o urmă de firicele purpurii. Izbi după aceea cu corpul de pământ; o uriaşă şi palidă maimuţă a morţii stricând o păpuşă. Repetă acţiunea de mai multe ori, până când ceea ce mai rămăsese din Cooge se legăna moale, fără oase, în mâna lui cenuşie şi crudă. Ridică leşul în dreptul ochilor, inspectându-şi reuşita, apoi cocoţă terciul oribil într-un desiş auriu.

Se întoarse către mine şi scoase un cârâit. Fâşii de piele atârnau de dinţii lui strâmbi.

Păşi săltat în direcţia mea.

Am încercat să fug de-a dreptul prin uşă, să o dobor, aruncându-mă asupra ei. Coastele rupte mă tăiau pe dinăuntru. Un cârâit, mai apropiat, şi un val de miros fetid. Ceva trosni sub o talpă grea. Zgâriam cu unghiile marginea uşii, ţipând după ajutor, şi eram gata să leşin din nou, ameţit de groază şi de durere, când aceasta se deschise şi cineva mă trase în vestibul. Chiar şi după ce Saney trântise uşa şi o închisese, eu am

continuat să vorbesc fără şir, agăţându-mă de salvatorii mei, şi încercând să-i previn în legătură cu ce se afla acolo, afară. Mă îndoiam că putea fi oprit de o prăpădită de uşă. Saney nu părea însă deloc îngrijorată, iar bărbatul oacheş îmi spuse să mă calmez, după care mă luă pe sus în biroul lui Cooge şi mă întinse pe una din canapele. Rebel stătea pe un fotoliu din apropiere; în braţe ţinea un sac de pânză plin cu pradă.

— Hei, ce dracu'..., am început eu.

Brunetul duse un deget la buze. Se întoarse către Saney şi Rebel şi le spuse că sunt liberi şi pot pleca. Adăugă că vroia să-mi vorbcască şi că mă va trimite şi pe mine mai târziu. Cei doi se topiră... efectiv. Pur şi şimplu dispărură, devenind cenuşii, la fel cum se întâmplă după aceea cu întregul birou, mobilierul şi cadavrele, culorile lor, totul ajungând să fie doar schiţat şi neclar, ca în cele din urmă să se amestece cu culoarea cenuşie ce începuse să acopere totul în jurul meu şi al bărbatului smead. Am privit întregul proces fără să mă alarmez, prea epuizat nervos ca să mă poată speria ceva. În cele din urmă, din întregul sanctuar al lui Cooge nu mai rămase decât o canapea şi un fotoliu, plutind în limbo. Şi sacul de pânză al lui Rebel, pe fotoliu. Individul cu piele întunecată mi-l aruncă şi-mi spuse să-l păstrez. L-am privit atent. Un prinţ micuţ şi agil. Chipeş. Ochi negri şi ageri. În lumea reală, mi-am zis, ar fi o persoană specială. Nu un tip oficial, ci cel care pune o treabă în mişcare, cel care poate schimba cu adevărat ceva.

— Tu cine dracu' eşti? am întrebat, uşurarea mea fiind înlocuită de o nouă nelinişte.

— Asta depinde, spuse el. Aş putea fi cel mai bun prieten al tău, sau cel mai mare duşman.

În mod clar se simţea în largul său, afişând un mic zâmbet mulţumit, şi atunci am ştiut cine este. Trebuia să fie un jucător, unul dintre adversarii Satanici ai lui Cooge. Nimic altceva nu ne-ar fi putut salva din planul meu făcut la întâmplare.

— Deci tu eşti unul dintre tipii cu magia neagră, ai? am zis şi apoi am încercat să-mi ridic moralul făcând pe şmecherul: Te ocupi de tăiat găini şi vorbeşti latina de-a-ndoaselea... toate aiurelile astea?

— Ăsta e un mod de a prezenta problema.

Se aşeză în fotoliu, picior peste picior, apoi îşi împreună

mâinile.

— A fost o încercare frumoasă, mica ta operaţiune... deşi lipsită de pricepere. Totuşi, a reprezentat un paravan excelent pentru propria mea acţiune. Îţi sunt îndatorat.

— Nu ştiu de ce, dar mă îndoiesc de asta.

Izbucni în râs - un râs plăcut, elegant, care părea o dimensiune a puterii.

— Cum ai făcut? l-am întrebat.

— Să mă amestec cu operaţiunea ta? A fost destul de simplu, dar n-ai înţelege. Te-am urmărit de câtăva vreme. Ştiam că, în cele din urmă, vei acţiona împotriva lui Cooge - aşa că l-am lucrat pe la spate. Nimeni nu poate fi absolut sigur, niciodată, pe efectele pe care le creează, dar unul dintr-ale mele - cel puţin în planul tău - era să introduc în ruda lui dorinţa dc a gusta sângele lui Cooge. În ciuda acestei pofte, după toate aparenţele, nu l-a găsit pe gustul său. Părea al naibii de dezamăgit.

Chicoti într-un fel morbid.

Nenică, mi-am spus, Peter Larson ar putea lua lecţii de la ciudatul ăsta. M-am chinuit totuşi să rânjesc şi am chicotit şi eu slab.

— Eşti într-adevăr aici, meştere? l-am întrebat. Vreau să zic, ce se întâmplă acum în New York? Cum merge treaba asta... adică să vorbeşti cu mine acum? Şi ce-i tot rahatu’ ăsta cenuşiu?

— S-ar putea să-ţi explic mai târziu, replică sec. Deocamdată, fii mulţumit că ai supravieţuit. Se aşeză pe fotoliu, în faţa mea. Când te vei întoarce în New York, vei descoperi că Ainsley n-a plecat din apartamentul ei. Nu va şti nimic. Te va iubi întotdeauna.

Mă bătu pe genunchi, aşa cum faci unui câine ascultător.

— Dă-mi voie să-ţi spun că m-am străduit ceva muncă a face asta. Ai încurcat teribil lucrurile în partea asta.

L-am crezut, convins de aerul său de tip care dă ordine, şi m-am gândit că se putea comporta aşa oricând. L-am urît pentru chestia asta.

— Cum de ştii de Ainsley?

Nu-mi luă în seamă întrebarea.

— A trebuit să-l sacrific pe prietenul tău.

— Rebel?

— Trebuia să existe o victimă, îmi explică. Va fi omorît într-un schimb de focuri cu poliţia. Se va crede că a fost complice cu cei deja morţi. Tu nu vei fi amestecat.

Nu m-am simţit deloc bine în legătură cu asta... poate că la urma urmelor nu eram un tip atât de dur.

— Şi nici Ainsley nu va fi, continuă el. Doar dacă nu faci vreo mişcare împotriva mea. Dacă te gândeşti vreodată să mă trădezi, cât de puţin, *cel mai bun* lucru care se poate întâmpla este că voi difuza nişte dovezi care vă vor implica pe amândoi în moartea lui Cooge. Cel mai rău lucru... ei bine, las asta în seama imaginaţiei tale.

— De ce faci toate astea meştere? Care-i câştigul tău?

— Îţi admir agresivitatea, punctul de vedere pragmatic. Şi m-ar costa mult timp şi efort să recrutez şi să antrenez pe altcineva. Vreau să iei locul lui Cooge. El era... subordonatul meu, cred că acesta este termenul potrivit. El nu ştia asta, bineînţeles. Tipul era un prost. Era convins că acţionează singur, că îşi apără proprietatea împotriva unor oameni care-şi dedicaseră întreaga viaţă Marii Arte. Nu şi-a dat niciodată seama că l-am folosit încă de la început. Însă în legătură cu problema noastră... îţi voi cere sprijinul în operaţiuni similare celei pe care ai încercat-o. Zâmbi din nou. Similare, dar mai bine puse la punct. Atâta vreme cât îmi vei urma instrucţiunile, riscul va fi redus la minimum.

Nu eram sigur că-l credeam, dar nu aveam de ales; dacă-l refuzam, avea să mă distrugă cu una din operaţiunile lui. Aşa că mi-am ţinut gura.

— Sacul de acolo - mi-l arătă - va conţine, la revenirea ta în New York, o serie dc casete şi documente. În ele se află informaţii în legătură cu un număr de oameni puternici din oraş. Detalii în legătură cu şperţuri, perversiuni sexuale şi aşa mai departe.

— Şantaj? am întrebat. Cooge se ocupa cu şantajul?

Tipul cu pielea întunecată mă studie.

— Te deranjează perspectiva de a fi un şantajist? Mai înainte de a-i fi putut răspunde, continuă: îmi închipui că aşteptai să te schimbi. Din punct de vedere moral... spiritual. Oamenii se aşteaptă întotdeauna la asta atunci când au de-a face cu Marea Artă. Tipul acesta de evoluţie interioară pare să fie un corolar la practică. De fapt, în cea mai mare parte, ei

devin doar *mai mult* din ceea ce sunt. Te vei adapta, sunt sigur de asta. Trebuie doar să ţii minte că tipii pe care-i vei şantaja sunt doar nişte rechini bine îmbrăcaţi. Monştri. Nu va trebui să ai mai mult respect pentru ei decât ai arătat faţă de tine. Iar în privinţa operaţiunilor pe care le vei executa în numele meu, nu uita că asemenea acţiuni, cu rezultate la fel dc îngrozitoare, sunt înfăptuite zilnic de către politicieni, bancheri şi agenţi de bursă. Diferenţa este că operaţiunile tale nu vor fi atât de distrugătoare. Dacă te linişteşte întrucâtva, gândeşte-te în felul următor - nu vei face lucruri bune, în schimb vei practica un fel dc economie neortodoxă. Nu vor exista atât de multe efecte secundare nefericite.

Îşi plesni palmele de genunchi, subliniindu-şi ideea.

— Să sperăm că nu vei face greşelile lui Cooge şi că vei şti până unde să te întinzi.

Am rămas tăcuţi pentru câteva minute. Nu mă simţeam bine în prezenţa lui, eram intimidat. Nu găseam un loc pe care să-mi odihnesc ochii, şi începeam să mă urăsc pentru ceea ce ştiam că se va întâmpla. Tipul urma să-mi fie stăpân, aşa cum îmi fusese stăpână heroina, şi nu puteam face nici un afurisit de lucru în această privinţă. În cele din urmă am vorbit:

— Te deranjează dacă te întreb ceva?

Un alt rânjet mincinos.

— Nu-ţi promit un răspuns.

— Cooge credea că Diavolul şi Iadul şi tot restul, chiar şi Skull City, nu erau decât frecţii, înţelegi? Un mod primitiv de a privi spre... ştii, spre posibil. Spre principii... Legi matematice... chestii de-astea...

Urmă o pauză.

— Vrei să ştii ce cred eu? spuse tipul cel oacheş.

— Îhâm, am încuviinţat.

Căzu pe gânduri.

— Îmi închipui că cel mai bun răspuns ar fi să te întreb eu ceva. Mă fixă cu o privire plină de gravitate. Chiar are vreo importanţă?

Ochii i se fixară într-ai mei. Erau negri şi strălucitori, precum obsidianul, şi cu toate acestea, uitându-mă în ei, i-am văzut pâlpâind asemenea unor flăcări negre, am putut vedea suflete răsucindu-se în chinuri, fracţii pe o pagină, am putut zări reflexii şi profunzimi, goliciune şi plinătate, lumină şi întuneric.

Constituiau o dovadă împotriva dualităţii, erau miriadul într-unul, şi unicul lucru pe care l-am înţeles fără şovăială a fost prăpastia neagră a intensităţii lor, credinţa pură şi unică faţă de principiile şi materialitatea unei lumi pe care o cunoşteam prea bine.

— Nu, am spus, întorcându-mă şi coborîndu-mi ochii. Nu, cred că n-are.

Aprobă din cap, ca şi cum ar fi fost de acord cu ceva ce văzuse pe chipul meu.

— Ei bine, rosti după un moment, ridicându-se în picioare. E timpul să mergem.

Fără să pun întrebări, l-am urmat. Era ciudat să merg peste nimicul acela cenuşiu şi să nu-mi fie teamă c-am să cad... poate ştiam până în măduva oaselor că mă prăbuşisem deja până la adâncimea finală, găsindu-mi adevăratul nivel. Se părea că de jur-împrejurul nostru existau numai cunoştinţe. Literal vorbind. Posibilitatea încremenită în cunoştinţe de cauză şi efect palpabile. Rezultatul operaţiunii trebuie, într-un fel oarecare, să fi ajuns la mine, pentru că în vreme ce mergeam şi contururile unei străzi din New York începeau să apară din ceaţa sură ce părea să se retragă, am înţeles că trecuseră mai multe luni, că Ainsley şi cu mine locuiam într-un zgârie-nori din East Fifties, iar alianţa mea cu bărbatul smead fusese pecetluită. Toţi trei ne plimbam, într-o după-amiază cenuşie şi rece, de-a lungul străzii Treisprezece, îndreptându-ne spre bulevardul C din Alphabet City. Era zona unde, nu cu mult timp înainte, tentasem moartea, coridoare părăsite şi pasarele suspendate la înălţimea a şase etaje. Tipul cu pielea întunecată spunea o poveste amuzantă, iar Ainsley râdea la toate momentele potrivite. Eram prieteni, amici. Toată lumea era fericită, toată lumea avea succes. Şi totuşi, nimic nu părea la locul lui. Mă simţeam stânjenit, ca şi cum aş fi aterizat pe o planetă a cărei atmosferă şi gravitaţie erau diferite puţin de cele normale. În ciuda chipului frumos al lui Ainsley, în ciuda sentimentelor mele pentru ca, acum o simţeam ca fiind impură, lipsită dc viaţă, şi mă întrebam dacă noul meu şef n-o atinsese într-un mod malefic, extrăgând din ea o picătură de esenţă. Vântul săltă şi târî bucăţi de celofan până în rigole. O grămadă de zdrenţe cu mâini şi picioare dormea în spatele unui cazan de gunoi. Înghesuiţi într-un intrând de peste stradă, doi drogaţi cărora le curgea nasul, poşteau o ţigară,

aruncând priviri neliniştite în lungul străzii. Îşi aşteptau furnizorul, aşteptau sosirea viselor rapide şi frumoase. O cerşetoare trecu pe-acolo, mormăind morţilor, vântului, doar Dumnezeu ştie cărui fragment din pierduta ei sănătate mintală. Dintr-o fundătură, o pereche dc picioare ieşea de sub o bucată mototolită de carton.

— Nu-i aşa, Larson? întrebă brunetul, bătându-mă pe umăr.

— Îhâm, i-am răspuns.

— Ce nu-i în regulă, iubitule? rosti Ainsley, apucându-mă de braţ şi lipindu-se uşor de mine.

— Nimic, am spus. Doar mă gândeam, asta-i tot.

— Să te gândeşti prea mult e un lucru periculos, Larson, chicoti încântat de sine tipul cu pielea smeadă. **Bucură-te**!

Uitându-mă la el, am ştiut că nu mă voi opri. Mai devreme sau mai târziu, aveam să-l pun la încercare. Acest lucru era ceva implicit în relaţia noastră, aşa cum fusese şi în relaţia mea cu Cooge, însă inevitabilitatea confruntării noastre nu mă tulbura, cum nu mă speria nici posibilitatea înfrângerii. Eram încordat din punct de vedere spiritual, ca urmare a trecerii bruşte de la violenţa din Skull City la strada aceasta moartă, dar nu asta constituia motivul tristeţii mele. Ceea ce mă deranja era faptul că ştiam; ceea ce otrăvise această clipă era faptul că eram conştient de circumstanţe şi de aceea îndemnul brunetului – "**Bucură-te**!" - fusese o cumplită ironie.

Pe vremea când răutatea inerentă lumii părea un mediu potrivit pentru ostracizare şi disperare romantică, pe vremea când până şi chinurile mele păreau emblema unei răzvrătiri, iar New York-ul avea pentru mine ceva misterios şi supranatural, care-i ascundea urâţenia... pe vremea aceea, viaţa era un ocean care curgea pe lângă mine, stimulându-mă cu varietatea curenţilor săi, prea vast şi complex pentru a fi înţeles vreodată. Acum, înzestrat cu vederea de ansamblu care vine odată cu controlul, îl înţelegeam mult prea bine. Mi-am dat seama că răul nu este greşit în esenţă. Ceea ce ne face să devenim ticăloşi este cunoaşterea pe care o avem despre rău; înţelegerea meschinăriei plină dc viclenie şi a prefăcătoriei noastre, este ceea ce schimbă răul simplu în complicitate adevărată şi vină. Şi, o dată ce această transformare se produce, suntem aruncaţi undeva sus, departe de restul omenirii, devenind nişte păsări

ciudate, care zboară singure şi sunt arse de flacăra cunoaşterii, asemenea vulturilor de piatră visători care privesc în jos către Wall Street cu ochi goi şi neîndurători, sau poate asemenea acelor ciudate făpturi înaripate care străbat cerul de deasupra lui Jaddo. Ştim, ştim, dar nu putem uita nici măcar pentru o clipă condiţia de bază care ne-a permis să ştim... şi asta mai ales în New York, oraşul care are cel mai mult conştiinţa răului din el, unde în fiecare zi, prinşi în acel stup în putrezire, suntem nevoiţi să înfruntăm rezultatele jalnice ale complicităţii noastre, blestemaţi să gândim, să vedem, să simţim şi să trăim împreună cu oameni răi, cu monştri şi cu oameni îmbrăcaţi în costume, ai căror ochi nu conţin nici un răspuns. M-am uitat cu un sentiment asemănător invidiei la drogaţi, la cerşetoare, la bărbatul fără un cămin care se răsucea sub pătura lui de carton. Păreau nişte îngeri ce locuiau pe fundul cerului meu. Crăpaţi, înspăimântaţi, stricaţi, îndureraţi. Cu toate acestea, desăvârşiţi în ignoranţa lor, capabili să poată folosi răgazul oferit de lipsa de gândire, golul total din sticle şi ace de seringă.

— Haide, Larson, spuse bărbatul cu piele întunecată şi privirea lui fixă păru să mă avertizeze; cred că înţelesese ce simţeam şi mă sfătuia să nu încerc să mă împotrivesc inevitabilului. O să întârziem la petrecere.

Ainsley mă luă de mână.

— Haide, iubitule, spuse ea tandru. Hai să plecăm de-aici.

Îmi dădeam seama că ea credea că ştie ce simţeam eu - vreo urmă de remuşcare în legătură cu trecutul, vreo vibraţie morbidă provocată de mediul acesta. Dar atunci când am pornit spre centrul oraşului, îndreptân-du-ne către viaţa noastră din cer, spre cuibul nostru plin de lux şi de putere, nu mă gândeam la trecut sau la plăccrile ce mă aşteptau, şi nici măcar la problemele pe care urma să le am de înfruntat cu tipul cel smead, îmi doream doar să mă pot ierta pe mine pentru faptul că ştiam, îmi doream să fiu golit, să plutesc, să planez, îmi doream ca prin magie să pot întoarce lucrurile şi, indiferent cât de îngrozitoare ar fi urmările, să trăiesc din nou o viaţă care să nu fie examinată, aici, în acest loc cu posibilităţi nelimitate, în oraşul atât de frumos, încât i-am repetat numele, în orăşelul cu rechini şi turnuri.

Traducerea: Sorin Casapu

NOTA BIBLIOGRAFICA

Lucius Shepard s-a nascut in 1947 in Lynchburg, statul Virginia, si a crescut in Florida. A avut o copilarie grea, la doar cincisprezece ani fugind in Irlanda la bordul unui cargobot. A petrecut mai multi ani in Europa, Africa de Nord si Asia, lucrand intr-o fabrica de tigari in Germania, in bazarul Khan al Khalili din Cairo sau ca bodyguard in Malaga. Revenit in Statele Unite, Shepard a intrat la Universitatea Carolina de Nord, unde, timp de un semestru, a fost coeditorul publicatiei Carolina Quarterly. S-a alaturat apoi unei formatii de muzica si a petrecut anii 1970 in mare parte cantand rock’n’roll. A avut slujbe din cele mai diferite, de la paznic de noapte la o centrala nucleara, la profesor de spaniola. In 1980 a participat la Clarion Writers’ Workshop de la Universitatea Michigan si si-a inceput cariera de scriitor. Prima povestire i-a aparut in 1983, iar primul roman in 1984. In timpul unei prelungite calatorii in America Centrala, intre 1981–1982, a fost corespondent de razboi in El Salvador. Textele sale au fost publicate in multe reviste de circulatie internationala, iar in 1985 a castigat Premiul John W. Campbell pentru “Cel mai bun tanar scriitor”. Volumul de povestiri Vanatorul de jaguari (Nautilus SF, oct. 2008) i-a adus distinctiile World Fantasy Award si Locus in 1988, povestirile Salvador si R&R fiind recompensate cu Locus si SF Chronicle in 1985, respectiv Locus, Nebula si SF Chronicle in 1987. De asemenea, nuvela Radiant Green Star, adaugata ulterior volumului, a castigat Premiul Locus in 2001.

Dintre lucrarile sale mai amintim: Barnacle Bill the Spacerand Other Stories (Premiile Hugo, Locus si SF Chronicle, 1993), Life during Wartime (Premiul Kurd Lasswitz, Germania, 1990), The Scalehunter’s Beautiful Daughter (Premiul Locus, 1989), The Father of Stones (Premiul Locus, 1990), The Ends of Earth (Premiul World Fantasy, 1992), The Golden (Premiul Locus, 1994), Louisiana Breakdown (Premiul International Horror Guild, 2004), Viator (Premiul International Horror Guild, 2005), Aztechs (Premiul Imaginaire, Franta, 2006).